

Thần Tình Yêu Báo Ôn

Contents

Thần Tình Yêu Báo Ôn	1
1. Chương 1.1	2
2. Chương 1.2	5
3. Chương 2.1	10
4. Chương 2.2	13
5. Chương 3.1	16
6. Chương 3.2	19
7. Chương 4.1	24
8. Chương 4.2	28
9. Chương 5.1	33
10. Chương 5.2	37
11. Chương 6.1	44
12. Chương 6.2	46
13. Chương 7.1	50
14. Chương 7.2	55
15. Chương 8.1	57
16. Chương 8.2	61
17. Chương 9.1	64
18. Chương 9.2	68
19. Chương 10.1	71
20. Chương 10.2 - End	74

Thần Tình Yêu Báo Ôn

Giới thiệu

Nguồn: michachan123. wordpress Văn án Thật hay giả? Trên đời này thật sự có thần tình yêu? Cũn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-tinh-yeu-bao-on>

1. Chương 1.1

Dạng đàn ông cực phẩm như anh, không nên một mình vô vị đứng ở nơi này.

Hơn nữa hôm nay lại là lễ tình nhân, bên cạnh anh hẳn phải có rất nhiều cô em ngưỡng mộ vây quanh mới đúng.

Ngày lễ tình nhân, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy nơi nơi đều là cặp đôi sóng bước bên nhau, thật là chương mắt mà.

Tả Thành Hạo thở dài, trước đây chỉ cần anh đứng ở trên đường phố, sẽ có phụ nữ quay đầu liếc nhìn, ánh mắt đối với anh vô cùng hâm mộ, nhưng bây giờ chẳng những không có một người liếc nhìn anh mà còn thân nhiên đi xuyên qua thân thể anh.

Đừng hiểu lầm, anh không phải là quý, cũng không phải là cô hồn, anh chỉ là một linh hồn nhân rồi mà thôi.

Cảm giác bị người khác không chú ý tới thật không tốt mà, không ai thấy được anh, dường như anh đã bị cả thế giới này ruồng rẫy, lúc này đây anh có biết bao hy vọng rằng sẽ có người phát hiện ra sự tồn tại của anh, cùng anh nói chuyện.

“Dáng vẻ anh tuấn thì có ích lợi gì, ngay cả những cô gái từng yêu mến người, khi phát hiện ra người đang trong tình trạng chết đi sống lại thì liền từng người từng người một rời đi, không hề có người nào bằng lòng ở lại chờ đợi, càng nực cười chính là, họ vẫn sống rất tốt nha, hoàn toàn không hề quan tâm đến nơi này còn có một người đang sống dở chết dở! Phụ nữ thật sự là không đáng tin, có phải không? Tiểu Hắc.”

Tả Thành Hạo ngồi xổm xuống bên đường, khuỷu tay trái đặt trên đùi, chống đỡ gương mặt, tâm trạng chán nản nói chuyện với một con chó.

Chú chó Tiểu Hắc này lang thang, đơn độc, cũng xem như là kẻ đầu tiên nhìn thấy anh, Tiểu Hắc phe phẩy đuôi với anh, gâu gâu một tiếng, như đang đáp lại lời anh.

“Aizz, chúng ta chính là người đồng cảnh ngộ, đều là kẻ không được ai ngó ngang tới, có điều người tốt hơn so với ta, ít nhất thì mọi người có thể nhìn thấy người, người có thể hiểu được nỗi khổ của ta sao? Đã năm tháng rồi ta không nói chuyện với ai, cái loại cảm giác tuyệt vọng này so với chết còn khó chịu hơn; cái chết không hề đáng sợ, cái đáng sợ chính là sự cô độc.”

Tiểu Hắc phe phẩy cái đuôi, nghiêng đầu, một đôi mắt đen tuyền vô cùng sáng ngời, lại có chút ngu ngốc ngơ ngẩn, cũng rất chăm chú nghe anh nói chuyện.

“Ta đã ở đây đợi ba ngày, hy vọng trong đám đông này sẽ có người nhìn thấy ta, kết quả chỉ tìm được người. Aizz, tuy rằng người chỉ là một con chó, nhưng cho dù là cá tôm cũng được, người yên tâm, ta không có phân biệt chủng tộc, sau này vẫn là xin người chỉ giáo nhiều hơn.” Nói xong còn sờ sờ lên đầu Tiểu Hắc, Tiểu Hắc cũng rất hiểu ý, cúi đầu để cho anh vuốt, cái đuôi lại vẫy càng nhanh hơn, dường như rất hưởng thụ việc được anh vuốt ve.

Bên môi Tả Thành Hạo hiện ra một nụ cười nhạt, nhưng ánh mắt lại không hề cười, trong mắt anh duy chỉ có sự quạnh vắng.

Đứng lên, tiếp tục nhìn về phía dòng người đi trên đường phố, hy vọng từ trong đám đông này có thể phát hiện một cô gái nào đấy ngoái đầu nhìn anh, đương nhiên là đàn ông cũng được, không phân biệt già trẻ gái trai, chỉ cần là người, anh cũng sẽ cảm động đến rơi nước mắt.

Bỗng nhiên, anh cảm nhận có một ánh mắt buồn phiền, mát mát, hơn nữa còn là ấm áp, đang lướt ở trên người anh, sau đó anh lần theo cảm giác ấm áp này, chú ý tới một quán cà phê góc phố đối diện.

Ngay tại chiếc bàn phía sau bức tường thủy tinh có một cô gái đang ngồi, cô ấy đang nhìn anh.

Trong một khắc này, anh cảm giác trái tim mình liền đập nhanh thành thịch, nhìn chăm chăm vào cô gái kia, thật không dám tin vào hai mắt, cô ấy đang thật sự nhìn anh sao?

Anh cười với cô, không ngờ cô lại cho anh thêm một sự vui mừng to lớn, cô cũng nở nụ cười đáp lại anh.

Oh My God! Cô ấy thật sự nhìn thấy mình!

Nét tươi cười của anh càng trở nên sáng lạng, thậm chí còn nhiệt tình vẫy tay với cô, ôi trời ơi! Cô ấy cũng vẫy tay với anh, quá tuyệt vời! Ông trời đúng là không phụ lòng người, cuối cùng cũng có người phát hiện ra anh, sau năm tháng lê bầy ngày tìm kiếm, anh cũng đã tìm lại cảm giác như được sống.

Anh không thể để cô rời đi, bởi vì anh rất trống vắng, rất cô đơn, anh thật rất muốn có người nói chuyện với anh, nếu cô gái kia bỏ đi, anh không biết mình sẽ phải đợi bao lâu nữa mới có thể tìm thấy một người như vậy, anh không muốn như thế, và anh cũng rất lo lắng!

Bởi vì nóng vội, cũng bởi vì đã cô độc quá lâu, cho nên anh trực tiếp băng qua con đường lớn, đi về phía cô.

Từ từ nha, ta đang đến đây, ngàn vạn lần đừng rời đi nha!

Oanh!

Đột nhiên một chiếc xe giao thông như cuồng phong lao đến, ý thức của anh liền trở nên mơ hồ, cảm giác bản thân như bị phân ra khắp nơi, đây là lần đầu tiên anh bị một chiếc xe xuyên qua thân thể, bên trong có rất nhiều người, còn có máy móc, làm suy nghĩ của anh bị phân tán, vội vàng lấy lại tinh thần, tập trung một chút, dần dần, cảm giác mơ hồ liền chuyển thành rõ ràng hơn, anh cũng cảm nhận được thân thể đang ngưng kết, ngay lúc lấy lại được tinh thần thì đã đứng trên góc phố đối diện.

Anh dừng lại bên ngoài bức tường thủy tinh của quán cà phê, nhưng phát hiện cô gái kia đã không còn.

Cô ấy đã đi đâu? Tôi van cô đấy, ngàn vạn lần đừng biến mất nh

Tả Thành Hạo vừa hoảng vừa vội, tìm kiếm mọi nơi trong quán cũng như trên con đường, vừa rồi thất thần, đã khiến anh làm lạc mất bóng dáng của cô, đôi mày anh tuần kia liền chau lại.

Không, anh nhất định phải tìm ra cô, vất vả lắm mới có người nhìn thấy anh, bằng mọi cách anh phải tìm được cô.

Dòng người trên đường xuyên qua thân thể của anh, tuy ở trong biển người mênh mông nhưng anh đã nhớ kỹ nét mặt của cô, anh thề, nhất định phải tìm thấy.

Thật khổ sở mới chịu đựng đến giờ tan tầm, Quan Xảo Xảo kéo lê thân mình mỗi một cực điểm trở về nhà.

Cô rất nhớ.....rất nhớ anh, mỗi lần nhớ đến là tim lại đau, nhưng mà anh không thể ở bên cạnh cô, trong ngày đặc biệt thế này mà anh vẫn không thể cùng cô ăn một bữa tiệc đón lễ tình nhân.

Mỗi ngày đều chờ đợi điện thoại của anh, nhớ đến anh, thời gian không có anh bên cạnh, cho dù là làm chuyện gì cũng không cảm thấy vui, bất cứ ăn cái gì vào thì cũng giống như sắp đèn cầy, không chút dỗi bụng.

Vừa nghĩ tới anh, cô lại không kiềm được nước mắt, cô thật sự rất nhớ.....rất nhớ anh.

Aizz...

Cô trở lại nhà trọ, đi vào cửa chính, đến trước thang máy, định bước vào.

Lúc này, cô cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn cô, nghi hoặc quay đầu lại, trước mắt là một khuôn mặt tươi cười.

Cô vốn có chút ngây người, nhưng vẫn lịch sự mỉm cười với anh ta, người đàn ông này đáng vẻ rất tuần tú, có điều nụ cười này rất kì lạ.

Cô quay đầu trở lại, trong khoé mắt vẫn còn nhìn thấy anh ta đang mỉm cười nhìn cô.

Quái lạ, không phải là một hoa hoa công tử đấy chứ?

Cô cảm thấy người này có chút quen mắt, giống như đã từng gặp qua ở đâu đó_____

Dường như từ trên trời có một tia sét đánh trúng vào cô, làm cho cô sợ hãi đến thở hổn hển, giọng nói cũng khàn hẳn đi.

Cô nhớ đến!

Anh_____ Cô khiếp sợ trừng mắt nhìn anh. Anh chính là cái người nói chuyện với một con chó ở ngã tư đường.

Anh vội vàng gật đầu, Đúng, đúng nha!

Nhưng mà....nhưng mà rõ ràng tôi nhìn thấy anh bị một chiếc xe giao thông đâm phải! Sao anh có thể_____ đánh giá từ trên xuống dưới, không dám tin người đang đứng trước mặt cô hoàn toàn không xảy ra chuyện gì.

Tôi đã nhanh tránh khỏi.

Thật sao? Nhưng mà tôi rõ ràng nhìn thấy anh_____

Tôi đã tránh được, thần kinh vận động của tôi tốt lắm.

Vậy sao? Cô bán tín bán nghi.

Nếu không tôi làm sao lại có thể khoẻ mạnh mà đứng trước mặt cô thế này?

Miệng cô mở rộng, nhưng lại không thể phản bác; đúng nha, nếu anh ta bị xe đụng phải, sao có thể đứng ở chỗ này?

Thấy cô không thể bắt bẻ, anh liền cười hì hì nói: Cho nên mới nói, lúc đó là cô nhìn lầm thôi, thật xin lỗi đã làm cô khiếp sợ, khi đó tôi muốn đến gặp cô, nhưng mà sau khi tôi đến thì cô đã đi mất, thật là đáng tiếc, không ngờ chúng ta lại có thể gặp nhau, điều này chứng tỏ là chúng ta rất có duyên nha, có duyên nên mới có thể gặp lại, có phải không_____.Ồ? Nét mặt của cô sao lại như thế này?

Đây là vẻ mặt bị dọa đến hoảng sợ.

Theo tầm mắt của đối phương nhìn xuống, Tả Thành Hạo cũng phải ngây cả người, hoá ra hai cái đùi của mình đã biến mất tiêu, nhìn lại gương mặt của cô đã trở nên trắng bệch vì hoảng sợ.

Aizz, hỏng hết rồi.

A_____a_____

Cửa thang máy mở ra, Quan Xảo Xảo vừa hét lên, vừa lao đảo chạy vào thang máy, bởi vì hoảng sợ mà hai chân như nhũn cả ra, nhưng cô vẫn chạy thẳng một đường.

Gặp phải quỷ mà! Còn là một nam quỷ á!

Cô hoảng loạn trở về nhà, lấy chìa khoá mở cửa, nhưng vì run rẩy mà mãi vẫn mở không ra, chiếc chìa khoá còn rơi xuống đất mấy lần, thật vất vả mới mở được cửa, đi vào nhà, khoá cửa lại.

Việc đầu tiên khi vào nhà, chính là tìm chiếc bùa bình an cùng tràng hạt bồ đề của cô.

Đó là của mẹ cô đưa cho, bởi vì ngại phiền phức nên không mang trên người, nhưng hiện tại cô rất cần nó!

Tràng hạt đâu? Cô đã để nó ở nơi nào?

Cô lục tung mọi thứ lên tìm kiếm, từ trước đến nay cô luôn có thói quen giữ gìn nhà cửa sạch sẽ ngay ngắn, mở tất cả các ngăn tủ ra, đem toàn bộ đồ vật bên trong trút lên mặt đất, điên cuồng, sợ hãi tìm kiếm chiếc bùa bình an và tràng hạt của cô.

Quan tiểu thư.

Oa oa oa_____

Quan Xảo Xảo sợ tới mức không thể đứng dậy, mà trực tiếp lui về phía sau, kinh hoàng trừng mắt nhìn con quỷ trôi nổi ở trước mặt.

Cô đừng sợ, hãy nghe tôi nói_____

Oa oa oa_____

Tôi sẽ không hại cô, tôi chỉ là_____

Oa oa oa _____

Tôi

... Anh vò lấy đầu suy nghĩ, đối phương căn bản không tiếp thu lời của anh, giống như là một con vật nhỏ bé đang chạy loạn, không thể phân biệt Đông Tây Nam Bắc, gần như không còn ý thức, còn nắm một chiếc bùa hộ mệnh ở trước ngực, trên bùa không phải viết hai chữ bình an, mà là hai chữ nhân duyên.

Ngay cả bùa mà cũng cầm nhầm, cô ấy thật buồn cười? Nhưng mà việc này cũng khó trách, nếu đổi lại là anh, có lẽ cũng sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Aizz, anh làm sao mới khiến cô bình tĩnh lại đây? Nếu làm cô hoảng sợ, anh sẽ rất áy náy, may là anh phản ứng nhanh, suy nghĩ nhạy bén, đã có cách.

Quan tiểu thư, tôi không phải quỷ, mà là thần tình yêu!

Căn bản cô đang sợ hãi cực độ, sau khi nghe thấy câu này, đúng là đã có chút hoàn hồn, hoài nghi nhìn anh.

Thần tình yêu?

Đúng vậy, tôi là thần tình yêu, không phải là quỷ quái gì, đừng có hạ thấp cấp bậc của tôi như vậy, việc đó đối với tôi mà nói chính là một chuyện xỉ nhục.

Quan Xảo Xảo thật sự rất chấn động, người này là thần tình yêu? Thật hay giả đây?

Tuy rằng cô cũng từng đến Nguyệt Lão cầu nhân duyên, nhưng lại không mê tín.

Anh.....thật sự là thần tình yêu?

2. Chương 1.2

Đương nhiên là thật, để tôi xem. Nhìn thấy trên đầu cô có một lớp ánh sáng màu xanh, liền biết cô đang có vấn đề về tình cảm. Gần đây cô là bị chuyện tình cảm quấy nhiễu phải không? Hơn nữa, đoạn cảm tình này lại khiến cô rất thương tâm, đã đấu tranh rất lâu, chừng một năm rưỡi, đúng không?

A? Làm sao anh biết?

Đã sớm nói với cô, tôi là thần tình yêu mà.

Thần tình yêu lại hạ cố đến gặp cô? Điều này thật sự làm cho người ta khó có thể tin tưởng; thật đang ở trước mắt làm cô không thể không tin; người đàn ông này không có nửa người bên dưới, cả người di động trên không trung, hiện ra rõ ràng trước mặt cô, còn nói đúng việc cô đang bị tình cảm vầy khốn, kêu cô sao có thể không tin tưởng Anh ta là một vị thần tốt!

Má ơi! Hiện tại thần linh đều ưa nhìn đến như vậy sao?

Xin, xin hỏi là có chuyện gì không?

Tôi.... Nhìn thấy nét mặt sợ hãi của cô, nếu nói thật ra rằng phải rất vất vả anh mới tìm thấy một người có thể nhìn thấy anh, vì vậy mới muốn quần quít lấy cô, chỉ sợ sẽ hù chết cô ấy, còn không cô sẽ tìm người đến bắt yêu ma, suy nghĩ liền thay đổi, quyết định nói bừa một lý do. Tôi là đến báo ơn.

Lời này quả nhiên thành công trong việc thay đổi sự chú ý của Quan Xảo Xảo.

Báo ơn?

Đúng vậy, cô thật có phúc, ở kiếp trước, cô đã từng cứu tôi, cho nên để báo đáp ơn cứu mạng của cô, tôi mới tìm đến đây.

Cũng may là anh phản ứng nhanh, biết rằng mọi người đều sợ quỷ kính thần, nên bịa ra một lý do đường hoàng, quả nhiên nhìn thấy đối phương từ sợ hãi ban đầu dần chuyển sang tò mò.

Quan Xảo Xảo mở to hai mắt. Thật sự? Ở kiếp trước tôi đã cứu anh, cho nên anh mới tìm đến báo ơn?

Đúng vậy, cô không phải vẫn luôn cầu nhân duyên đấy sao? Tôi nghe được tiếng lòng của cô, cho nên mới xuất hiện, nhưng mà thấy cô sợ tôi như vậy, tôi cũng chỉ còn cách rời đi mà thôi. Nói xong còn cố tình muốn rời khỏi.

A, từ từ_____

Tả Thành Hạo cười trộm, sau đó quay người lại khôi phục nét nghiêm trang.

Chuyện gì?

Anh không phải là muốn tìm tôi báo ơn? Sao lại rời đi như thế?

Vô cô chính là muốn tôi rời đi, tôi cũng không muốn hù dọa cô.

Quan Xảo Xảo vội nói: Cái này không thể trách tôi nha, cho dù là ai khi nhìn thấy một người không có chân_____ lại lơ lửng trên không trung_____ đều sẽ khiếp sợ như vậy.

Đôi tay anh vung lên, nhìn cô, Thế còn bây giờ?

Hai tay cô tạo thành hình chữ thập, lộ ra nụ cười ngượng ngùng. Hiện tại sẽ không, đừng nóng giận được không? Tôi xin lỗi anh mà.

Trông thấy nụ cười của cô, nhìn kỹ, cũng thật đáng yêu nha.

Thật sự không sợ tôi?

Sẽ không.

Cũng sẽ không đuổi tôi đi?

Sẽ không, sẽ không, anh không phải là thần tình yêu của tôi sao?

Con gái đúng là con gái, chỉ cần liên quan đến tình yêu, liền có dũng khí ngay.

Đúng vậy, tôi là thần tình yêu của cô.

Cô dùng sức gật đầu.

Anh là tới giúp tôi thực hiện nguyện vọng đúng không?

Đúng, chỉ cần cô tin tưởng, tôi là tới giúp đỡ, tôi bình thường sẽ không hiển linh_____a, nguy rồi, tôi phải đi. Nửa người của anh đang dần biến mất đi, anh không thể không rời đi.

Anh phải đi sao? Chẳng phải chỉ vừa mới tới.

Tả Thành Hạo cảm thấy buồn cười, mới vừa rồi còn sợ anh đến gần chết, hận không thể đuổi anh đi, thế mà hiện tại lại khẩn trương khi nhìn thấy anh muốn rời khỏi, đáng vẻ lưu luyến không rời.

Có người đối với anh lưu luyến, thật tốt, anh cảm thấy có một cảm giác ấm áp lan toả, trái tim cô đơn của anh đã sống lại

Tôi sẽ lại đến tìm cô, cô phải nhớ kỹ, tôi là thần tình yêu, là tới giúp cô, biết không? Tôi là thần tình yêu của cô...

Người của anh ở trước mặt cô đã hoàn toàn biến mất.

Quan Xảo Xảo ngây ngốc ngồi dưới đất, trên tay còn nắm chặt lá bùa, dường như mọi chuyện chỉ là một giấc mộng.

Thần tình yêu?

Thật không ngờ, thần tình yêu không phải là một đứa bé, cũng không có cánh, trên tay không có cung tên, mà lại là một anh trai xuất sắc nha.

Cô ngồi dưới đất, nhìn lá bùa trong tay, lúc này mới phát hiện đây là lá bùa nhân duyên trong miếu.

Thần tình yêu tìm đến cô, còn nói phải giúp cô? Trời ạ.....Chẳng lẽ lời cầu nguyện của cô đã linh nghiệm sao?

Đáy lòng có phần sôi sục, thần tình yêu trợ giúp cho cô, tuy rằng không thể tưởng tượng nổi, nhưng là sự thật, cô rất vui vẻ nha. Thần tình yêu đến đây, tình yêu của cô cuối cùng cũng đã được cứu.

Cả ngày hôm nay, tâm tình Quan Xảo Xảo đều không yên.

Thần tình yêu nói là sẽ đến tìm cô, không biết có thật hay không?

Tối hôm qua, thật sự cô đã rất sợ hãi, nhưng hiện tại trong lòng cô lại vô cùng chờ mong.

Nếu cẩn thận ngẫm nghĩ, thì trong cuộc đời một con người sẽ có bao nhiêu cơ hội mới gặp được thần tình yêu hạ trần? Lại có được mấy người may mắn như cô, có thể được thần tình yêu báo ơn?

Vừa đúng lúc nàng gặp phải tình cảnh khó khăn, cần thần tình yêu trợ giúp, tối hôm qua không có cơ hội nói ra, nếu thần tình yêu lại đến tìm cô, cô nhất định phải nói rõ nỗi khổ của mình với anh, mong anh ta giúp đỡ.

Trong lúc cô đang ngẩn người, thì tiếng điện thoại trên bàn làm việc bỗng g lên, cô vội vàng bình ổn lại tâm tình, bắt máy.

Xin chào.

Là anh.

Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, cả người cô như muốn nhảy cẫng lên.

Tuấn Sinh?

Bảo bối.

Anh đang ở đâu?

Anh hiện đang ở Đà Bắc.

Anh đã trở lại? Giọng nói không nén được sự vui mừng.

Lần này sẽ ở lại Đà Loan mười ngày, có rảnh không?

Có, vì anh, không rảnh cũng phải rảnh a. Cô đã hai mươi bảy tuổi, nháy mắt liền như trở thành một cô bé mười bảy tuổi, mới nếm trải mùi vị của tình yêu, lại càng giống như một con nai vàng yêu kiều bối rối, nói liền thanh một hồi, thêm phần nũng nịu, sợ rằng anh ấy sẽ hiểu lầm rằng cô không rảnh, trong giọng điệu lộ ra sự nôn nóng, khát khao muốn gặp anh.

Chờ em tan tầm, anh sẽ lái xe đến đón em.

Được.

Sau khi định giờ hẹn, cô gác điện thoại, cả người phấn khởi như muốn hét to lên, tiếc rằng cô đang ở trong văn phòng, chỉ có thể dần xuống sự kích động ở trong lòng.

Ngày hôm qua thần tình yêu xuất hiện, hôm nay cô lại có thể nhìn thấy người đàn ông mà cô nhớ mong nhiều ngày nay, thật sự quá trùng hợp! Người kia quả nhiên là thần tình yêu, nhất định đã nghe thấy tiếng nói trong lòng của cô, vì muốn xóa đi sự nhớ nhung đau khổ của cô, cho nên hôm nay mới để cho cô nhìn thấy người yêu.

Cô thật sự thật sự rất là vui, trong lòng tràn ngập sự tin tưởng vào thần tình yêu.

Hôm nay cô có thể nhìn thấy anh, mười ngày, Tuấn Sinh sẽ ở lại Đà Bắc mười ngày, cô rất là vui mừng nha.

Thật khó khăn để chờ đến giờ tan sở, thời gian từ từ trôi qua, cho dù là một phút đồng hồ thôi cô cũng không thể chờ được, mười phút trước đã lên thu xếp mọi chuyện, đang đếm ngược từng chút một, đến giờ là ôm túi xách phóng đi.

Cô muốn đi hẹn hò?

Đúng vậy.

Nhìn thấy, cả người cô đều là màu hồng nha.

Vậy sao? Quay đầu lại nhìn, trước mắt là một khuôn mặt anh tuấn, đúng là anh thần tình yêu nha. A! Theo phản xạ cô định kêu lên, quên mất là cô còn đang ở trong phòng làm việc.

Bên người cô, chính là thần tình yêu, anh ta cứ thần không biết quỷ không hay xuất hiện bên cạnh cô như vậy.

Ấy, đừng kêu lên.

Anh đã đến rồi ư, tôi thật rất vui vẻ nha.

Tả Thành Hạo buồn cười nhìn cô, xem ra vẻ mặt của cô ấy rất phấn khởi, khác biệt hoàn toàn với hôm qua, đối với anh có phần chào đón, chờ mong, làm cho anh thật phấn chấn, như được lấy cảm giác vui mừng của cô.

Tôi nói là sẽ đến tìm cô, đương nhiên phải giữ lời.

A, anh hôm nay có chân nha!

Tôi đương nhiên là có chân, ngày hôm qua là bởi vì có chuyện, nên mới biến mất từ từ, nhưng mà hiện tại tốt nhất là cô không nên nói chuyện.

Tại sao?

Bởi vì đã có người nghĩ cô bị bệnh tâm thần.

Quan Xảo Xảo ngây người, nhìn về hướng tay anh chỉ chỉ, lúc này mới phát hiện, xung quanh mọi người đang dùng ánh mắt kì quái nhìn cô, đúng là vô cùng kì lạ, dường như không hiểu cô đang làm cái quái gì

Bọn họ sao lại nhìn tôi như vậy?

Bởi vì bọn họ không nhìn thấy tôi, cho nên cô nói chuyện với tôi, tất nhiên trong ánh mắt của người bình thường là vô cùng kì lạ.

Cô liên tưởng, sự thật ở trước mắt làm cô không thể không tin tưởng, ánh mắt của mọi người nhìn cô đúng là rất kì quái, hơn nữa còn có không ít người đang đi xuyên qua thân thể thần tình yêu.

Thì ra chỉ có cô mới có thể nhìn thấy thần tình yêu, cho nên ở trong mắt người khác, cô đang nói chuyện với không khí, cũng khó trách tại sao bị người khác xem là bệnh thần kinh; nghĩ đến đây, mặt cô lập tức đỏ lên, còn le lưỡi với anh.

Thật đáng yêu.

Tả Thành Hạo bởi vì nét mặt đáng yêu này của cô mà mỉm cười, để tiện nói chuyện, hai người bọn họ đi đến một bên, tìm một nơi không ai chú ý tới, chắc chắn rằng sẽ không bị người khác nghĩ là bị bệnh thần kinh, mới yên tâm nói chuyện.

Thần tình yêu_____

Tả Thành Hạo.

Sao?

Tôi gọi là Tả Thành Hạo, cô gọi tôi Thành Hạo là được rồi, tôi gọi cô Xảo Xảo được không?

Đương nhiên là được, không ngờ thần tình yêu cũng có tên nha.

Tất nhiên, nếu không, nhiều thần tình yêu như vậy làm sao mà phân biệt ai với ai được chứ?

Thành Hạo, anh thật sự là thần tình yêu nha, anh đã thực hiện được nguyện vọng của tôi.

Sao, như thế nào?

Bạn trai tôi đã tới tìm tôi.

Anh có chút giật mình, sau đó liền tỉnh ngộ, thì ra là vậy, hèn chi cô nói anh đã c hiện được nguyện vọng của cô, trên thực tế là anh không có làm gì nha, không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Thật tốt nha, cho nên hiện tại cô là đang vội vàng muốn đi hẹn hò, phải không?

Đúng vậy đúng vậy. Cô dùng sức gạt đầu.

Hiện tại nhìn dáng vẻ hưng phấn của cô chẳng khác gì một cô bé nhận được quà trong ngày lễ Giáng Sinh, thật sự rất là đáng yêu nha.

Vậy cô mau đi đi, đừng để trễ giờ hẹn.

Được, tôi đi đây. Sau khi chào tạm biệt thần tình yêu, Quan Xảo Xảo vội vàng rời đi.

Nhìn theo bóng lưng cô, Tả Thành Hạo thu lại nụ cười, thở dài, xem ra hôm nay phải tự mình tìm cách giết thời gian, cô đơn nha....

Bóng dáng kia vừa mới rời đi, thoát một cái đã vội vàng chạy về, làm anh có phần ngơ ngẩn, kỳ lạ sao cô ấy chưa gì đã quay trở lại?

Thực xin lỗi, anh xuất hiện, mà tôi lại không thể ở cùng, anh sẽ không trách tôi chứ?

Lời nói này nằm ngoài suy nghĩ của anh, thật không ngờ, cô đặc biệt trở lại là muốn nói những lời này với anh.

Đương nhiên sẽ không, tôi sao lại trách cô?

Vậy là tốt rồi, có thể là do tôi quá nhạy cảm, bởi vì mới vừa rời khỏi tôi có cảm giác hình như anh có chút thất vọng, tôi lo lắng, cho nên quay lại xem thế nào.

Tả Thành Hạo ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn ánh mắt sáng ngời thuần khiết của cô, mọi người đều nói ánh mắt là cửa sổ của tâm hồn, anh từ trong cánh cửa sổ đó, cảm nhận được một dòng nước ấm áp chảy qua.

Anh có thể nhìn thấy màu sắc trong linh hồn của mỗi người, căn cứ vào sự quan sát của anh, màu sắc khác nhau thì ý nghĩa cũng khác nhau, cô có một linh hồn thanh khiết mà ấm áp, toả ra một ánh hồng dịu dàng, tiêu biểu ột cô gái hồn nhiên, lương thiện, anh nhờ vào vầng ánh sáng này ở trên người cô mà bị thu hút, cho nên mới có thể tìm ra cô

Cô gái này thật sự lo lắng cho anh, bởi vì anh mà suy nghĩ, thật không ngờ cô lại chu đáo như vậy, chú ý tới sự thất vọng của anh.

Cảm giác được người khác quan tâm thật tốt.

Cô là một cô gái tốt.

Đôi môi thanh tú bật ra một nụ cười. Đồ ngốc, tôi là thần tình yêu, cô đi hẹn hò, tôi đương nhiên là vui vẻ, hãy đi đi, khi nào rảnh chúng ta lại tâm sự.

Cô gạt đầu, Được, một lời đã định.

Một lời đã định.

Lúc này, cô mới mang theo nụ cười yên tâm rời đi, anh cũng nhìn theo bóng lưng tung tăng của cô, chạy về phía cửa cao ốc.

Hẹn hò.....Thật tốt nha, không biết đã bao lâu rồi anh không đi hẹn hò..... Hình như là đã một thời gian rất dài.....

Một cô gái đáng yêu như cô ấy, đàn ông nhất định sẽ rất yêu thương cô, bạn trai của cô đúng là người may mắn.

Anh mỉm cười nhìn cô chạy về hướng chiếc xe màu bạc đậu ở ven đường, cửa kính phía tay lái hạ xuống, hiện ra gương mặt một người đàn ông, trông cũng rất anh tuấn, người kia hẳn là bạn trai của cô.

Nụ cười trên mặt Tả Thành Hạo đột nhiên biến mất, thay vào đó là sự kinh ngạc, ánh mắt trở nên sắc bén, nhìn về phía người đàn ông kia.

Anh nhìn thấy màu sắc trong linh hồn của người đàn ông này là tạp sắc, có đen, có đỏ, cũng có màu vàng, không có một chút màu sắc tinh khiết.

Đôi mày rậm liền nhíu lại, linh hồn tạp sắc ư, không phải là chuyện tốt.

3. Chương 2.1

Ra khỏi cao ốc, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe màu bạc đậu ở bên đường, cô vừa nhìn qua đã biết là xe của anh.

Cô nhẹ nhàng bước đến, hướng về phía chiếc xe kia.

Tuấn Sinh. Sau khi lên xe, cô phần khởi gọi tên người yêu, bờ vai rộng, tướng mạo anh tuấn, chỉ cần nhìn thấy anh, cả người cô liền mê muội.

Bảo bối.

Lưu Tuấn Sinh nở nụ cười mê người với cô, bàn tay luồn vào trong mái tóc của cô, giữ lấy chiếc gáy, để gương mặt của cô gần vào anh, đôi môi nóng bỏng cũng hướng về phía cô nghênh đón, tha thiết cuốn lấy.

Một nụ hôn như muốn hoà tan cô.

Trong suốt mấy ngày mong nhớ và bi thương, bởi vì một nụ hôn ấm áp nhiệt tình này mà được xoa dịu phần nào.

Em rất nhớ anh.

Anh cũng vậy.

Có thật không? Anh nhớ em?

Tất nhiên là thật, đồ ngốc.

Cô rất vui khi anh cũng mong nhớ như cô, không phải là chỉ có mình cô tương tư, anh cũng như vậy, trái tim của anh và cô đã ở bên cạnh nhau.

Nụ hôn của bọn họ khó mà tách rời, không hề quan tâm đến những người ở ngoài cửa kính ô tô có thể nhìn thấy hay không, hoàn toàn đắm chìm trong cảm xúc yêu đương, mãi cho đến khi trong khoé mắt hiện ra một khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, nét mặt không chút biểu cảm chăm chăm nhìn bọn họ hôn môi, cô từ trong ngất ngây liền bừng tỉnh, thét lên chói tai, đồng thời cũng đẩy Lưu Tuấn Sinh ra.

Thần tình yêu Tả Thành Hạo, ngồi ở ghế sau.

Tại sao anh lại ở chỗ này? Quan Xảo Xảo như gặp phải quỷ trùng mắt nhìn Tả Thành Hạo, nhất thời buột miệng nói.

Người đàn ông này không t

Tả Thành Hạo nghiêm mặt mở miệng, hoàn toàn không hề cảm thấy bản thân đang trở thành cái bóng đèn của người ta.

Anh_____

Em đang nói chuyện với ai vậy?

Cô cứng đờ, người hỏi cô chính là Lưu Tuấn Sinh, làm hại cô vừa định nói liền lập tức im bật, mới nhớ ra, Tuấn Sinh không thể nhìn thấy Tả Thành Hạo.

Nhìn dáng vẻ Tuấn Sinh kinh ngạc, cô vội vàng tìm lý do, Không có, em nhìn lầm, tưởng rằng lúc này có người đứng bên ngoài xe của chúng ta.

Vậy sao?

Đúng vậy đúng vậy, em nhìn lầm.

Về mặt nghi hoặc của Lưu Tuấn Sinh đã khôi phục lại nụ cười: Đi, chúng ta đi ăn cơm.

Được nha, bụng em rất là đói. Cô nở nụ cười ngọt ngào, cố gắng giữ vững tâm tình, nhưng lại có người cố tình ở bên tai cô lải nhải, nhắc nhở.

Cẩn thận người đàn ông này, hắn có vấn đề.

Quan Xảo Xảo muốn nói chuyện nhưng lại không thể nói, đành dùng ánh mắt liên tục cảnh cáo anh đừng có tiếp tục quấy nhiễu cô.

Tả Thành Hạo một bên cẩn thận đánh giá Lưu Tuấn Sinh đang lái xe, một bên nói với cô: Người đàn ông này rất phong lưu, đừng đi với hắn, mau xuống xe.

Anh khẳng định tên đàn ông này tuyệt đối không phải người tốt, tạp sắc trong linh hồn anh ta không ít. Căn cứ vào những kinh nghiệm của mình, tạp sắc tiêu biểu cho loại người tâm không an định, trước mắt thì nhìn người con gái này, nhưng trong lòng lại nghĩ đến người khác, không giống Xảo Xảo, là một màu sắc đơn thuần.

Anh lo lắng Xảo Xảo sẽ bị lừa, không ngừng nhắc nhở cô, Xảo Xảo sau khi nghe lời nói của anh, vẫn không có phản ứng. Xảo Xảo, mau xuống xe.

Quan Xảo Xảo lắc đầu, tỏ vẻ không muốn, càng làm anh nóng nảy.

Tôi sẽ không lừa cô, tôi dám cam đoan với cô, tên đàn ông này có người phụ nữ khác.

Sao lại đột nhiên trở nên trầm mặc như vậy? Lưu Tuấn Sinh khó hiểu hỏi, nhận thấy Xảo Xảo có chút khác thường.

Bởi vì anh đang lái xe nha, em sợ nói chuyện sẽ làm anh phân tâm.

Người đàn ông phong lưu thì tâm tư luôn ổn định. Tả Thành Hạo nói thêm vào.

Quan Xảo Xảo luôn ra hiệu anh đừng nói chuyện, nhưng khi bàn tay Lưu Tuấn Sinh đặt trên đùi của cô thì lại vội vàng khôi phục nét mặt tươi cười.

Em có khỏe không? Trong em có chút là lạ.

Có sao? Không có nha, em là đang nghĩ, tối nay chúng ta sẽ ăn cái gì?

Hay là chúng ta đi đến nhà hàng hạng nhất đi, được không?

Được a, đi thôi. Cô hưng phấn gật đầu, tâm tình rất là cảm động, không ngờ anh lại muốn hai người hẹn hò ở nhà hàng hạng nhất, điều này cho thấy anh ấy rất coi trọng cô, là một lòng với cô.

Tả Thành Hạo nhíu mày, Quan Xảo Xảo căn bản không nghe lời khuyên của anh, ức chế không chịu nổi.

Trên đầu người đàn ông này phát ra ánh sáng tạp chất, cho thấy anh ta đối với phụ nữ rất có ý đồ, cùng là đàn ông với nhau, nên anh có thể ngửi thấy mùi vị phong lưu trên người anh ta.

Ánh hồng đơn thuần gặp phải ánh sáng tạp sắc, đây không phải là chuyện tốt, anh phải nhắc nhở cô không được hồ đồ.

Xảo Xảo, cô phải cẩn thận, người đàn ông này đã trải qua không ít phụ nữ.

Ăn cơm xong, chúng ta đi xem phim nha? Quan Xảo Xảo làm ng với bạn trai.

Này, cô có nghe hay không?

Sau đó đi dạo phố.

À ha? Cố ý không để ý tới anh?

Tả Thành Hạo nhíu mày, không thèm nói nữa, hai tay khoanh lại, trầm mặc, đôi mắt sắc bén thuý chung nhìn chằm chằm vào Lưu Tuấn Sinh.

Kỳ lạ, chiếc gáy của anh sao đột nhiên lại thấy lạnh lạnh thế này. Lưu Tuấn Sinh bất giác vuốt lấy gáy.

Có lẽ là do trời lạnh. Quan Xảo Xảo an ủi, thừa dịp Lưu Tuấn Sinh không chú ý, nhìn về phía Tả Thành Hạo khoa tay múa chân, muốn anh rời đi trước.

Tả Thành Hạo nếu đã biết người đàn ông này có vấn đề, sao lại có thể bỏ mặc? Anh giả ngu, dứt khoát nằm ngủ ở ghế sau, thể hiện rõ ràng là không muốn đi.

Việc này đã làm cô nổi nóng, nhưng anh tại lại lờ đi như không.

Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của Quan Xảo Xảo, đây chính là cuộc hẹn mà cô đã mong mỏi từ lâu, nhà hàng xinh đẹp, người yêu hài hước vui tính, không khí lãng mạn cùng với mùi vị thức ăn thơm lừng, tất cả đều hoàn mỹ như vậy, chỉ là có thêm một cái bóng đèn ở bên cạnh.

Gan ngỗng chưng tương, chỉ nhìn thôi cũng đã thấy ngon rồi_____ món này tôi thích, thịt bò nướng cũng không tệ nha, salad tôm hùm là món yêu thích nhất của tôi_____ mỗi loại đều trông rất bắt mắt_____

Tả Thành Hạo nhìn chằm chằm vào từng món ăn, trông bộ dạng đã muốn chảy nước miếng đến nơi, từ khi bước vào nhà hàng, liền không ngừng lăm nhăm huyền thuyên, làm hại cái lỗ tai của Quan Xảo Xảo cũng phải ngứa ngáy khó chịu.

Tai của em bị làm sao vậy? Vì sao luôn ngoáy lỗ tai? Lưu Tuấn Sinh kì quái hỏi.

Cô vội vàng buông tay xuống, A, không có nha, em đâu có ngoáy lỗ tai.

Cô cho dù có ngoáy cũng vô dụng. Lão Tả Thành Hạo vẫn nói với cô, khuyên cô đừng nên phí sức lực.

Gân xanh ở trên trán Quan Xảo Xảo như muốn nổi hằn lên, cứ tiếp tục như vậy, cuộc hẹn này của cô sẽ đi tong, không được, cô phải có biện pháp nào đó.

Em đi toilet một chút. Cô mỉm cười với Tuấn Sinh, sau đó đứng lên, ra hiệu cho Tả Thành Hạo đi theo.

Đi toilet chỉ là một cái cớ, cô muốn cùng Tả Thành Hạo nói rõ một chút.

Cô nổi giận dùng dùng đi về phía toilet, khi đến cửa toilet thì lại không bước vào, mà rẽ vào một chỗ ngoặt, chắc rằng bốn bề đều vắng lặng, mới thở phò phò xoay người chất vấn Tả Thành Hạo.

Anh làm cái gì mà cứ đi theo tôi?

Không phải cô kêu tôi đi theo sao?

Tôi là đang nói đến cuộc hẹn này, anh vì sao đi theo tôi?

Bởi vì tôi muốn nói với cô, bên người tên đàn ông này còn có những người phụ nữ khác.

Cô kinh ngạc ngừng lại, sau đó phẫn nộ chất vấn anh, Làm sao có thể!

Tôi không lừa cô, tôi nhìn ra được.

Tôi không tin, không có khả năng!

Tả Thành Hạo lắc đầu, Xem ra mắt nhìn đàn ông của cô rất kém, không chỉ bảo cô là không được.

Cô cũng không nể nang nói. Ánh mắt tôi kém thế nào?

Cô rất đơn thuần, chỉ cần nhìn việc cô và anh ta ở bên nhau, tôi liền biết cô hoàn toàn đã bị anh ta hấp dẫn, theo tôi thấy, người đàn ông này chẳng qua là đang dụ dỗ cô.

Nói vậy.

Tôi cũng là đàn ông, nên hiểu rõ những suy nghĩ của đàn ông, tôi cam đoan anh ta là đang bắt cá hai tay, đừng quên tôi là thần tình yêu.

Nhịp tim của cô tăng cao, cảm thấy máu ở trong người đều đang sôi trào, lời của anh đã khiến cõi lòng cô khiếp sợ cùng tan nát, Ý của anh là, từ đầu tới cuối anh ấy chỉ đang lừa gạt tôi?

Đúng vậy.

Đáy lòng cũng như giọng nói của cô liền trở nên cứng ngắt, lời của Tả Thành Hạo đã chọc vào đúng chỗ yếu của cô, Lưu Tuấn Sinh là đang lừa gạt cô?

Không! Có thể nào cô cũng không thể tin một người dịu dàng thư sinh như Lưu Tuấn Sinh lại là một người đàn ông đa tình! Nắm tay siết chặt, muốn phản bác lại lời của anh.

Anh cũng đã biết, anh ấy đã cầu hôn tôi.

Chỉ cần anh ta không có cưới cô, lời này có hay không cũng vậy.

Quan Xảo Xảo thở hổn hển trừng mắt nhìn anh, Anh không phải là thần tình yêu sao? Anh nói phải giúp tôi, sao lại nguyên rủa tôi như vậy?

Tôi là đang giúp cô, may mắn là cô còn chưa gả cho anh ta, nếu không sự bi thương của cô sẽ còn lớn hơn nữa.

Làm sao có thể? Không, sẽ không, Tuấn Sinh rõ ràng rất yêu cô, nhưng lời nói chắc như đinh đóng cột của Tả Thành Hạo đã ảnh hưởng đến cô.

Kỳ thật một năm rưỡi nay, cô không phải không có một chút hoài nghi nào với Lưu Tuấn Sinh, nhưng mà mỗi khi nhìn thấy nét tươi cười của anh, cùng với sự dịu dàng của anh, liền làm cô mềm lòng, tình nguyện lựa chọn sự tin tưởng với anh.

Nhưng mà ở tận sâu trong đáy lòng của cô, sự bất an vẫn còn đang nhen nhóm, đây cũng là lí do vì sao cô luôn luôn không hạnh phúc, bởi vì cô mơ hồ cảm nhận được, Lưu Tuấn Sinh có việc giấu cô, nhưng mà cô vẫn không tìm thấy một căn cứ xác thực nào.

4. Chương 2.2

Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Tả Thành Hạo.

Anh nói anh ấy có người phụ nữ khác, chứng minh cho tôi x

Tả Thành Hạo nhìn cô, cảm thấy có chút hao tâm tổn trí, đột nhiên trở nên do dự.

Tại sao không nói chuyện? Anh không thể chứng minh, đúng không?

Tôi sợ là cô không chịu đựng được, sự thật luôn tàn nhẫn.

Tôi muốn biết chân tướng, trừ phi tôi nhìn thấy tận mắt, nếu không tôi sẽ không tin.

Tả Thành Hạo cảm thấy tức giận, cô ngốc này lại không tin lời của anh?! Thật sự là bị tình yêu làm cho u mê.

Tôi hỏi cô, anh ta có gọi tên cô hay không?

Cô không hiểu, nhìn anh. Hỏi cái này, có ý gì?

Anh ta chỉ gọi cô là ‘bảo bối’, đúng không?

Đúng thì thế nào?

Đối với một người đàn ông đa tình, nhớ tên phụ nữ rất là phiền toái, cũng để tránh gọi sai tên, đều gọi ‘Bảo bối’ là an toàn nhất.

Cô vừa nghe xong, trong lòng như bị cái gì đó đâm phải.

Đây là bằng chứng của anh? Chỉ như vậy mà muốn tôi tin tưởng? Thật sự là rất khoa trương!

Xảo Xảo.

Đừng nói nữa, anh căn bản là không biết tôi vào Tuấn Sinh làm thế nào mới quen được nhau, cũng không biết anh ấy là người đàn ông có bao nhiêu dịu dàng, tốt bụng, tôi hiện tại phải trở về cùng ăn cơm với anh ấy, không cho phép anh đi theo. Sau khi nghiêm mặt cảnh cáo anh, Quan Xảo Xảo trở về chỗ ngồi, hồi phục lại nụ cười ngọt ngào, trong lòng vẫn còn lo lắng không biết Tả Thành Hạo có đi theo hay không, may mắn là thần tình yêu này cũng thức thời, không tiếp tục ở bên cạnh, khiến cô nhẹ nhàng thở ra.

Không có Tả Thành Hạo ở bên cạnh, cuối cùng đã có thể tận hưởng thế giới chỉ có hai người.

Cô thâm tình nhìn người yêu, tin tưởng người đàn ông này là thật sự yêu thương cô.

Bên người tên đàn ông này còn có những người phụ nữ khác.

Lời nói của Tả Thành Hạo vẫn còn vang vọng trong vành tai của cô, khiến lòng của cô không hiểu vì sao mà nhói lên, nhưng cô kiềm chế, bình tĩnh ngồi lại trên ghế, nhìn về phía nụ cười mê người của Lưu Tuấn Sinh.

Tuấn Sinh, em.....muốn hỏi anh.

Muốn hỏi anh cái gì? Bảo bối.

Anh có yêu em không?

Lưu Tuấn Sinh nhìn cô, hiện ra ánh nhìn dịu dàng, khoé môi gợi lên nụ cười, bàn tay to lớn đặt lên tay cô.

Ngốc ạ, anh đương nhiên là yêu em.

Anh sẽ lấy em đúng không?

Tất nhiên.

Khi.....khi nào thì?

Cho anh thêm một chút thời gian, kết hôn là chuyện lớn, cần phải từ từ, anh hy vọng có thể cho em một cuộc sống vững chắc, chờ anh có đủ tiền, mua nhà, còn phải đi đến nhà em để hỏi cưới, được không?

Em không cần, em chỉ muốn ở cùng với anh, cuộc sống chỉ cần không khó khăn là tốt rồi.

Như vậy sao được, cho dù em bằng lòng, anh cũng không thể làm như vậy, hơn nữa anh cũng phải thông báo cho cha mẹ em, sao có thể để cho con gái của họ lấy một kẻ nghèo hèn? Em cũng biết, việc đầu tư trước kia của anh gặp phải thất bại, cần trả nợ, chờ anh giải quyết xong, có tiền, liền lập tức cưới em, đây là chuyện mà một người đàn ông như anh phải làm.

Trong lời nói có bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu trách nhiệm, nhìn thấy sự chân thành ở trên nét mặt của anh, lòng của cô liền mềm.

Em hiểu, em biết anh cũng vì tương lai tốt đẹp của hai chúng ta, em sẽ chờ anh.

Oan ức cho em.

Cô lắc đầu, Không oan ức, chỉ cần là vì anh, em sẽ không tủi thân.

Em biết không? Anh yêu nhất chính là điểm này của em, luôn suy nghĩ cho anh.

Sự khen ngợi của anh làm lòng cô ấm áp, nhịn không được tựa đầu lên vai anh. Có những lời này của anh, em đã thỏa mãn.

Cô tin tưởng Tuấn Sinh yêu cô, thần tình yêu cái gì cũng không hiểu, Tuấn Sinh của cô thật sự là một người đàn ông rất tốt.

Mấy ngày này mặt trời đặc biệt sáng lạn, trong lòng lại tràn đầy yêu thương, làm gì cũng thấy vui vẻ, nhất là giúp người cô yêu làm việc nhà, giúp anh giặt quần áo, phơi quần áo, cùng nhau nấu ăn, đối với cô, đây mới là hạnh phúc lớn nhất.

Lưu Tuấn Sinh đã đặt vé máy bay, trước lúc rời đi, trong suốt mười ngày này, hai người có thể ở bên nhau, nên cô đặc biệt trân trọng.

Cô nhớ đến thần tình yêu Tả Thành Hạo, ngày đó cô với anh có chút bất đồng ý kiến, anh ta sẽ không xuất hiện trở lại.

Cô suy nghĩ, lời nói của mình lúc đó có phải rất nặng nề? Làm anh mất hứng, cho nên mấy ngày nay anh ta không hề để ý đến cô?

Thật ra thần tình yêu cũng là vì muốn tốt cho cô, cô cũng không nên nổi giận với anh, có cơ hội cô nhất định sẽ xin lỗi với Tả Thành Hạo, hơn nữa còn phải tìm cách giải thích với anh ta, Lưu Tuấn Sinh thật sự rất tốt, nếu thần tình yêu có thể nhìn thấy Lưu Tuấn Sinh áy náy đau khổ như thế nào, khi cảm nhận sự tủi thân của cô vì phải chịu đựng cuộc sống chia cách, liền sẽ hiểu rõ Lưu Tuấn Sinh yêu cô đến nhường nào.

Nam nhi có lệ không dễ rơi, nhưng Lưu Tuấn Sinh lại bởi vì tình yêu với cô mà ánh mắt đỏ hoe, cho thấy anh cũng không dễ chịu nhBảo bối.

Một đôi tay từ phía sau ôm lấy cô.

A, anh đã tỉnh, sau không ngủ thêm một chút?

Anh nhớ em.

Cô bật cười, Em luôn ở đây, không phải sao?

Ngã vào trong lồng ngực của anh, cô rất vui vẻ, nhưng lại có một chút bất an, đưa tay nhẹ nhàng ngăn lại đôi môi đang đến gần của anh.

Tuấn Sinh, em muốn hỏi anh một chuyện?

Chuyện gì, bảo bối?

Vì sao anh không gọi tên em?

Bởi vì anh thích gọi em là bảo bối nha.

Nhưng mà.....em hy vọng anh gọi tên em, mà không phải cứ gọi em là bảo bối?

Vì sao?

Bởi vì ai cũng có thể được gọi là bảo bối, nhưng Xảo Xảo chỉ có một, chính là em, nên em hy vọng anh sẽ gọi em là Xảo Xảo.

Em suy nghĩ nhiều quá, anh gọi em bảo bối, bởi vì em là bảo bối của anh nha.

Không, em muốn anh gọi em là Xảo Xảo. Cô cứ khẳng khẳng, bởi vì chỉ có như vậy, cô mới có thể cảm thấy an tâm. Lời nói của Tả Thành Hạo vẫn luôn vang vọng bên tai của cô, cô rất muốn được bình yên, cô cần có lòng tin.

Lưu Tuấn Sinh bật cười nói: Được, bảo bối Xảo Xảo, Xảo Xảo dịu dàng của anh, như vậy được chưa?

Cô nghe xong rất vui vẻ, hai tay ôm lấy cổ của anh.

Em thích nghe anh gọi tên em.

Thích đến vậy sao? Anh sẽ chiều ý em gọi Xảo Xảo, như vậy em sẽ thưởng gì cho anh hả?

Cô cười như một đứa trẻ, hiểu được ý tứ của anh, cong môi lên, tình nguyện để cho anh hôn.

Lưu Tuấn Sinh cúi mặt, đang muốn hôn thì chuông cửa lại vang lên.

Đừng để ý tới nó.

Cô bật cười đánh anh, Đừng loạn, nhanh để em đi mở cửa nha. Từ trong lồng ngực anh trốn ra, cô đi về phía cửa phòng khách, nụ cười trên môi không hề che giấu, cũng không nghĩ gì, liền ra mở cửa.

Đứng ở ngoài cửa là một người phụ nữ, tuổi còn trẻ lại xinh đẹp.

Quan Xảo Xảo sững sờ, nghi hoặc nhìn đối phương.

Xin hỏi cô tìm ai?

Đối phương lạnh lùng đánh giá cô từ đầu đến chân, ánh mắt kia khiến Quan Xảo Xảo có phần bất an, dường như sắp có chuyện xảy ra.

Lưu Tuấn Sinh đâu?

Đối phương là kêu tên Lưu Tuấn Sinh, làm cô ngây cả người, sự lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Bảo bối Xảo Xảo, là ai? Lưu Tuấn Sinh từ nhà bếp đi tới, nhìn thấy người phụ nữ ở trước cửa, cả người liền ngậy ra.

Người phụ nữ kia trực tiếp đi vào, hình như không có một chút kinh ngạc, nhìn Lưu Tuấn Sinh nói.

Hừ, quả nhiên là anh ở đây, mấy ngày nay tắt di động, tưởng rằng tôi không thể tìm thấy anh sao?

Cô là ai? Quan Xảo Xảo nhin không được liền hỏi.

Người phụ nữ kia nhìn về phía cô, khoe môi nở nụ cười, giọng nói ngân nga, Dáng vẻ cũng không tệ, là dạng mà anh ta thích, khó trách.

Quan Xảo Xảo bị đối phương nhìn như vậy rất khó chịu, khí thế của người phụ nữ này rất mạnh, có cảm giác rất bình tĩnh, là dạng người rất khó đối phó.

Tôi đã biết, cô là bạn gái cũ của Tuấn Sinh.

Bạn gái cũ? Người phụ nữ kia liền cười thành tiếng. Anh ta nói với cô, tôi là bạn gái cũ sao? Để tôi đoán thử, anh ta còn nói với cô, hãy cho anh ta thời gian, bởi vì buôn bán thất bại, cần phải trả nợ, chờ cho đến khi đã giải quyết xong nợ nần, liền lập tức cưới cô, có phải hay không?

Quan Xảo Xảo kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cô ấy, rồi lại nhìn sang Lưu Tuấn Sinh, Lưu Tuấn Sinh ngày thường hào hoa phong nhã, lúc này lại trở nên có chút chột dạ, đôi mắt không dám nhìn cô, cũng không dám nhìn người phụ nữ kia.

Nhịp tim của cô bắt đầu nhanh hơn, cảm giác không tốt kia càng ngày càng mãnh liệt, như đè chặt ở trong lòng của cô.

Tuấn Sinh, cô ấy cuối cùng là ai?

Người phụ nữ kia hừ lạnh một tiếng, gần từng lời nhìn cô tuyên bố: Ta là bà Lưu.

5. Chương 3.1

Một mình ở trong phòng, đáy lòng của cô như tan nát.

Nước mắt không thể diễn tả hết sự đau thương của cô, vết thương thật sự là ở trên ngực, nơi ấy đang rỉ máu.

Anh có thể cảm nhận được, linh hồn màu hồng của cô đang trở nên u ám, mất đi sự rực rỡ, cô đem mình ẩn trốn trong chiếc tủ treo quần áo, thân người cuộn tròn, khóc thật đau lòng.

Nếu có thể ôm lấy cô, anh sẽ để cô tựa vào trong lòng ngực của mình mà khóc, sự thật luôn tàn khốc như vậy, đây chính là lý do vì sao không đành lòng nói cho cô biết chân tướng, bởi vì cảm giác đau đớn này, anh hiểu rõ.

Anh ngồi ở bên người cô, vươn tay, vuốt lên đầu cô để vỗ về, mặc dù không thể chạm vào, nhưng cô lại cảm nhận được.

Nâng lên đôi mắt đẫm lệ, nhìn anh đang ngồi bên cạnh mình, cô hỏi: Anh đã sớm biết phải không?

Anh gật đầu.

Có phải tôi rất ngốc?

Anh lắc đầu, chỉnh lại lời cô. Không phải ngốc, chỉ là cách đối xử của cô với mọi người rất chân thành, hết lòng vì tình yêu, nhưng lại yêu không đúng người.

Tôi không hiểu, tôi đối với anh ấy tốt như vậy, vì sao anh ta lại tổn thương tôi? Nếu không thể lấy tôi, sao lại cố tình đối xử chân thành, tỏ vẻ lương thiện, chung tình như vậy, giống như là không thể sống thiếu tôi? Rõ ràng không thể cho tôi một lời hứa hẹn, vì sao lại luôn nói rằng vĩnh viễn sẽ không chia lìa? Tôi không hiểu, thật sự không hiểu, vì sao lại đối xử với tôi như vậy?

Tôi biết.

Cô nhìn anh, vẻ mặt mù mờ, kinh ngạc.

Anh đặt hai tay lên bả vai cô, nghiêm nghị nói.

Tin tôi đi, cô là gặp phải kẻ thần kinh.

Cô ngậy người ra, ngay sau đó, gào khóc.

Oa oa _____ tôi không muốn sống _____

A, nguy rồi, muốn trêu cô, không ngờ ngược lại càng làm cô đau lòng.

Nước mắt cũ còn chưa khô, nước mắt mới lại chảy ra, cô lấy hai tay che mặt mà khóc, thật là đau lòng, rất đau lòng, cô không biết phải làm thế nào bây giờ?

Những vướng mắc ở trong lòng không ngừng nghiền nát tâm tư cô, không ngừng ăn mòn cô, những ngọt ngào mà cô và anh đã từng trải qua, tựa như máu thịt ở trong lòng cô, bám chặt vào trong lồng ngực, hiện tại, sự thật lại như một con dao tàn nhẫn thẳng tay cắt đứt nó.

Rất đau đớn, cô thật chịu không được.

Cô không cần phải nói ra, Tả Thành Hạo cũng có thể cảm nhận được sự đau buốt của cô, anh nghĩ đến một cách! Vì thế anh nhắm mắt lại, làm cho bản thân tập trung tinh thần, sau đó hai tay vây quanh người cô, muốn chịu một phần sự đau khổ đó, hy vọng sẽ truyền một phần sức mạnh cho cô.

Gương mặt mang theo hai dòng lệ, ngẩng đầu nhìn anh. Tôi cảm nhận được sự ấm áp từ anh.

Thật sự? Vậy thì tốt quá. Đây là lần đầu tiên anh dùng đến cách này, không ngờ cô lại có thể cảm nhận được.

Nếu anh là người thật thì tốt quá, tôi ước gì mình có thể gục vào trong lồng ngực của anh mà khóc cho thoải thích.

Thực xin lỗi, tôi chỉ có thể lấy cách này để xuất hiện.

Thần tình yêu, tôi nên làm gì bây giờ? Đáy lòng đau đớn như vậy.

Thất tình cũng giống như một vết thương, lúc đầu nhất định sẽ sinh mủ, nhưng nó sẽ từ từ đóng vảy, sẽ rơi ra, rồi đến một ngày nào đó sẽ lành lặn, lúc này đây, tôi sẽ luôn ở cùng cô.

Tôi thật là khổ _____

Được rồi, khóc đi, đem sự bi thương trút ra, đừng có giữ ở trong lòng.

Cô khóc bao lâu thì anh ở bên cạnh bấy nhiêu, trong khi cô ủ rũ tí tẹo thì anh liền an ủi.

Tôi thật không muốn _____ nói lời yêu thương một lần nữa.

Ý nghĩa của câu yêu thương là để tìm hiểu, để quan tâm lẫn nhau; nếu không hợp nhau, thì hãy tìm một người khác, đến một lúc nào đó chúng ta sẽ tìm được một người thật sự phù hợp với mình, có thể lấy làm chồng, đó mới là tác dụng của câu yêu thương.

Tôi mà tìm không thấy người tốt, đời này kiếp này cũng không muốn kết hôn.

Không nên vì hiện tại mà phủ nhận tương lai, mọi chuyện không giống nhau đâu.

Hiện tại tôi đau khổ như vậy, sống cũng không muốn sống nữa, sao có thể hy vọng vào tương lai đây?

Ngọt ngào và cay đắng luôn đi chung với nhau, tựa như một sợi dây thun, yêu càng nhiều, cũng như ta kéo sợi thun thật mạnh, nên lực đàn hồi bắn ngược trở lại sẽ rất mạnh, cô đau thương như thế, chứng tỏ cô cũng đã trải qua những ngày tháng thật sự vui vẻ, một đời người sẽ có được bao nhiêu thời gian vui vẻ như vậy, cũng rất tốt, đúng không?

Không cần, rất đau khổ, tôi ước mình chưa từng gặp anh ta, tôi hy vọng tất cả những chuyện này không bao giờ xảy ra, tôi mệt mỏi lắm...

Tả Thành Hạo bắt đầu lo lắng cho cô, bởi vì anh không muốn nhìn thấy linh hồn của cô bị bao phủ bởi ánh sáng u ám, anh đã nhìn thấy rất nhiều dạng linh hồn, cũng biết sự u ám này đại diện cho điều gì, dấu hiệu này sẽ mãi lần quần trong lòng mỗi người, sợ rằng cô sẽ xảy ra chuyện.

Hiện tại, anh có thể ở bên cạnh bảo vệ cho cô, nhưng ngộ nhỡ đến lúc anh nhất định phải rời đi, bỏ lại cô một mình, không biết chuyện gì sẽ xảy ra với cô, phải làm sao mới tốt.

Cô đừng mất lòng tin như vậy, có thần tình yêu ở đây, cô còn sợ không tìm được người đàn ông tốt sao? Lần sau khi cô tìm đối tượng, tôi sẽ giúp cô kiểm định, sẽ không để cho cô gặp phải tên đàn ông xấu.

Quả nhiên, lời nói này vừa phát ra liền có tác dụng, đôi mắt đầm nước mắt của cô ngược lên.

Có thật không?

Đương nhiên là thật, lần này là vì không có tôi ở bên cạnh giúp đỡ cô, nên mới để cho tên xấu xa kia có cơ hội lợi dụng, lần sau nếu có kết giao với bạn trai, tôi sẽ chỉ cô cách nhìn đàn ông, đảm bảo cô sẽ tìm được một đối tượng thật tốt.

Cô dùng giọng mũi phát ra lời nói đáng thương: Lời này cũng có chút xuôi tai.

Tâm trạng có tốt hơn chút nào không.

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, hy vọng hỏi anh, Anh thật sự sẽ giúp tôi?

Ta đã nói rồi, tôi là tối trả ơn, không phải sao? Tôi sẽ giúp cô tìm được đối tượng tốt.

Cô xoa xoa lên ngực, Tôi.....thật sự có thể tìm được một người tốt sao? Có thể quên anh ta, có thể thoát khỏi sự đau lòng này sao?

Đương nhiên có thể, cô phải giống như chiếc máy giặt, biết không?

Cô ngơ ngác, chớp chớp đôi mắt đầm lệ, vẻ mặt khó hiểu: Máy giặt?

Hiện tại, những suy nghĩ của cô giống như đang xoay tròn tại một chỗ, cho nên cô phải làm mình giống như một chiếc máy giặt, bởi vì máy giặt khi xoay tròn sẽ đem hết những giọt nước văng ra bên ngoài, càng xoay tròn càng có thêm sức lực; ngược lại, lồng xoáy cũng xoay tròn, nhưng chúng lại hút con người vào, cô phải giống như máy giặt, đem những suy nghĩ không tốt đó ném đi, không nên giống như lồng xoáy, càng lún càng sâu, cả người bị rơi vào. Cô không được làm lồng xoáy, mà phải làm máy giặt, có biết không?

Cô nghe xong thì vô cùng sửng sốt: Đầu lại có cách so sánh kì lạ như vậy, nhưng mà cũng rất có lý.

Tất nhiên là có lý, lời giảng giải của thần tình yêu luôn có ý nghĩa sâu xa, nhớ kỹ, làm máy giặt, không phải lồng xoáy.

Cô cũng thì thào đọc theo: Tôi muốn làm máy giặt, đem những thứ không tốt ném đi.

Đúng rồi, vừa xoay, vừa chậm chậm đem những thứ xấu xa ném đi.

Tôi muốn đem những thứ xấu xa ném đi, tôi muốn làm máy giặt.

Đúng vậy, cô là máy giặt.

Hai người cùng hô lên như nhau, cô vừa khóc vừa thề phải làm máy giặt, anh thì lại vì cô mà cổ vũ cổ lên vừa động viên nói cho cô biết rằng cô sẽ không phải cô đơn, anh sẽ giúp cô vượt qua sự đau thương của thất tình, cho đến khi vết thương ở trong đáy lòng dần bình phục như ban đầu.

Vì để cho Quan Xảo Xảo quên đi những chuyện buồn lòng, mỗi ngày Tả Thành Hạo đều ở bên người của cô.

Cả khi đi làm, tan sở, có lẽ là chỉ trừ khi đi WC tắm rửa, thì hầu như anh đều ở sau lưng của cô, vì để cho tâm trạng cô khá hơn, anh còn mời cô đi xem phim.

Anh thật là sướng, không cần phải mua vé xem phim, trực tiếp đi vào là được, còn tôi lại phải trả hơn ba trăm đồng, đúng là mắc mà.

Tôi là có lòng tốt cùng cô đi xem phim, còn bị cô ganh tị? Nghĩ thử xem, những lúc nhìn cô ăn uống vui vẻ, tôi thì lại không thể hưởng thụ, tôi có than thở gì không.

Đi trên con đường giành cho người đi bộ ở giữa Tín Nghĩa khu (1) rộng rãi, thoáng mát, mặc dù Quan Xảo Xảo không có bạn trai, nhưng cô không hề cảm thấy cô đơn, bởi vì mỗi ngày vị thần tình yêu Tả Thành Hạo của cô đều ở bên cạnh.

Thứ bảy cuối tuần, bọn họ hẹn nhau cùng đến xem phim, hai người cũng đã ngẫm hiểu với nhau, trong lúc nói chuyện với Tả Thành Hạo thì cô sẽ đặt điện thoại ở bên tai, như vậy, người khác sẽ nghĩ rằng cô là đang nói chuyện điện thoại, không xem cô là kẻ tâm thần.

Cô nhìn anh, nhìn chăm chú, không hề chớp mắt, làm anh không khỏi có cảm giác kỳ lạ.

Làm sao vậy?

Tôi đang nghĩ, nếu như những người khác có thể nhìn thấy anh, nhất định sẽ có rất nhiều cô gái quay đầu nhìn anh.

Cái này còn phải nói.

Ha ha, chỉ mới khen một câu, liền đắc ý như vậy, sao lại có loại thần tình yêu thế này?

Có nha, không phải đang đứng trước mặt cô hay sao?

Cô nhìn anh, dáng vẻ phóng khoáng, tính cách thì huênh hoang, nhin không được nở nụ cười.

Chưa thấy qua loại thần tình yêu như anh cho dù là ở trên phim ảnh, vừa quan tâm đến diện mạo, còn quần áo thì đều là loại đang thịnh hành.

Chẳng lẽ ý của cô là muốn tôi cởi sạch quần áo, gấn một đôi cánh, còn phải mang theo cung tên sao?

Nếu anh dám cởi sạch quần áo, tôi sẽ xem anh là một tên biến thái, một con sói háo sắc.

Đáng tiếc nha, dáng người của tôi rất tuyệt, thật ra thì cô rất muốn nhìn đúng không? Hiện tại, tôi sẽ hy sinh nhan sắc này, một lần làm Thiên Sứ trần trụi cho cô xem. Vừa nói vừa làm ra bộ dạng muốn phù phép.

Không được! Cô hoảng sợ, sợ là khi anh ta thật sự trở nên trần trụi, cô nhất định sẽ hét lên chói tai, nhưng lại nhìn thấy anh ôm bụng cười ngặt, lúc này mới biết là cô bị đùa giỡn, nhin không được liền vươn tay muốn đánh nhưng chỉ đánh vào không khí.

Đừng vung tay lung tung, coi chừng người ta nghĩ cô bị bệnh thần kinh.

Đúng là có mấy người qua đường đang trộm nhìn cô, cô vội kiềm chế, vừa tức giận vừa buồn cười trừng mắt còn anh ta thì lại cười như điên.

Thật là đáng ghét! Muốn đánh lại không đánh được, muốn cười, lại không thể cười quá lớn, nhưng mà có Tả Thành Hạo làm bạn, cô đã trải qua rất nhiều ngày vui vẻ.

6. Chương 3.2

Tôi thật sự vẫn còn cảm thấy rất thần kỳ, trên thế giới này có thần tình yêu, thế giới của các anh trông như thế nào?

Tôi đã nói, thiên cơ bất khả lộ, tôi không thể tiết lộ quá nhiều.

Một chút cũng không thể sao? Cô làm ra vẻ đáng thương thỉnh cầu.

Anh kiêu ngạo, nghiêm túc nói: Không thể, đây là quy định.

Cô bĩu môi, nói: Hừ, Quý hẹp hòi.

Tả Thành Hạo nhìn thấy, khoe môi bật cười, cuối cùng thì cô đã lên tinh thần được một ít, không còn bộ dạng phờ phạc như mấy hôm trước.

Từ khi quen biết Quan Xảo Xảo, cuộc sống của anh cũng đã có cái gọi là vui thú.

Trước đây vì muốn trải qua khoảng thời gian nhàm chán, anh sẽ bước xuyên qua vách tường, đi đến rạp chiếu bóng để xem phim miễn phí.

Anh đứng ở trong rạp, mặc dù có rất nhiều người ở xung quanh, nhưng vẫn cảm thấy cô quạnh như trước, bởi vì không có ai cùng anh chia vui, anh ước ao có thể cùng mọi người thảo luận về nội dung của bộ phim, cùng nhau tận hưởng cảm giác vui vẻ, anh cảm nhận được, nếu như ở trên thế giới này mà ta không có ai để cùng chia vui thì cũng giống như ta chưa từng tồn tại.

Anh rất biết ơn sự xuất hiện của Quan Xảo Xảo, quả thực cô đã cứu anh, bởi vì cô mà anh không phải tiếp tục chịu đựng sự vắng vẻ khiến người khác muốn phát điên này, từ tận trong đáy lòng anh rất cảm ơn cô.

Còn đối với Quan Xảo Xảo, cô thật là may mắn khi có thần tình yêu giúp đỡ, vị thần tình yêu này không chỉ hiểu và biết cách an ủi cô mà còn pha trò để làm cô vui.

Nhớ kỹ, chỉ có lý trí mới giải quyết được vấn đề, con người khi chìm ngập trong cảm xúc thì sẽ không thể quyết định được gì.

Được. Cô gật gù đầu, cảm thấy lời nói của anh rất có đạo lý.

Thất tình ban đầu sẽ đau khổ, hiện tại nếu cô muốn tìm cách thoát ra khỏi chuyện bi thương này, lý trí cần phải tự mình đứng ra nói chuyện với trái tim đang đau thương.

Về mặt của cô vừa mù mờ vừa tò mò: Nói chuyện thế nào?

Anh đang đứng ở bên trái, đột nhiên, quay người qua lớp không khí bên phải mà nói chuyện: Người được phép khổ sở, nhưng không được ảnh hưởng đến ta.

Sau đó anh lại đứng ở bên phải, quay sang bên trái nói chuyện: Nhưng mà ta rất là khó chịu nha.

Tiếp theo anh lại quay trở về bên trái, nói chuyện với bên phải: Cho người có khó chịu, thì cũng không được làm Mỹ Mỹ, Sầu Sầu khó chịu, đây là ảnh hưởng đến ta. *Theo ta, Mỹ Mỹ - Sầu Sầu là cái đẹp với cái xấu trong mỗi con người*

Chẳng phải đã có một câu nói như thế này? Không nên trừng phạt bản thân bằng sai lầm của người khác, chúng ta phải biết tự làm đẹp mình, bởi vì cho dù là xấu hay đẹp thì vẫn không bằng cuộc sống của Mỹ Mỹ.

Cô dùng hết sức gật đầu. Được, ta cũng muốn như Mỹ Mỹ.

Đúng nha, bởi vì đau buồn mà cô càng trở nên tiêu tụy, lại lười chăm sóc bản thân, nên khi soi gương cũng cảm thấy chán ghét gương mặt của mình.

Cô biết, ngoài mặt thì thần tình yêu hài hước, nhưng thật ra là đang khích lệ cô, không muốn cô bởi vì đau lòng mà bỏ quên chính mình, cho dù không có bạn trai thì cô cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt, vì thế cô bắt đầu phấn chấn trở lại, đi thẩm mỹ viện dưỡng tóc, để nhà thiết kế giúp cô sửa sang lại mái tóc, cũng bắt đầu khôi phục lại thói quen trang điểm, khiến cho thần sắc có phần tốt hơn.

Thần tình yêu ngoài việc cùng cô đi xem phim, đi thẩm mỹ viện thì còn cùng cô đi dạo phố mua quần áo.

Đẹp không? Ở trong phòng thay đồ, cô vui vẻ ướm thử quần áo mới, sau đó cực kỳ hưng phấn đi ra cho anh xem, chờ mong sự đánh giá của anh.

Về mặt Tả Thành Hạo nghiêm túc đánh giá từ trên xuống dưới, trầm giọng nói: Cô muốn nghe lời nói thật hay là lời khách sáo?

Tất nhiên là lời nói thật.

Rất xấu.

Gương mặt cô sụp xuống, chăm chăm nhìn vào thắt lưng. Tại sao? Rõ ràng cũng rất đẹp mà.

Hai tay của anh khẽ vẩy. Là cô nói muốn nghe lời nói thật.

Thế lời khách sáo là gì?

Bộ quần áo n rất xấu không xứng với cô.

Cô đá một cước tới trước, anh liền tránh đi.

Dù sao cũng có đá được anh đâu, trốn cái gì?

Tôi là vì để lại chút mặt mũi cho cô, nên mới vờ trốn tránh, không phải tôi đã nói, mắt chọn quần áo của cô không được tốt sao.

Đâu có, rõ ràng là nhìn được lắm mà. Cô không phục.

Tôi cho cô biết, mục đích của chọn quần áo là để tôn lên nét đẹp của con người, không phải cứ quần áo đẹp là tốt, phải chú ý đến tổng thể, còn phối hợp với nhan sắc, nếu làm người khác chỉ cảm thấy cô mặc quần áo xinh đẹp là thất bại, phong cách rất quan trọng, nhất định phải đẹp một cách tự nhiên, nét đẹp làm cho người khác không thể ngờ, cô có hiểu tôi đang nói cái gì không? Ý của tôi là_____. Con vịt đi đâu cũng cạp cạp, chim sẻ thì chiêm chiêm, thì ra thần tình yêu cũng chẳng khác gì, cô phát hiện Tả Thành Hạo rất thích làm nhảm không thôi, giống như một linh hồn cứ đi theo sau lưng cô mà không ngừng bla bla bla.

Hai người không hề tranh cãi, nhưng ngay cả là tranh cãi, thì cũng vui vẻ đùa giỡn với nhau, may mắn khi có anh làm bạn mà cô không phải giam hãm mình ở trong nỗi đau của thất tình.

Ba ngày đầu tiên, cô rửa mặt bằng nước mắt, trái tim chịu đựng sự tra tấn, anh cùng cô nói chuyện cho đến khi cô đi vào giấc ngủ.

Ngày thứ mười, cô cũng không còn khổ sở như trước, nhưng mỗi khi nghĩ đến chuyện thương tâm đó, thỉnh thoảng vẫn sẽ rơi nước mắt, nhưng anh sẽ chọc cho cô cười, bắt cô không được để bụng đói, cho dù không muốn ăn cũng phải ăn.

Nửa tháng sau, cô bình tĩnh trở lại, trong lòng vẫn còn cảm giác đau âm ỉ, anh kể chuyện xưa cho cô nghe, làm cô phân tâm mà không nghĩ đến những chuyện đau lòng.

Một tháng sau, cô biết nở nụ cười, vết thương trên lồng ngực tuy rằng vẫn còn dấu vết, nhưng cô đã hăng hái trải qua cuộc sống mỗi ngày, còn anh thì vẫn như trước, ngày ngày ở bên cạnh cô.

Cô thành công trong việc đem mình trở thành một cái máy giặt, hoá giải hoàn toàn đoạn tình cảm đã mất đi đó, lưu giữ gì tốt đẹp và vứt những thứ xấu xa ra sau đầu, thoát ra khỏi sự đau đớn vì thất tình, thỉnh thoảng khi chạm vào vết thương vẫn còn cảm giác đau, nhưng cô cố gắng không nghĩ tới nó nữa, hơn nữa vị thần tình yêu hài hước luôn có năng lực làm cho cô bật cười.

Ngoài việc đi dạo xem phim, anh cũng ăn cơm cùng cô, tất nhiên anh không ăn mà ở bên cạnh nhìn cô ăn cơm, đồng thời, anh cũng chỉ cô cách nhìn nhận đàn ông.

Nếu như chỉ có anh ta liên lạc với cô, còn cô lại không liên lạc được với anh ta, lúc ấy là có vấn đề.

Giữa lúc nghỉ trưa, sau khi Quan Xảo Xảo ăn xong bữa cơm đơn giản, liền bước vào một quán cafe chi nhánh của STARBUCKS(2), xoay người tìm một nơi vắng vẻ, rồi ngồi vào góc phòng, cô gọi một cốc Caramel Macchiato, Tả Thành Hạo thì ngồi trên chiếc ghế đối diện với cô, cái góc hẻo lánh này không có mấy người chú ý đến nên cũng thuận tiện cho bọn họ nói chuyện phiếm.

Nếu như... Anh ấy là phi công, bay qua các quốc gia thì sẽ khó khăn trong việc liên lạc nha.

Thân ái *cách gọi thân mật*, tin tưởng tôi. Nếu như một người đàn ông thật sự quan tâm đến một người phụ nữ, cho dù là cô không liên lạc với anh ta thì mỗi ngày anh ta cũng sẽ nóng lòng muốn liên lạc với cô, không có lý do gì, bởi vì khi anh ta đã nhớ cô thì những lý do khác sẽ không còn quan trọng.

Vậy sao?

Ừ. Giọng nói như đinh đóng cột.

Cô thở dài một hơi. Có phải tôi rất dễ bị lừa gạt...

Ừ. Giọng nói lại càng như đinh đóng cột.

A, cho tôi chút mặt mũi được không, trả lời nhanh như vậy, ngay cả suy nghĩ cũng không có.

Nếu như cô đã biết mình gốc gác, thì chứng tỏ cô không quá gốc gác, kẻ ngu ngốc thật sự sẽ không biết mình ngu ngốc, cho nên khi tự thừa nhận bản thân gốc gác là tốt với cô.

Cô mở miệng một hồi lâu nhưng vẫn không thể phản bác lại một câu, hít vào một hơi liền nói: Thôi được, tôi gốc gác, được chưa nào.

Đàn ông có bản tính thợ săn, phụ nữ chính là mục tiêu săn bắn của đàn ông, cho nên trời sinh đàn ông có một mức độ nhạy bén với phụ nữ, trước khi bắt đầu đi săn, chúng tôi sẽ cẩn thận quan sát và nhận định con mồi, thợ săn càng lành nghề, càng có năng lực nhìn ra đặc tính của con mồi, sau đó mới áp dụng các cách thức săn bắn có khả năng thành công cao.

Cô nghe vô cùng chăm chú, không chịu nổi liền tò mò hỏi: Theo như những gì anh nói thì anh cũng có thể đánh giá phụ nữ phải không?

Ừ.

Thế tôi là thuộc dạng gì?

Dạng vô hại đối với người và vật.

Tay của cô liền đánh tới trước nhưng anh đã sớm trốn thoát.

Là cô muốn hỏi, không thể trách tôi, tôi chỉ dựa theo thực tế mà trả lời.

Tôi không phải là dạng vô hại với người và vật, tôi đâu có dễ dàng bị khi dễ như vậy. Cô ầm ừ trách móc.

Thí chủ, thần tình yêu ta đây không cần nghĩ cũng biết, trước tiên người sẽ đánh bằng tay phải, đánh không được thì tiếp tục thử thêm một lần nữa, sau đó thì chuyển sang tay trái, nếu hai tay đều thất bại thì sẽ dùng chân để đá, nhất cử nhất động của cô đều không thoát khỏi con mắt thần của ta.

Anh cố ý bày ra dáng vẻ của người có võ công cao cường, không hề che giấu sự cường điệu, cạy vào việc người khác không nhìn thấy anh, lập tức tạo ra thế xà hình điều thủ (3), làm dáng vẻ Đường lang bộ thiền (4), còn hảo tâm chỉ điểm cho cô. Cô phải đánh chỗ này của tôi trước, nơi này tương đối dễ đánh, cố lên, cố lên.

Hừ——Người này sao lại vô sỉ như vậy chứ!

Cô vừa muốn đánh anh ta, vừa phải chú ý để không bị những người khách khác phát hiện ra cử chỉ bất thường của cô, còn bị anh ta khích đến nghiêng răng nghiêng lợi, thật sự là không cam lòng

Cô cứ nghĩ là không ai chú ý tới hành động khác thường của cô, nhưng thực tế thì không phải như vậy.

Cách một chiếc bàn, có một đôi vợ chồng dẫn theo một đứa bé gái năm tuổi và một bé trai một tuổi đang ngồi trên chiếc ghế sofa cạnh cửa sổ.

Đôi vợ chồng vô cùng ân ái, người chồng trông rất anh tuấn cường tráng, dung mạo của người vợ thì rất bình thường, thậm chí còn có một khuyết tật nhỏ ở chân, nhưng anh yêu thương cô vô cùng, trong ánh mắt vĩnh viễn chỉ có bà xã của mình.

Bé trai một tuổi thừa hưởng ngũ quan anh tuấn của ba, được ba ba ôm vào trong ngực, ngậm lấy núm vú cao su, dáng vẻ hạnh phúc, người chị năm tuổi thì ngồi bên cạnh mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, lớn lên nhất định sẽ xinh đẹp, đôi mắt to tròn trong veo lanh lợi lại nhìn chăm chăm vào một bàn khác.

Người phụ nữ phát hiện con gái có vẻ khác thường, dịu dàng hỏi: Viên Viên, con đang nhìn gì vậy?

Viên Viên quay đầu lại, hồn nhiên chỉ vào bàn của Quan Xảo Xảo.

Cái anh kia đang nhảy tới nhảy lui.

Người phụ nữ nhìn theo hướng tay của con gái, không khỏi sửng sốt, bởi vì cô chỉ nhìn thấy một cô gái, hoàn toàn không thấy một anh nào khác, nhưng cô biết con gái có điểm khác với người thường, trong lòng hiểu rõ, vội vàng kéo bàn tay đang chỉ vào người ta của con xuống

Chuyện này, con không được nói với người khác, biết không?

Tại sao?

Bởi vì cô biết người mà Viên Viên nhìn thấy không phải là người bình thường, nhưng Viên Viên còn nhỏ, cho nên nhất định cô phải bảo vệ Viên Viên, mặc dù không phải là đứa trẻ do chính cô sinh ra, nhưng cô yêu đứa bé này còn hơn cả mạng sống của mình.

Bởi vì chỉ có con mới nhìn thấy được cậu ấy, người khác không nhìn được, đồng ý với mẹ, sau này con có nhìn thấy gì, chỉ được nói với mẹ của Viên Viên, bởi vì mẹ sẽ bảo vệ cho con,

Viên Viên gật đầu, tuy bé còn nhỏ nhưng từ nhỏ đã rất thông minh. Con biết rồi.

A, nguy rồi.

Người phụ nữ nhìn về phía ông xã của mình, hỏi. Làm sao vậy?

Mông của thằng nhóc này nóng nóng.

Hai vợ chồng họ Tề nhìn về phía cậu con trai, mặt bé đỏ ửng, hình như là đang ‘Dùng sức’.

Để em đi thay tã. Người phụ nữ đứng dậy, ông xã của cô lại ngăn cô lại.

Anh đi, em ở lại với Viên Viên.

Anh làm được không?

Đương nhiên là được, đi thôi thằng nhóc xấu này, chúng ta đi đổi hương hương. Vừa nói xong thì một tay ôm con trai, một tay cầm theo túi tã giấy, đứng dậy rời đi.

Hai người Quan Xảo Xảo và Tả Thành Hạo đang len lén đùa giỡn như cũ, cứ nghĩ rằng không ai chú ý tới bọn họ, nên không phát hiện một bóng người đang đi tới gần bọn họ.

Cô đang làm gì đó?

Cả hai ngẩn ngơ, quay đầu nhìn qua bên cạnh, một gã đàn ông nhả nhặn đang đứng bên cạnh, trên tay cầm cốc cà phê STARBUCKS, đôi mắt khó hiểu nhìn chằm chằm vào cử chỉ quái lạ của cô.

(1) Tín Nghĩa khu, nằm ở trung tâm Đài Bắc của Đài Loan, vì Tín Nghĩa được phân chia thành các khu nên mới được gọi như vậy, trung tâm thị chính của Đài Bắc, nhà nước Đài Bắc, nghị viện Đài Bắc đều nằm ở đây. Tên trước đây của Tín Nghĩa khu là Hưng Nhã trang

(2) Starbucks là quán cà phê lớn nhất thế giới, với 17,800 quán ở 49 quốc gia, bao gồm 11,068 quán ở Hoa Kỳ, gần 1,000 ở Canada và hơn 800 ở Nhật Bản.

(3) Một thể võ

(4) Câu trên có nguồn gốc từ Chiến quốc sách

Giản thể:

Phồn thể:

m Hán Việt: Đường lang bổ thiên, hoàng tước tại hậu

Dịch nghĩa: Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng đằng sau

Chương Chính Gián, quyển 9, sách Thuyết Uyển • • :

Phồn thể:

Dịch nghĩa: Trong vườn có cái cây, bên trên có con ve, ve ở trên cao vừa kêu vừa uống sương, mà không biết con bọ ngựa đã ở đằng sau! Bọ ngựa vươn người ra định bắt con ve mà không biết chim sẻ vàng đã ở bên cạnh! Chim sẻ rướn cổ định mổ con bọ ngựa mà không biết viên đạn đã ở bên dưới! Cả 3 con đều muốn lấy cái lợi trước mắt mà không biết đằng sau có nguy hiểm.

7. Chương 4.1

Quan Xảo Xảo ngẩn ngơ, người đang đứng bên cạnh có vẻ mặt khó hiểu nhìn cô chính là đồng nghiệp trong công ty, Lý Minh Thịnh.

Cô đang khoa tay múa chân làm gì vậy?

Nguy rồi, bị anh ta nhìn thấy cử chỉ kỳ lạ của cô, phải tìm lý do nào đó để qua trường mới được.

Tôi_____tôi đang_____Đáng ghét, đầu óc của cô không đủ nhạy bén mà, nghĩ không ra lý do nào tốt.

Đập muỗi. Tả Thành Hạo ung dung ném ra một câu.

Đúng rồi, tôi đang đập muỗi, có một con muỗi cứ luôn vo ve làm phiền.

Thì ra là như vậy. Lý Minh Thịnh nhìn cô, lịch sự hỏi: Tôi ngồi ở đây được không?

Không, không sao, mời ngồi. Bên ngoài thì cô lịch sự đáp lời, nhưng thật ra là cảm thấy rất kinh ngạc.

Ồ Lý Minh Thịnh là một người rất cẩn thận nghiêm chỉnh, được các đồng nghiệp nữ đánh giá rất cao, anh có vẻ ngoài nhã nhặn, ngày thường rất ít mở miệng, làm cho người khác còn nhận thấy anh là một người rất có trách nhiệm, danh tiếng cũng rất tốt.

Anh không hút thuốc, không uống rượu, đối với đồng nghiệp nữ cũng rất đàn ông, ngoài việc công ra thì cũng rất ít khi thấy anh nói chuyện phiếm, vì vậy khiến người khác có cảm giác thần bí.

Mặc dù Lý Minh Thịnh là đồng nghiệp với cô ở trong công ty, nhưng công việc chính của anh là kinh doanh tiêu thụ, còn cô lại làm bên hành chính, bình thường cũng rất ít khi nói chuyện, mà nếu như có thì cũng chỉ vì việc công, cẩn thận ngấm lại, hai người bọn họ cũng không được gọi là quen biết.

Đây cũng là lần đầu tiên, hai người cùng ngồi uống cà phê như vậy.

Đã ăn cơm trưa chưa?

Rồi, còn anh?

Tôi cũng vậy.

Tiếp đó là một hồi im lặng, cô không biết phải nói gì, chỉ có thể thuận theo câu nói của Lý Minh Thịnh mà đáp lời, nhưng mà cảm thấy không khí nếu quá nhạt nhẽo cũng không được, nên cố gắng tìm chuyện để nói.

Anh đều đi ăn trưa một mình sao?

Cũng không nhất định như vậy, còn tùy tình hình.

À...

Còn cô?

Tôi...cũng tùy tình hình.

Lại tiếp tục im lặng.

Tả Thành Hạo chống khuỷu tay lên bàn, đỡ lấy cằm, đôi mày nhíu lên, nhìn qua nhìn lại hai người.

Một người ngại lên tiếng, còn một người lại không có sở trường nói chuyện, vì vậy mà nội dung câu chuyện vô cùng vô vị, toàn thăm hỏi những chuyện

Lần trầm lặng lúng túng này làm cô không biết phải tiếp tục nói cái gì.

Cuối cùng thì Lý Minh Thịnh cũng lên tiếng, vẫn là hỏi chuyện chẳng liên quan gì.

Cô tới đây uống cà phê à?

Đúng vậy. Cô mỉm cười lịch sự trả lời.

Tới đây không uống cà phê, chẳng lẽ đến để đốt đèn Quang Minh? (1)

Phụt. Một câu của Tả Thành Hạo đã hại cô cười đến phun cả cà phê. Thật, thật xin lỗi. Cô vội vã lên tiếng, trong khi vẻ mặt của Lý Minh Thịnh lại kinh ngạc không thôi, vội dùng khăn tay lau miệng, bởi vì nín cười mà cả người run lên.

Thần tình yêu đáng ghét, không đâu lại chen vào một câu như vậy làm gì không biết, hại cô không ngừng cười được, hồng bét cả rồi.

Về mặt Lý Minh Thịnh mù mờ: Cô đang cười cái gì?

Không có, không có gì.

Cô hít sâu một hơi, phải rất vất vả mới ngừng cười được, liếc mắt lườm Tả Thành Hạo. Điều tại anh ta, làm cô cười đến nỗi chẳng khác gì kẻ thần kinh, cô không muốn bị người khác hiểu lầm cô là một phụ nữ kỳ quái.

Tâm trạng của cô hình như đã tốt hơn rất nhiều.

Ồ? Cô nghi hoặc nhìn Lý Minh Thịnh, trên khuôn mặt nghiêm nghị kia lại thoáng hiện lên nét cười, làm cô không khỏi ngáy cả người.

Lúc trước thấy cô dường như là có tâm sự, không có tinh thần, hiện tại thì giống như đã khôi phục được sinh khí.

Cô rất kinh ngạc, không thể ngờ Lý Minh Thịnh lại chú ý đến cô, vậy anh ta ngồi ở đây cũng là vì quan tâm đến cô?

Cô cảm thấy vô cùng ngượng ngùng. Trước đây là do gặp vài chuyện cho nên.

Không sao, nếu không muốn nói cũng không cần phải nói, có đôi khi giải thích lại càng khiến bản thân mệt mỏi, tôi không muốn tạo thêm phiền phức cho cô, chỉ biết rằng hiện tại cô không có việc gì là tôi yên tâm.

Lời nói này rất thật tâm làm cho không khí gò bó giữa hai người cũng thay đổi, trở nên thoải mái hơn.

Cảm ơn.

Đừng khách sáo, đều là đồng nghiệp của nhau, quan tâm một chút cũng là điều nên làm.

Cô gật đầu, hiện ra nụ cười cảm động, nụ cười này cũng rơi vào trong đôi mắt xoi mói của Tả Thành Hạo.

Lý Minh Thịnh đứng lên, Không làm phiền cô nữa.

A, không phải vậy, anh đâu có làm phiền tôi.

Tôi biết cô đang nhớ một người, vừa rồi nhìn thấy cô đắm chìm trong thế giới của mình, còn cười đến vui vẻ như vậy.

A.

Ánh mắt của cô kinh ngạc, Lý Minh Thịnh giống như cũng không còn việc gì liền lịch sự cúi đầu chào cô, Tôi đi trước, nhớ quay về công ty đúng giờ. Anh xoay người, ung dung rời đi.

Cô nhìn bóng lưng rời khỏi cửa Lý Minh Thịnh đến xuất thần, nhớ lại những lời mà anh vừa mới nói, điều này có phải chứng tỏ rằng anh đã chú ý tới cô từ lâu? Nên mới biết cô đắm chìm trong thế giới của mình, còn nhìn thấy cô cười rất là vui vẻ.

Tả Thành Hạo nhận thấy được tất cả mọi chuyện, trong lòng cũng hiểu rõ.

Cô quay đầu trở lại, hồi hộp hỏi Tả Thành Hạo: Không phải là anh ta đối với tôi có . . .

Tả Thành Hạo trầm mặc, rồi mới gật đầu, Ừ

Về mặt của cô vô cùng kinh ngạc. Thật vậy sao? Trời ơi, thậm rồi.

Thảm? Giờ lại đến phiên anh kinh ngạc.

Vừa rồi anh ta thấy những hành vi cử chỉ kì lạ của tôi, cho rằng tôi là một phụ nữ quái đản, nhất định anh ta sẽ nói với những người khác, thế là hết!”

Tả Thành Hạo ngây người, hiện tại đến lượt anh buồn cười.

Nói cô ngốc vậy mà còn không chịu nhận, như thế mà nhìn không ra.

Sao chứ?

Anh ta thích cô.

Trên mặt cô lại hiện ra biểu cảm chấn động. Sao! Anh gạt tôi!

Lừa cô thì tôi được ích lợi gì, người đàn ông đó thích cô.

Thật ra từ lần đầu tiên nhìn thấy Lý Minh Thịnh, anh đã biết, người đàn ông này có cảm tình với Xảo Xảo; biểu cảm trên gương mặt có thể giấu, nhưng ánh sáng trong linh hồn lại không qua được con mắt của anh.

Người với người khi ở chung với nhau thì màu sắc của linh hồn cũng thay đổi tùy theo đối tượng gặp gỡ, ở trong công ty, những lần Xảo Xảo và Lý Minh Thịnh bàn chuyện công việc thì anh đã thấy linh hồn của Lý Minh Thịnh tỏa ra tia sáng nhàn nhạt màu phấn hồng, đây là phản ứng cho thấy anh ta thích Xảo Xảo, chẳng qua bởi vì khi đó tâm trạng của Xảo Xảo như lúc thủy triều xuống, không có hứng thú với bất kì một người đàn ông nào, cũng nghe không vào cho nên anh mới không nói.

Mà hiện tại, anh thấy màu sắc trong linh hồn của Xảo Xảo đã có chút phản ứng, ngoài mặt, khi Xảo Xảo nghe thấy Lý Minh Thịnh thích cô thì có chút kinh ngạc cùng khó tin, nhưng lại không hề có cảm giác ghét bỏ, mà còn hoá ra màu đỏ nhạt thẹn thùng, có lẽ chính cô ấy cũng không biết mình có phản ứng thế này.

Trời ạ, anh ta thích tôi? Nhưng mà tôi không hề có một chút cảm giác nào . . . đến giờ vẫn không nhận ra! Thành Hạo, tôi nên làm cái gì bây giờ?

Làm thế nào ư? Bình lai tương đáng, thủy lai thổ yểm thôi. *Bình đến tương ngăn, nước tới đắp đất*

Ồ kìa, anh đừng có tiếp tục trêu tôi, tôi là đang nói thật đấy.

Cô cứ thuận theo tự nhiên, vờ như không biết, chờ khi anh ta có hành động rồi hãy nói, không cần phải hù dọa chính mình, OK?

Uhm, được, tôi không căng thẳng, thuận theo tự nhiên, thuận theo tự nhiên. Đã nói không căng thẳng, nhưng lại càng căng thẳng, không chỉ biểu lộ ra nét mặt mà đến mỗi một sợi lông cũng đều dựng đứng, làm anh cảm thấy rất buồn cười.

Nhìn Xảo Xảo, không hiểu vì sao trong lòng lại dâng lên một cảm giác mất mát không biết xuất phát từ đâu, anh có thể đoán trước, một tình yêu mới đang sắp đến với Xảo Xảo, bởi vì anh biết Lý Minh Thịnh là một người đàn ông không tệ, nhưng trong lòng anh lại không thể vui vẻ.

Trong linh hồn của người đàn ông kia có màu sắc chuyên tâm, chững chạc, không trăng hoa, có trách nhiệm, có chút cứng nhắc, nhưng rất thích hợp với Xảo Xảo, cô ấy là một cô gái tốt, cần có một người đàn ông hiểu được điểm tốt và bất chấp vì cô.

Điều duy nhất mà anh có thể làm, chính là ở bên cạnh cô, cho cô ý kiến, khiến cô vui vẻ, ngoài trừ như thế, anh cũng không thể làm được gì khác.

Anh khẽ cười, đúng vậy, việc duy nhất anh làm, chính là làm thần tình yêu của cô, giúp cô tìm được người tốt.

Xem cô khẩn trương chưa kìa, còn chưa nói chuyện yêu đương.

Bởi vì—bởi vì tôi không ngờ Lý Minh Thịnh lại thích tôi.

Cô yên tâm, trải qua chuyện vừa rồi, nhất định anh ta đã bị hù dọa bởi những cử chỉ quái dị của cô, nên thay đổi ý định, trốn thoát rồi.

A? Sao lại nói cô như vậy, đáng hận mà! Tay phải đánh tới nhưng không trúng, tay trái lại tiếp tục vươn đến, vẫn không thể được, hai chân dưới bàn đá tới, hiển nhiên là vô ích.

Vị thí chủ này, người chỉ có một chiêu nửa thức mà dám phiêu bạt trong giang hồ, như vậy thì không được Hừ —Thật sự là bị anh ta chọc đến tức chết mà!

Thần tình yêu? Chưa từng thấy qua vị thần tình yêu nào lại vừa vô sỉ vừa thích làm nhảm như vậy!

Từ sau khi Tả Thành Hạo nói cho cô biết Lý Minh Thịnh thích cô, Quan Xảo Xảo liền không tự chủ được mà bắt đầu chú ý tới Lý Minh Thịnh.

Trong giờ làm, không biết vì cái gì, chỉ cần Lý Minh Thịnh xuất hiện thì cô liền hồi hộp, hai tay đặt trên bàn phím, mắt nhìn chăm chăm vào máy tính, nhưng mà đầu óc lại không thể chuyên tâm.

Cô cứ tưởng rằng mấy ngày này Lý Minh Thịnh sẽ có hành động, tỷ như hẹn cô dùng bữa trưa, hoặc là hẹn sau giờ làm, nhưng đợi hết ba ngày, cũng không thấy anh ta có bất kỳ hành động nào, làm cô không khỏi hoài nghi, Lý Minh Thịnh thật sự thích cô sao? Quả thực là nhìn không ra mà.

Càng khiến cô lo lắng chính là thần tình yêu, cũng không biết mấy ngày nay anh ta bận cái gì, biến mất suốt ba ngày.

Anh ta chạy đi đâu vậy? Bình thường sẽ rảnh rỗi đi lại trong văn phòng của cô, dạo này lại không thấy Quỷ Ảnh Tử khiến trong lòng cô rất buồn bực, lại không quen.

Cho dù không tới thì ít nhất cũng phải nói cho cô biết là bận cái gì chứ! Vô duyên vô cớ biến mất, một câu thông báo cũng không có, thật sự là đáng giận.

Sau khi ăn xong cơm trưa, buổi chiều cô tiếp tục làm việc, thần tình yêu vẫn không xuất hiện, khiến cô ức chế đến không chịu nổi, liền nói thầm.

Thần tình yêu thối tha, rốt cuộc là chạy đi đâu? Bình thường luôn giống như một âm hồn lả lướt theo sau, khi cần thì lại đi mất . . .đúng là tức chết đi được . . .

Nhìn cô mặt ử mày chau, không gặp được thần tình yêu, cả người liền khó chịu.

Vừa mới nghĩ như vậy, một giọng nói quen thuộc từ trên đầu truyền đến.

Còn ngồi đó làm gì

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Tả Thành Hạo đang đứng trước tấm vách ngăn trước bàn làm việc của cô, mỉm cười.

Vừa trông thấy nụ cười anh tuần tựa như ánh mặt trời kia, làm tâm tình của cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vốn định gọi to tên anh, nhưng lời nói vừa đến vành môi liền dừng lại, một nỗi bực tức dâng trào, cô thu lại nụ cười, hai má tức giận không nhìn anh, còn hừ một tiếng.

Tả Thành Hạo ngây người, Làm sao vậy?

Cô không trả lời, vẫn hừ một tiếng.

Thân mình anh xuyên qua vách ngăn, đi đến bên cạnh chỗ ngồi của cô, tò mò nhìn xem vẻ Biến sắc này là vì sao?

Xảo Xảo cố ý không nhìn anh, cũng không cười, nhưng rõ ràng sự bực tức đó lại đang hướng về anh.

Cô đang giận tôi sao?

Hừ.

Rất đáng yêu, nhưng mà anh lại không rõ mình trêu chọc cô ấy lúc nào?

Có thể nói tôi biết, vì sao lại tức giận không?

. . . Được rồi, cô đang tức giận, tức giận vì bây giờ anh mới xuất hiện, nhưng, vì cô không phải là một người quan trọng đến nỗi hễ cứ gọi là anh phải đến, cho nên cô mới không nói nên lời, nhưng cô vẫn khó chịu khi ngay đến một lời anh cũng không nói, cứ thế mà biến mất suốt ba ngày.

Khuôn mặt tuần tú chắn ngang màn hình máy tính, cố ý bày ra nét mặt buồn cười nháy mắt nhìn cô, còn làm mặt xấu chọc cười, rõ ràng là một gương mặt anh tuấn, lại vì cô mà làm mặt Trư Bát Giới, khiến cho cô ngay từ đầu đã quyết tâm không cười, nhưng thật sự cũng phải cố gắng kìm nén cảm giác buồn cười.

Này, cô cười rồi.

Không có. Cô cố sức mím chặt môi, không để cho vành môi hiện ra đường c

Anh gương cao hàng mi: Miệng cô không cười, nhưng mà mũi cô đang cười.

Thành trì sụp đổ!

Aaaa—Anh thật đáng ghét! Cô thấp giọng mắng, vừa tức vừa buồn cười, hai tay còn đánh loạn về phía anh, đáng tiếc chỉ có thể chạm vào không khí, may là bàn làm việc của mỗi người trong công ty đều được ngăn bởi một tấm vách nhỏ, nếu không mà để đồng nghiệp nhìn thấy cô như vậy, không biết nơi này sẽ nổi lên những nghi ngờ gì.

Anh lắc đầu, cố ý thờ dài, Đạo hạnh của thí chủ còn quá nông cạn, phải tu hành thêm năm trăm năm.

Cái tên đáng ghét này, ngược lại còn trêu cô, nhưng hết lần này đến lần khác cô vẫn mỉm cười, đừng nói là tiếp tục duy trì vẻ mặt muốn giết người, mà ngay đến khí lực để tức giận với anh ta cũng không còn.

Thân thể của anh là không khí, nên có đánh thì cũng không đánh trúng, nếu anh là thực thể, nhất định tôi sẽ đem anh đánh đến thoả mãn mới thôi.

Được, nếu có cơ hội, cô cứ đánh đi, nhất định tôi sẽ để cho cô đánh.

Quan Xảo Xảo tức giận, trừng mắt nhìn anh, nói thì hay, biết rõ là không có khả năng, nên anh ta mới không hề lo ngại mà nói như vậy, việc duy nhất cô có thể làm, chính là bĩu môi, hai má tức giận nguyền anh, đáng về muốn giết người kia không hề có chút doạ người hay uy hiếp, mà chỉ làm người khác cảm thấy rất đáng yêu vừa muốn được cưng chiều.

Nói cho tôi biết, cô đang tức giận cái gì, như vậy thì tôi mới biết đền bù thế nào cho cô.

8. Chương 4.2

Nhìn cô mặt ửng mầu chau, không gặp được thần tình yêu, cả người liền khó chịu.

Vừa mới nghĩ như vậy, một giọng nói quen thuộc từ trên đầu truyền đến.

Còn ngồi đó làm gì

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Tả Thành Hạo đang đứng trước tấm vách ngăn trước bàn làm việc của cô, mỉm cười.

Vừa trông thấy nụ cười anh tuấn tựa như ánh mặt trời kia, làm tâm tình của cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vốn định gọi to tên anh, nhưng lời nói vừa đến vành môi liền dừng lại, một nỗi bực tức dâng trào, cô thu lại nụ cười, hai má tức giận không nhìn anh, còn hừ một tiếng.

Tả Thành Hạo ngây người, Làm sao vậy?

Cô không trả lời, vẫn hừ một tiếng.

Thân mình anh xuyên qua vách ngăn, đi đến bên cạnh chỗ ngồi của cô, tò mò nhìn xem vẻ Biền sắc này là vì sao?

Xảo Xảo cố ý không nhìn anh, cũng không cười, nhưng rõ ràng sự bực tức đó lại đang hướng về anh.

Cô đang giận tôi sao?

Hừ.

Rất đáng yêu, nhưng mà anh lại không rõ mình trêu chọc cô ấy lúc nào?

Có thể nói tôi biết, vì sao lại tức giận không?

. . . Được rồi, cô đang tức giận, tức giận vì bây giờ anh mới xuất hiện, nhưng, vì cô không phải là một người quan trọng đến nỗi hề cứ gọi là anh phải đến, cho nên cô mới không nói nên lời, nhưng cô vẫn khó chịu khi ngay đến một lời anh cũng không nói, cứ thế mà biến mất suốt ba ngày.

Khuôn mặt tuấn tú chắn ngang màn hình máy tính, cố ý bày ra nét mặt buồn cười nháy mắt nhìn cô, còn làm mặt xấu chọc cười, rõ ràng là một gương mặt anh tuấn, lại vì cô mà làm mặt Trư Bát Giới, khiến cho cô ngay từ đầu đã quyết tâm không cười, nhưng thật sự cũng phải cố gắng kìm nén cảm giác buồn cười.

Này, cô cười rồi.

Không có. Cô cố sức mím chặt môi, không để cho vành môi hiện ra đường c

Anh gương cao hàng mi: Miệng cô không cười, nhưng mà mũi cô đang cười.

Thành trì sụp đổ!

Aaaa—Anh thật đáng ghét! Cô thấp giọng mắng, vừa tức vừa buồn cười, hai tay còn đánh loạn về phía anh, đáng tiếc chỉ có thể chạm vào không khí, may là bàn làm việc của mỗi người trong công ty đều được ngăn bởi một tấm vách nhỏ, nếu không mà để đồng nghiệp nhìn thấy cô như vậy, không biết nơi này sẽ nổi lên những nghi ngờ gì.

Anh lắc đầu, cố ý thờ dài, Đạo hạnh của thí chủ còn quá nông cạn, phải tu hành thêm năm trăm năm.

Cái tên đáng ghét này, ngược lại còn trêu cô, nhưng hết lần này đến lần khác cô vẫn mỉm cười, đừng nói là tiếp tục duy trì vẻ mặt muốn giết người, mà ngay đến khí lực để tức giận với anh ta cũng không còn.

Thân thể của anh là không khí, nên có đánh thì cũng không đánh trúng, nếu anh là thực thể, nhất định tôi sẽ đem anh đánh đến thoả mãn mới thôi.

Được, nếu có cơ hội, cô cứ đánh đi, nhất định tôi sẽ để cho cô đánh.

Quan Xảo Xảo tức giận, trừng mắt nhìn anh, nói thì hay, biết rõ là không có khả năng, nên anh ta mới không hề lo ngại mà nói như vậy, việc duy nhất cô có thể làm, chính là bấu môi, hai má tức giận ngấy anh, đáng về muốn giết người kia không hề có chút dọa người hay uy hiếp, mà chỉ làm người khác cảm thấy rất đáng yêu vừa muốn được cưng chiều.

Nói cho tôi biết, cô đang tức giận cái gì, như vậy thì tôi mới biết đền bù thế nào cho cô.

Anh có thiện ý khuyên giải, biểu cảm lại rất có thành ý, vốn là cô không thể nói ra miệng, nhưng khi bị anh dẫn dụ thì cuối cùng cũng đem sự bất mãn ở trong lòng nói ra.

Mấy ngày nay anh đi đâu? Vì sao bây giờ mới xuất hiện?

Đầu tiên là sưng sốt, sau đó mới tỉnh lại.

Thì ra cô ấy giận chuyện này, anh còn tưởng là gì khác. Đang định nhếch môi cười cô nhưng lại nhìn thấy nét mặt quan tâm của cô, liền thấy không nên cười, nếu không cô ấy sẽ thẹn quá hoá giận, mọi chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng.

Tôi là thần tình yêu, nên bị thủ trưởng gọi đi xử lý một vài chuyện, cho nên đi vắng mấy ngày nay. Hiển nhiên lời nói này là vớ vẩn, thực tế là anh bị một nguồn lực kéo đi, anh cảm thấy linh khí của mình đang ngày càng yếu đi, sự bất an ẩn giấu ở trong lòng, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài.

Ồ? Vậy sao, anh còn có thủ trưởng à?

Có nha.

Cấp trên của anh cũng là thần tình yêu?

Hả . . .cũng giống vậy!

Ông ta quản lý rất nhiều thần tình yêu phải không?

Thiên cơ bất khả lộ.

Này— Về mặt cô oán giận. Điều này cũng không thể nói sao.

Thiên cơ chính là Thiên cơ, nếu để thủ trưởng phát hiện tôi cho cô biết quá nhiều, đến lúc gọi tôi trở về, sẽ không thể nào tới tìm cô nữa.

Cô vừa nghe thế liền lập tức đổi giọng: Vậy anh đừng nói, tôi không hỏi, tôi không hỏi. Nếu Thành Hạo thật sự bị gọi về, cô sẽ rất buồn, vì thế cô không hy vọng rằng anh sẽ rời đi.

Tả Thành Hạo làm ra vẻ mặt nghiêm túc. Cô biết là tốt. Thật ra trong lòng lại rất phấn khởi, thì ra khi anh đi vắng, cô cũng rất dễ tâm nhạ, cảm giác có người quan tâm thật tốt.

Sau khi nghe Tả Thành Hạo giải thích, biết rằng thần tình yêu không phải là cố ý không quan tâm đến cô, nên những buồn bực tích tụ trong mấy ngày liền tan thành mây khói, lại hồi phục sự vui vẻ.

Không biết vì sao, chỉ cần có Tả Thành Hạo ở bên người, cô cũng rất an tâm.

Đúng rồi, tôi có việc muốn hỏi

Nói đi.

Anh nói Lý Minh Thịnh thích tôi, có phải đã nhầm không?

Vì sao đột nhiên cô lại hỏi như vậy?

Bởi vì tôi hoàn toàn không có cảm giác anh ta muốn theo đuổi tôi nha, từ cái lần chú ý đến tôi trong quán cà phê thì cũng không có tới tìm tôi nói chuyện, cũng không hề mời tôi ăn cơm, không giống như là đang thích tôi nha.

Điều đó là đương nhiên, bởi vì không ai biết cô đã chia tay với bạn trai.

Ó? Cô ngẩn ra, giống như thiên linh cái đột nhiên được khai thông. *thiên linh cái: huyết nằm ở giữa trán*, chợt nhớ: Đúng rồi, chuyện chia tay giữa tôi và Lưu Tuấn Sinh, quả thực là chưa nói với các đồng nghiệp khác, nhưng mà . . .Thật sự là vì nguyên nhân này sao?

Tất nhiên, tất cả mọi người đều nghĩ cô và bạn trai đã bàn đến chuyện kết hôn, cho nên mới không có ai dám chủ động tiến công. Anh đã biết nguyên nhân từ trước, bởi vì mỗi ngày linh hồn của anh đều bay tới bay lui trong công ty của Quan Xảo Xảo, người nào giả tạo, người nào trộm gà bắt chó, các loại tin tức từ nhỏ nhất đến bát quái anh đều biết hết.

Cô cứ thử đem tin tức thả ra, tin tôi đi, người muốn theo đuổi cô không chỉ có một.

Cô nghi hoặc nhìn Tả Thành Hạo. Thật hay đùa vậy?

Cô không tự tin như vậy sao?

Không phải là không tự tin, mà vì trong văn phòng, tôi không phải là người xinh nhất, có nhiều nữ đồng nghiệp còn mê người hơn so với tôi.

Như vậy cũng không hẳn, ánh mắt của đàn ông và phụ nữ khác nhau, cô chỉ cần để mọi người biết hiện tại cô không có bạn trai, người theo đuổi liền đến trước cửa.

Đây cũng không phải là lời nói suông, không người nào khác biết đến sự tồn tại của anh, trong văn phòng có không ít đồng nghiệp nam chưa lập ra đình có thiện cảm với Xảo Xảo đàn ông nên hiểu được sức hấp dẫn của Xảo Xảo là gì.

Về ngoài thanh tú động lòng người là một ưu điểm của Xảo Xảo, nhưng điều thu hút thật sự ở cô ấy chính là tính tình đáng yêu dịu dàng, tuy rằng chỉ ở cạnh Xảo Xảo hơn một tháng, nhưng mỗi ngày hai người đều

ở chung một chỗ, đã làm anh cảm nhận được nét đáng yêu cùng sự quan tâm chăm sóc của Xảo Xảo, hướng chỉ là đồng nghiệp nam.

Cho dù cô đang phải trải qua thời gian thất tình, nhưng cô vẫn không để tâm tình của mình làm ảnh hưởng đến anh, trên gương mặt luôn là nụ cười như trước, cô là một cô gái tốt, thà đem những buồn khổ nuốt vào trong bụng, cũng không muốn trở thành gánh nặng cho người khác, còn có thói quen vì người khác mà nỗ lực.

Một cô gái như thế cũng khiến anh động tâm, sớm chiều luôn bên cạnh Xảo Xảo, điểm đáng yêu mê người của cô ấy, trong lòng anh hiểu rất rõ, tiếc rằng cô và mình vô duyên, trong mắt anh hiện ra một tia u ám, nhưng được giấu đi rất nhanh.

Chỉ cần cô có thể tìm được một người đàn ông chân chính vì cô mà trả giá, anh đã thỏa mãn.

Giống như lời của thần tình yêu, sau khi Xảo Xảo đem chuyện mình đã chia tay với bạn trai nói với một đồng nghiệp nữ, loại tin tức này chưa bao giờ cần đến quảng cáo đã truyền khắp công ty tựa như tốc độ lửa rừng cháy lan sang đồng cỏ.

Mới được nửa ngày, toàn bộ đồng nghiệp trong các bộ ngành của công ty, đều biết Quan Xảo Xảo cô hiện là hoa không có chủ, không có bạn trai bên cạnh.

Những đồng nghiệp nam muốn lấy lòng của cô liền xuất hiện như măng mọc sau mưa, lại còn có thêm nhiều đồng nghiệp nam có thiện cảm với cô, toàn bộ công ty cũng phải công nhận rằng ánh mặt trời như đang mọc lên, Trần Kính Dương ở ban nghiệp vụ cũng đã bày tỏ cảm tình với cô, còn lập tức áp dụng hành động hẹn hò.

Ở chỗ tôi còn có một vé xem phim, đúng lúc Tiểu Triệu lại không thể đi, ngày mai chúng ta cùng đi xem phim được không!

Trần Kính Dương đưa ra lời mời làm cô cảm thấy vì được yêu thương mà lo sợ, bởi vì cô biết, trong công ty có rất nhiều đồng nghiệp nữ hâm mộ Trần Kính Dương, vậy mà anh ta lại cầm xé xem phim đến mời c

Cô chỉ vừa thoáng nhìn qua chiếc vé, còn chưa kịp trả lời, Trần Kính Dương liền nói tiếp: Tổng cộng có bốn người, Lâm San San và Ngô Đại Hùng cũng muốn đi, tôi lái xe, mọi người đi cùng nhau, khi xem phim xong còn có thể đi hát.

Bốn người? Nếu như có nhiều người cùng đi thì cũng không khó xử, cô đang định lên tiếng đồng ý thì bên cạnh liền truyền đến một câu ngăn cản.

Không thể đi.

Cô ngăn người ra, Tả Thành Hạo liền đứng bên cạnh Trần Kính Dương, một tay chỉ chỉ vào anh ta. Đây là loại người thâm độc, ngàn vạn lần cũng không được đồng ý.

Quan Xảo Xảo rất kinh ngạc, nhưng mà cô và Tả Thành Hạo đã nuôi dưỡng một cam kết ngầm với nhau, chỉ cần đó là lời nói của Tả Thành Hạo, cô sẽ tin tưởng một trăm phần trăm.

Thật có lỗi, cảm ơn ý tốt của anh, nhưng vừa khéo là ngày mai tôi có việc.

Ồ . . . Vậy à, không sao, ngày kia em có rảnh không, chúng ta đổi thành ngày đó.

Cô trơ mặt ra, trong một lúc không biết phải trả lời như thế nào.

Nói rằng, thật ra cô đã đồng ý đi xem phim với người khác, bạn bè cũng đã mua vé giúp cô. Tả Thành Hạo liền nhanh nhạy tìm giúp cô một lý do thích hợp, Quan Xảo Xảo lập tức sao y lời nói của anh với Trần Kính Dương.

Càng tốt, mọi người cùng nhau đi xem. Trần Kính Dương vẫn chưa từ bỏ ý định.

Nói với anh ta, cô đi xem cùng Dương Quân Như. Tả Thành Hạo vừa nói xong, cô liền tiếp tục lập lại một lần, câu nói này thật thần kì, đầu tiên, nét mặt Trần Kính Dương là giật mình ngơ ngác, sau đó đột nhiên rút lui giữa đường, không tiếp tục thuyết phục hoặc quấy rối lấy cô.

Đợi khi Trần Kính Dương rời đi, cô tò mò hỏi thần tình yêu: Dương Quân Như là ai?

Là tiểu thư của công ty quảng cáo dưới lầu, là mục tiêu của hắn.

Quan Xảo Xảo nuốt phải một hồi kinh ngạc. Anh ta có bạn gái?

Đúng vậy.

Cô thật bất ngờ, nhưng ngẫm lại cũng không đúng, Có lẽ anh ta chỉ mời tôi đi xem phim như hẹn một người bạn, bởi vì anh ta không chỉ hẹn một mình tôi, còn có hai người khác nha,

Đó là kỹ xảo, có nhiều người thì cô mới không đề phòng, đợi đến lúc đi thì mới phát hiện hai người kia có việc không thể tới, chỉ còn lại hai người.

Cô há to miệng, kinh ngạc không nói nên lời, cuối cùng cũng hiểu được vì sao anh lại nói Trần Kính Dương là người thâm độc, không kiềm được liên phần nộ mắng.

Tên thối tha!

Đúng vậy.

Có bạn gái còn tới tìm ta, bình thường ở công ty còn làm ra bộ dạng học thức, nào ngờ sau lưng lại làm chuyện như vậy.

Dù thế nào đi nữa thì người phải chịu đựng anh ta cũng không phải là cô, chỉ cần trong lòng hiểu rõ là được rồi.

Nhưng tôi còn rất giận, tại sao tôi luôn thu hút những tên đàn ông trắng hoa chứ? Tức chết mà! Cô không thể hét to, chỉ có thể nhỏ giọng nói, sự tức giận tràn ngập trong lòng làm cô không nhận được mà khua hai nắm đấm, sau khi trải qua chuyện với Lưu Tuấn Sinh, hiện tại cô đặc biệt chán ghét những tên đàn ông trắng hoa.

Cô đừng có vung tay loạn xạ, nếu có người đi qua sẽ bị cô hù dọa đấy.

Tôi nhận không được, thật sự là rất nóng mà, đối phó với loại đàn ông trắng hoa này, tôi sẽ không mềm lòng nữa, nếu như còn dám chọc vào tôi, nhất định sẽ khiến hắn đẹp mặt ra, nhất định nhất định— Cô nghiêm mặt. Bất thành linh, vừa đúng lúc tầm mắt đối diện với Lý Minh Thịnh ở một bên, anh ta liền dừng lại bên ngoài vách ngăn, kinh ngạc nhìn cô.

Tả Thành Hạo nói trúng phóc, nhìn đi, thật đúng là linh nghiệm

A ha ha—tôi—tôi là đang vận động sau khi ngồi suốt cả ngày, vận động gân cốt một chút rất tốt cho cơ thể. Quan Xảo Xảo vội vàng làm vài động tác, trong lòng thì khóc than, thật sự mất mặt chết đi được, Lý Minh Thịnh nhất định sẽ nghĩ cô là quái thai.

Tả Thành Hạo nhú mày, Lần này cô phản ứng rất nhanh nha.

Cô trừng mắt liếc thần tình yêu, hiện tại đang là lúc nào mà còn đứng đấy nói mát, đáng hận mà.

Lý Minh Thịnh nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên bật cười, làm cô xấu hổ đến đỏ cả mặt, nụ cười kia chẳng khác gì là đang nói với cô rằng, anh biết là cô đang tìm một cái cớ.

Hại cô cứng ngắc ngồi ở đây, cũng không biết phải đưa cuộc trò chuyện này đi đến đâu mới tốt.

Được rồi, cô thừa nhận mình là quái thai vậy!

Có gì buồn cười, tôi thích làm hành động kì lạ như thế, không được sao? Cô nhú mày, tức giận gương mặt nhìn.

Tôi cảm thấy rất đáng yêu.

Hả?

Cô ngơ ngẩn nhìn anh, không ngờ anh ta lại nói những lời này với cô, đáng yêu . . .Anh ta nói cô đáng yêu sao?

Sau giờ tan ca hôm nay có rảnh không?

Ồ . . .Tôi . . . Đột nhiên cô nhận ra, Lý Minh Thịnh đã hành động, anh chủ động đến hẹn cô, bắt giắc nhìn về phía Tả Thành Hạo.

Tả Thành Hạo gật gật đầu với cô, lộ ra nụ cười cổ vũ, điều này như là đang nói, cô không cần phải tìm lý do cự tuyệt, Lý Minh Thịnh là người mà thần tình yêu tán thành, mà thật ra thì cô cũng có thiện cảm với Lý Minh Thịnh.

Cô thẹn thùng gật đầu. Có.

Cùng nhau ăn cơm được không? Tôi biết một nhà hàng nấu ăn rất ngon, muốn mời c cùng đi.

Cô lại trộm liếc về phía Tả Thành Hạo.

Đi đi, người đàn ông này không tệ, là một người ngay thẳng.

Có Tả Thành Hạo khuyến khích, cuối cùng cô cũng gật đầu, e thẹn trả lời —

Được.

(1) Đèn quang minh là một loại đèn thờ cúng thần linh, thể tích nhỏ nhưng số lượng nhiều, dùng cho các tín đồ, cũng để kéo dài thời gian cháy, ở Châu Á, những miếu thờ Phật giáo, Đạo giáo (do Trương Đạo Lăng thời Đông Hán lập nên) đều có đèn Quang Minh, có khi được gọi là đèn Bình An, ở Châu u, trong giáo đường Thiên Chúa giáo, cũng có một dạng tương tự với đèn Quang Minh, để tín đồ đốt. *ta ko rành mí vụ nì nên ko dám nói nhiều sợ nói bậy ah ^^*

9. Chương 5.1

Tiết Thanh Minh vừa đúng với kì nghỉ liên tục.

Quan Xảo Xảo cũng không ngoại lệ, từ nhà trọ mang theo hành lý đơn giản trở về nhà, vì là tảo mộ nên phụ giúp ba mẹ chuẩn bị hoa tươi cùng đồ cúng cho tổ tiên.

Sáng sớm rời giường, Quan Xảo Xảo liền tắt bật không ngừng, cô là con gái tốt của ba mẹ, ở dưới còn có một em trai, một em gái, em trai đang học năm thứ tư, năm nay sẽ tốt nghiệp, còn em gái thì năm ba, trong nhà cô là chị cả.

Cô bận rộn chọn mua tiền vàng cùng đồ cúng, đồng thời dặn dò em trai cùng em gái.

Em gái, cứng chịu trách nhiệm đem nguyên bảo *đỉnh vàng* và hoa sen bỏ vào trong túi, em trai, mang hoa quả, bách bích quy cùng đồ cúng lên xe.

Aizz, lần tảo mộ năm nay giống như chạy xô.

Tại sao mỗi lần đều bận rộn như vậy!

Hai cô cậu cùng kêu than, trong nhà họ Quan của cô, tảo mộ là chuyện hệ trọng, so với lễ tết còn bận rộn hơn, bởi vì Quan gia có nhiều thân thích cho nên mộ phần của tổ tiên cũng nhiều.

Nếu có thời gian than vãn, không bằng làm thêm chút chuyện. Quan Xảo Xảo tức giận thúc giục hai em trai em gái.

Ba từ bên ngoài đi vào, hỏi: Mẹ các con đâu?

Mẹ đang bận bịu với nhà bếp.

Ba—năm nay phải quét dọn mấy ngôi mộ vậy? Em trai Quan, hỏi.

Ba cũng không rõ lắm, hỏi mẹ các con ấy.

Lúc này mẹ Quan từ nhà bếp đi ra: Chuẩn bị xong chưa? Ó? Sao đồ còn chưa được chất lên xe?

Bà xã, năm nay chúng ta phải quét dọn bao nhiêu ngôi mộ?

Năm.

A—nhiều như vậy sao?

Năm nay có thêm mộ của ông chú, còn có mộ phần của ông cố nội cũng đến phiên chúng ta quét dọn, nhưng mà các cô, các chú cùng thím cũng sẽ đến cùng chúng ta, thời gian không còn sớm, nhanh tay lên.

Mẹ Quan vừa ra lệnh, em trai và em gái vốn đang đứng yên cũng phải tận lực cúi người bắt đầu đem đồ cúng chuyển lên xe.

Kì lạ, sao nhà cô lại có nhiều ngôi mộ cần quét dọn như vậy? Tả Thành Hạo ngồi ở trên sa lon, thích thú nhìn người trong Quan gia bận rộn đi tới đi lui.

Quan Xảo Xảo vừa sắp xếp hương nến cùng hoa tươi, vừa nhỏ giọng nói: Đáng lẽ chỉ có ba, nhưng năm trước ông chú qua đời, nên thêm một, còn với ông cố nội thì mọi người thay phiên quét dọn, năm nay lại vừa đúng đến lượt chúng tôi.

Thân thích của nhà cô thật nhiều

Đúng vậy, cũng không còn cách nào. Cô nhún nhún vai, cầm lấy hoa tươi cùng gói tiền vàng giả chuyển lên xe, Tả Thành Hạo đi theo cô.

Em trai cô đang yêu.

Ồ? Thật sao?

Tôi nhìn thấy.

Quan Xảo Xảo bưng tỉnh, Thảo nào, trước kia khi nó làm việc cũng không cần người khác thúc giục ba hồi bốn lượt như vậy, lần này trở về lại lảm nhảm không thôi, lúc trước còn bảo bài vở ở trường nặng nề, không có thời gian trở về, thì ra là đang bận chuyện yêu đương.

Vừa đúng lúc em trai Quan từ bên ngoài trở vô phòng, nhìn thấy chị cả, lại than thở oán trách: Chị, có thể xin phép với tổ tiên không?

Quan Xảo Xảo nghiêm mặt, lên giọng chị cả nói: Xin cái gì, giả dụ như tình yêu à? Chỉ có lúc này là tổ tiên rảnh rỗi, nếu có gan thì nhóc tự mình đi nói với người đi.

Không quan tâm đến biểu cảm kinh ngạc của em trai, cô tiếp tục đi ra ngoài, nhưng em gái ở ngoài cửa đã nghe thấy, vẻ mặt sững sốt.

Sao? Anh trai, anh có bạn gái mới sao?

Cái đó — Cái đó —

Mẹ! Anh trai có bạn gái mới.

Này —nhỏ giọng một chút —

Không xong rồi, đáng lẽ hẳn định giấu chuyện này, cũng chưa đưa ra lý do vì sao không trở về nhà, quái lạ, tại sao chị hai lại biết?

Sau khi đem đồ vật này nọ chuyển đến phía sau chiếc xe du lịch, cả nhà Quan gia lái xe lên đường, đi về phía nghĩa trang đến nơi tể tổ.

Đương nhiên Tả Thành Hạo cũng là một hành khách, anh thích thú nhìn Quan xảo Xảo cùng em trai và em gái cãi nhau ầm ĩ ở trên xe. Chuyện em trai Quan có bạn gái mới bị cả nhà chất vấn, mẹ Quan xem ra là một bà m, còn ba Quan lại là ông bố mẫu mực. Luôn im lặng lái xe, dọc trên đường đi chỉ có mẹ Quan chỉ huy tác chiến.

Anh cảm thấy Xảo Xảo có được một gia đình rất tốt, gia đình như vậy làm anh rất ước ao, em trai Quan rất hài hước, em gái thì bướng bỉnh, còn Quan Xảo Xảo lại là một thân chị cả, cùng với mẹ Quan hiền lương thực đức thu xếp mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà.

Anh yên lặng hưởng thụ cảm giác náo nhiệt ở trên xe, có đôi khi Quan Xảo Xảo sẽ xoay đầu lén cười với anh, anh biết Xảo Xảo là sợ anh thấy buồn chán, cho nên luôn tìm cơ quay đầu lại, muốn cho anh biết rằng

cô không có quên anh, anh hiểu rõ, có lẽ Xảo Xảo đã cảm nhận được sự cô quạnh của anh, cho dù anh đã che giấu rất khá, nhưng vẫn bị cô phát hiện.

Tuy rằng bình thường anh luôn trêu cô ngu ngốc, nhưng đôi khi cô cũng thể hiện ra sự nhanh nhạy của mình.

Sau khi Xảo Xảo và Lý Minh Thịnh kết giao, anh cũng yên tâm hơn, bởi vì anh biết, Lý Minh Thịnh là một người đàn ông thành thật chính trực, rất có trách nhiệm, điểm này làm anh rất nhẹ lòng, nhưng thỉnh thoảng cũng khiến anh có cảm giác mất mát.

Xảo Xảo đang cùng hai đứa em tranh cãi, nhìn cô như vậy so với trước đây, đúng là có tinh thần hơn, tình yêu đã giúp cô lấy lại sức sống, thiếu nữ khi yêu luôn đẹp nhất.

Nhìn vào gương mặt nhìn nghiêng của cô, trên người cô ấy toả ra vàng sáng ấm áp, từng bước thu vào trong đáy mắt sâu sắc của anh, cánh tay lặng lẽ vươn đến, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

Ơ?

Quan Xảo Xảo quay đầu lại, Tả Thành Hạo đang nhìn ra ngoài cửa xe, dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, cũng quay đầu nhìn lại.

Làm sao vậy?

Cô lắc đầu, thè lưỡi, ý nói không có việc gì, thu lại ánh mắt, nghĩ thầm mình đúng là suy nghĩ quá nhiều, vừa rồi cô còn có cảm giác có người sờ vào tóc của mình.

Đúng rồi, ngày hôm nay nhà bác cả cũng tới, lần tế tổ này nhân tiện phải trích giao *xin keo* với ông cố nội. Lời nói của ba Quan vừa ra khỏi miệng, lập tức tạo ra một hồi hưởng

Ồ! Có thật không? Ba, muốn trích giao hỏi chuyện gì?

Tả Thành Hạo cũng bị thu hút mà chú ý, anh cũng rất tò mò.

Người trong Quan gia chúng ta đông đúc, mỗi người lại phân tán một nơi, mỗi lần tảo mộ đều bẽ bộn đến nhân ngưỡng mã phiên *người ngã ngược đổ, cảnh tượng nhốn nháo*, nên đã sớm nghĩ phải xây dựng một mộ viên cho cả gia tộc, đem tổ tiên rải rác ở khắp nơi dời về một chỗ, như vậy sau này khi đi tảo mộ cũng sẽ không phải chạy xô.

Đúng nha —từ đầu nên làm như vậy, con tán thành! Em trai cùng em gái Quan đều phấn khởi giơ cao tay, ba và mẹ Quan cũng vui vẻ gật đầu.

Nếu như vậy thì thật tốt quá, ba, có mộ viên của gia tộc, cũng dễ trông nom, sau này mọi người luân phiên tảo mộ, có lẽ mười năm mới xoay vòng một lần.

Ba Quan cười cười. Ba cũng cảm thấy như vậy thật tốt, nghe nói bác cả cùng bác gái, còn có chú ba với thím ba đều đã trích giao xin với hai bà cố nội, đã được hai bà cho thánh giao *có lẽ là cả ba lần đều là mặt dương*, đồng ý thông qua, lần này là muốn trích giao xin ông cố nội, hy vọng ông sẽ bằng lòng.

Tả Thành Hạo nghe xong liền kinh ngạc, quay đầu lại, tò mò hỏi cô: Hai bà cố nội?

Ông cố nội có vợ lớn cùng một vợ bé, cho nên tôi có hai bà cố nội.

Chị, chị đang nói chuyện với ai vậy?

Chị thích lắm lắm, không được sao? Để chị yên nào.

Tả Thành Hạo rất bất ngờ. Ông cố nội của cô thật có diễm phúc.

Ông có diễm phúc, nhưng lại làm khổ con cháu đời sau, đi tảo mộ mà cứ như chạy xô. Đột nhiên cô nghĩ đến điều gì, quay đầu nhìn chằm chằm vào Tả Thành Hạo, còn Tả Thành Hạo thì không hiểu vì sao cô lại bỗng nhiên nhìn anh như vậy.

Sao vậy?

Quan Xảo Xảo thấy em trai và em gái đang hưng phấn thảo luận về chuyện mộ viên cho gia tộc với ba mẹ, không rảnh để chú ý tới cô, vì thế cô lén nhỏ giọng hỏi Tả Thành Hạo.

Nếu trịch giao thì ông cố nội sẽ xuất hiện, anh có thể thấy ông không?

Anh ngẫm nghĩ. Chắc là có thể.

Câu trả lời này khiến cô vô cùng hưng phấn, Nếu anh nhìn thấy ông cố nội của tôi, nhớ nói với tôi một tiếng.

Được.

Quan Xảo Xảo nghe xong rất vui vẻ, nếu như không phải trên xe còn có người nhà, nhất định cô sẽ vỗ tay ăn mừng.

Trải nghiệm này thật kỳ diệu, có thần tình yêu ở bên cạnh, không chừng cô còn có thể làm nũng với ông cố nội.

Con cháu Quan gia đứng trước mộ bia của ông cố nội, ông nội là con cả của ông cố nội nên đứng phía trước, đằng sau là toàn bộ cháu chắt trong gia tộc sắp xếp đứng theo hàng, kính cẩn trịch giao *xin keo* lấy ý kiến của ông cố nội, dù sao đời mộ cũng là chuyện đại sự, nhất định ông nội phải hỏi qua người cha đã qua đời.

Những cháu chắt đời sau cung kính đứng trước mộ ông cố nội, nghe ông nội nói thầm với ông cố, cầm mảnh tre ở trong tay lắc ba lần, sau đó vút trên mặt đất.

Giao âm. *Mặt âm*

Liên tiếp ba lần, đều là giao âm, ý là không đồng ý.

Cha, chúng con nhất định sẽ xây một mộ viên thật đẹp cho gia tộc, tìm nơi có phong thủy tốt, hơn nữa con cháu cũng không phải tiếp tục chạy ngược chạy xuôi, cũng không phải luân phiên, hằng năm đều có thể tụ họp lại một chỗ, để người có thể nhìn thấy con đàn cháu đống, mẹ cả và mẹ hai cũng có thể ở cùng người, sẽ náo nhiệt hơn nhiều, chung sống tốt hơn —

Ông nội cố gắng thuyết phục người cha đã qua đời, hi vọng ông sẽ thay đổi quyết định, đồng ý dời mộ, lập nên mộ viên cho gia t

Nhưng mà. . . giao âm vẫn là giao âm, nửa giờ trôi qua, cũng là giao âm, cứ như vậy, đừng nói đến thánh giao mà ngay đến một lần tiểu giao cũng không được, mọi người đều rầu rĩ đến mặt ủ mảy ê, hơn nữa còn vì mỗi một do tảo mộ nên đều nhanh chóng bị tê liệt hoàn toàn.

Tả Thành Hạo đứng ở một bên, nhìn ông lão bên cạnh, trừ anh ra, không ai thấy được ông cụ, ông là chủ nhân của mộ bia, cũng chính là ông cố nội của Xảo Xảo, ông lão đầu bạc trắng, bộ râu trắng thật dài, đôi mày màu trắng, ánh mắt sáng ngời, thấp hơn anh một cái đầu, nhưng thân mình lại vô cùng cường tráng, đôi tay khoanh trước ngực, nét mặt nghiêm túc, duy trình biểu cảm đánh trận.

Mọi người cố chấp bao nhiêu, anh liền cố chấp bấy nhiêu, mọi người tiếp tục kiên trì, anh cũng tiếp tục kiên trì.

Ông cụ, ông nên đồng ý đi. Tả Thành Hạo khuyên nhủ.

Cậu trai trẻ, cháu không hiểu, chuyện gì cũng có thể thương lượng, chỉ riêng chuyện này thì không thể được, nếu không ta sẽ có những ngày không yên tĩnh.

Vợ là do ông cưới, lúc sống thì ngủ cùng một chỗ, tại sao khi chết lại không ngủ chung?

Vấn đề là ở chỗ này, lúc sống là vì không còn cách nào khác, vất vả lắm mới tìm được chút thanh tĩnh sau khi chết đi, cậu trai trẻ, đừng tưởng có hai bà vợ là hạnh phúc, đó là giai đoạn đầu của một cơn ác mộng, khi còn sống, mỗi ngày hai bà ấy đều tị nạnh nhau từ những chuyện vặt vãnh, bảo cái này không công bằng, cái kia quá thiên vị, chỉ cần giải quyết xích mích giữa hai bà ấy đã làm hao tổn hết nửa cái mạng của ta, may là phần mộ của ba người không cùng nằm một chỗ, nếu không, ngay đến khi chết ta cũng không được bình yên.

Tả Thành Hạo nhìn vào nét mặt kiên quyết của ông cụ, đành phải quay đầu, nhìn đến khuôn mặt sứt ruột của Quan Xảo Xảo.

Thế nào?

Bởi vì thế này.....cho nên mới như thế....vì vậy ông cố nội của cô có Chết cũng không đồng ý.

Quan Xảo Xảo ngẩn người, không thể ngờ nguyên nhân làm ông cố nội không chịu đáp ứng, chính là vì ngại hai bà cố làm lỡ tai của ông không được yên tĩnh, thật là dở khóc dở cười, nếu có thể, cô rất muốn van xin ông cố nội, nhưng cô lại không nhìn thấy ông, cũng không thể nghe thấy ông nói, chỉ có thể nhờ Tả Thành Hạo thuật lại lời nói của ông.

Anh là thần tình yêu, tìm biện pháp gì đi.

Cô chưa từng nghe nói Thanh quan nan đoạn gia vụ sự sao *quan thanh liêm cũng khó giải quyết việc nhà*, huông hồ, chuyện nhà của cô không thuộc vào phạm vi quản lý của tôi.

Nghe anh nói như vậy, Quan Xảo Xảo còn muốn nói cái gì đó, lời nói đã đi tới cửa miệng liền miễn cưỡng nuốt trở về, chỉ có thể đứng ở một bên mà lo lắng.

Cháu là thần tình yêu?

Tả Thành Hạo ngó người ra, quay đầu lại, vừa đúng lúc nhận lấy nét mặt nghi ngờ của ông lão, không kiềm được mà xấu hổ đến toát mồ hôi.

Ông cụ nheo nheo đôi mắt tinh tường, Cậu trai trẻ, cháu thật không đơn giản, lại có thể nói dối mình là thần tình yêu để rêu rã với cháu cố gái của ta, so với ta còn cao tay hơn, không ngờ làm ma mà vẫn có thể dùng một chiêu này để tán gái, thông minh.

Không, ông hiểu lầm, cháu . . .

Ta thấy cháu cũng rất vừa mắt, cháu cố gái của ta lại xinh đẹp nhu thuận, đáng tiếc người và ma không cùng đường, nếu không ta thật sự rất muốn đem con bé gả cho cháu, cháu thích nó, đúng không?

10. Chương 5.2

Cháu . . .

Cháu không cần giấu ta, ta nhìn thấy, cháu thực sự yêu thích cháu cố gái này của ta, không tệ, cháu rất tinh mắt —phiền chết đi, bọn chúng rốt cuộc là muốn trích giao đến chừng nào, không đồng ý là không đồng ý!

Ông lão tiếp tục liều chết chống đỡ, Tả Thành Hạo chỉ có thể cười khổ, Quan Xảo Xảo lại muốn khóc, có lẽ lần tao mộ sang năm vẫn phải chạy sô mệt mội.

A —tôi muộn rồi —

Ai bảo cô cứ nằm trên giường.

Đều tại anh, sao không gọi tôi dậy!

Đầu năm, tôi vừa làm thần tình yêu của cô lại còn phải gọi cô thức dậy, làm như tôi là đồng hồ báo thức vậy?

Nhìn thấy Quan Xảo Xảo chạy loạn ở trong phòng như bị lửa đốt đến mông, một bên tìm quần áo, một bên chấy đầu, xem như mình có đến ba đầu sáu tay.

Đừng khấn trương, Lý Minh Thịnh sẽ chờ cô.

Đến muộn rất ngại nha, hơn nữa bây giờ tôi mới thức dậy, ít nhất anh ấy cũng phải chờ đến nửa tiếng. Cô vọt tới phòng tắm, đánh răng rửa mặt xong, lại vội vàng chạy ra.

Nếu đó là người phụ nữ mà mình yêu thương, người đàn ông sẽ không quan tâm việc họ phải chờ mất nửa tiếng.

Tả Thành Hạo lắc đầu, cô nhóc này ngay đến yêu cũng căng thẳng, lại suy nghĩ quá nhiều vào tình cảm, mà mỗi lần cô căng thẳng liền sẽ xảy ra chuyện.

Vừa mới nghĩ, quả nhiên liền nhìn thấy cô không cẩn thận mà vấp phải dây điện của máy hút bụi.

A..... Quan Xảo Xảo hoảng sợ hô to, gần như sắp té ngã tới trước thì đột nhiên nhận ra có một nguồn sức lực đỡ lấy mình.

Cô cúi đầu nhìn xem, thấy thân thể của mình được giữ lại trong một đôi tay, là Tả Thành Hạo, cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, vừa đúng lúc anh cũng cúi mặt nhìn xuống.

Ôi? Anh có thể chạm vào tôi sao?

Tôi chỉ có thể cố gắng dùng sức lực của ý chí để chạm vào cô, nhưng lại không thể giữ lâu.

Cô giữ thăng bằng lại bước chân, tò mò muốn sờ vào anh, nhưng lại thất vọng vì chỉ có thể xuyên qua thân thể của anh, ngay cả khi Tả Thành Hạo dùng cánh tay ôm chặt cô thì cảm giác đó cũng chỉ giống như có một dòng nước ấm áp vòng quanh thân thể của cô mà thôi.

Tôi rất muốn chạm vào anh. Cô nhin không được mà thốt ra.

Tả Thành Hạo ngẩn người, trong mắt thoáng qua tình ý nồng nàn, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Cô hiếu kì muốn chạm vào tôi sao?

Đúng vậy, nếu anh là người thì thật tốt.

Như bây giờ không tốt sao?

Bất tiện lắm, không thể nói chuyện ở nơi công cộng, còn phải giả vờ nói qua điện thoại, nếu có thể cùng anh nắm tay đi ăn cơm xem phim rồi dạo phố thì thật tốt.

Những lời này của cô thật đơn thuần ngây thơ, bởi vì mỗi ngày hai người đều ở chung, Tả Thành Hạo đã trở thành người bạn thân thiết của cô, hai người thường thức đêm nói chuyện phiếm, không khi nào là không nói, chỉ cần có Thành Hạo, cô liền rất vui vẻ nên khó tránh khỏi vẫn luôn hy vọng cả đời này sẽ có anh làm bạn, nhưng anh là thần tình yêu, đến một ngày nào đó sẽ rời đi, cô đã có cảm giác này.

Nếu anh biến mất, cô sẽ không thể tìm được anh, cho nên mới ao ước anh là thực thể, có thể chạm vào cũng có thể tìm ra.

Cô cũng không biết, khi anh nghe thấy những lời này của cô thì trong lòng có bao nhiêu là nóng rực, anh không phải là thần, mà là người trần, cũng khát khao có thể chạm vào cô, ôm cô, cảm nhận nhiệt độ cơ thể cũng như sức nặng của cô, nhưng mà anh lại không thể cho cô cái gì, chỉ có thể ở bên cạnh làm người bảo vệ cho cô.

Nhìn cô rơi vào vòng tay ôm ấp của người đàn ông khác, trong lòng có bao nhiêu là không đành lòng, thương cảm, nhưng lại không thể kiềm chế được tình yêu với cô đang ngày càng dâng trào.

Xảo Xảo, anh . . .

A, nguy rồi, Lý Minh Thịnh còn đang chờ mình, thiếu chút nữa là quên mất. Cô đột nhiên nhớ đến, lại vội vàng chạy về phòng ngủ, mở tủ tìm quần áo.

Trong tủ đồ chật nít, nhất thời không biết phải chọn bộ nào, Thành Hạo người tinh mắt, cô liền vội vã trưng cầu ý kiến của anh.

Anh cảm thấy tôi mặc bộ nào mới tốt? Cô vừa lục lọi, vừa lớn tiếng hỏi anh, nhưng ở phía sau lại không có người trả lời, cô khó hiểu quay đầu, Tả Thành Hạo không đi theo vào, vì thế cô vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ tìm anh.

Thành Hạo?

Người đâu? Sao lại không thấy?

Cô gọi to vài lần, những vẫn không thấy anh, mới hiểu ra anh đã biến mất.

Làm cái gì vậy? Tại sao muốn biến mất mà ngay đến một lời chào cũng không có thể này?

Vì bất đắc dĩ, cô lại chạy về phòng ngủ, tùy tiện chọn một bộ đồ, trong lòng nói thầm, Tả Thành Hạo đúng là không có nghĩa khí, tự nhiên lại biến mất vào lúc này.

Cô và Lý Minh Thịnh chính thức quen nhau được nửa tháng, theo như lời nói của Tả Thành Hạo, Lý Minh Thịnh đúng là một đối tượng tốt.

Anh làm việc rất nghiêm túc, ngăn nắp có trật tự, là người giữ chữ tín, đối với mọi người cũng rất tốt bụng, không hút thuốc không uống rượu, cũng không có sở thích xấu, tính tình rất tốt, hơn nữa cô đã bắt anh phải đợi gần một giờ, nhưng hoàn toàn không nhìn ra một chút biểu cảm không kiên nhẫn ở anh.

Xin lỗi, em đến muộn.

Quan Xảo Xảo vội vàng chạy xuống lầu, Lý Minh Thịnh đang ngồi trong xe đợi cô, bởi vì dậy muộn, lại còn phải trang điểm chọn quần áo, tốn không ít thời gian.

Rõ ràng em đã chỉnh đồng hồ báo thức, nhưng lại hết pin, cho nên em mới dậy muộn như vậy, thật có lỗi.

Anh nhìn cô, khoé miệng hiện ra nụ cười. Không sao, cứ từ từ.

Lý Minh Thịnh đợi cô ở trên xe, điều này làm cô rất áy náy, cho nên từ lúc thức dậy đến giờ, cô luôn vội vàng vàng, cũng có chút khẩn trương.

Cô có thói quen chờ người c, giờ lại ngại khi để người khác chờ mình, Lý Minh Thịnh không trách cô, càng làm cô thêm ngượng ngùng.

Thực đáng hận mà, thần tình yêu Tả Thành Hạo không biết đi đâu mất, cô đã không để tâm khi để cho anh đi theo cuộc hẹn, vậy mà không biết người này lại vội vàng rời đi làm gì.

Bởi vì có chút khẩn trương, hơn nữa vừa rồi cô còn chạy, bây giờ có hơi thở gấp, cô ngồi ngay ngắn vào vị trí bên cạnh người lái.

Được rồi, đi thôi.

Ồ?

Đột nhiên phát hiện Lý Minh Thịnh nghiêng người tới gần, gương mặt nhả nhận cùng hơi thở ngày càng đến gần, khiến cô ngây dại.

Sự việc phát sinh quá đột ngột, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, sau khi quen nhau nửa tháng, anh luôn giữ nguyên vẻ quân tử, cuối cùng cũng muốn hôn cô sao?

Cô không kiềm được mà ngừng thở, vì chuyện sắp xảy ra mà càng thêm căng thẳng, khuôn mặt cũng nóng đến đỏ hồng.

Ôi —Anh ấy muốn hôn cô—thần tình yêu, phải làm sao bây giờ? Anh chết ở nơi nào rồi!

Dây an toàn kéo đến trước người của cô, rít một tiếng, được cài vào khoá, làm cô không khỏi ngẩn ngơ, Lý Minh Thịnh sau khi thắt chặt dây an toàn cho cô thì trở lại ghế ngồi của mình, khởi động xe, gạt cần số, lên đường.

Chưa từng phát sinh chuyện gì, anh tới gần cô, không phải vì muốn hôn cô, chẳng qua chỉ là giúp cô thắt dây an toàn.

Quan Xảo Xảo choáng váng, ngơ ngác ngồi đấy, khẽ liếc mắt về phía Lý Minh Thịnh, anh đang chuyên tâm lái xe, thì ra là do cô suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng kì lạ là, cô lại có cảm giác thở ra nhẹ nhõm, cũng không quá thất vọng.

Trong ngày hẹn, Lý Minh Thịnh luôn dọn dẹp sẵn sàng, muốn ăn cơm, sẽ hỏi ý kiến của cô; muốn đi đâu, cũng hỏi qua cô; khi xuống xe thì giúp cô mở cửa xe; đi trên đường sẽ nắm tay cô; vào cửa thì sẽ đi trước mở cửa cho cô, nhã nhặn ưu tiên cho phụ nữ.

Khi hai người ở bên nhau thì phần lớn là cô nói chuyện, anh luôn mỉm cười lắng nghe, đương nhiên cũng sẽ hữu vấn tất đáp với cô *có hỏi có đáp*, không hề giấu giếm cô bất kì chuyện gì, chẳng giống với Lưu Tuấn Sinh trước đây, luôn không thể nắm chắc làm cô rất đau khổ.

Lý Minh Thịnh khiến lòng người an tâm, nếu là việc có thể sẽ làm được, có phép có tắc, các cụ thường nói, tìm chồng phải tìm người đáng tin, có lẽ chính là loại cảm giác này.

Cô muốn cảm giác chân thực, anh cũng đồng ý với cô, anh lấy việc kết hôn làm tiền đề để kết thân với cô, tỏ ý anh rất nghiêm túc với chuyện tình cảm này, cũng không phải có ý định chơi đùa.

Ở cùng với anh, cô không cần nghi ngờ, cũng không hề bất an không yên, Lý Minh Thịnh là người tốt, cũng là một đối tượng ưu tú, khó trách trong công ty lại có không ít đồng nghiệp nữ có cảm tình với anh, nhưng cũng chưa từng nghe thấy chuyện mờ ám gì giữa anh và các đồng nghiệp nữ, hành vi của anh lại rất chừng mực ý tứ, cũng vì vậy nên được cấp trên rất coi trọng.

Lý Minh Thịnh không có điểm nào để soi mói, mặc dù chỉ mới quen nhau nửa tháng, nhưng đã làm cho người khác nhận thấy anh đúng là một đối tượng rất tốt để kết hôn, nhưng vì sao cô lại thấy không thoải mái? Cảm giác giống như là thiếu một cái gì đó.

Tại sao Thành Hạo lại đột nhiên biến mất? Bởi vì biết cô đang hẹn hò, cho nên mới không muốn quấy rầy sao?

Thần tình yêu không có ở đây, hại cô luôn lo lắng cho anh.

Em có tâm sự?

Lý Minh Thịnh hỏi, làm cô chợt bừng tỉnh. Hả? Cái gì? Không có nha.

Hôm nay trông em hình như không được tập trung.

Có sao? Không có mà, có đôi khi em không được tự nhiên trong các cuộc hẹn, đây là thói quen xấu của em, anh đừng để ý. Cô tự bảo mình phải chuyên tâm, lúc này hai người đang ăn cơm ở nhà hàng, cô không nên phân tâm.

Lý Minh Thịnh lẳng lặng nhìn cô, lộ ra nụ cười. Thực xin lỗi, đi cùng với anh rất nhàm chán, đúng không.

Ồ, anh đừng nói như vậy, nếu không em sẽ rất áy náy. Cô ép mình phải giữ vững tinh thần, tìm đề tài nói chuyện phiếm, hy vọng có thể làm không khí trở nên thân thiện một chút, không để cho Lý Minh Thịnh cảm thấy áy náy.

Chỉ có điều, cô phải nói gì đây?

Lúc này có Thành Hạo ở đây thì thật tốt, nhất định anh ta sẽ đưa ra rất nhiều ý tưởng, có anh ta ở đây, cái gì cũng không sợ.

Ồ?

Đột nhiên phát hiện Lý Minh Thịnh nghiêng người tới gần, gương mặt nhã nhặn cùng hơi thở ngày càng đến gần, khiến cô ngáy dại.

Sự việc phát sinh quá đột ngột, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, sau khi quen nhau nửa tháng, anh luôn giữ nguyên vẻ quân tử, cuối cùng cũng muốn hôn cô sao?

Cô không kiềm được mà ngừng thở, vì chuyện sắp xảy ra mà càng thêm căng thẳng, khuôn mặt cũng nóng đến đỏ hồng.

Ồi —Anh ấy muốn hôn cô—thần tình yêu, phải làm sao bây giờ? Anh chết ở nơi nào rồi!

Dây an toàn kéo đến trước người của cô, rít một tiếng, được cài vào khoá, làm cô không khỏi ngẩn ngơ, Lý Minh Thịnh sau khi thắt chặt dây an toàn cho cô thì trở lại ghế ngồi của mình, khởi động xe, gạt cần số, lên đường.

Chưa từng phát sinh chuyện gì, anh tới gần cô, không phải vì muốn hôn cô, chẳng qua chỉ là giúp cô thắt dây an toàn.

Quan Xảo Xảo choáng váng, ngơ ngác ngồi đấy, khẽ liếc mắt về phía Lý Minh Thịnh, anh đang chuyên tâm lái xe, thì ra là do cô suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng kì lạ là, cô lại có cảm giác thở ra nhẹ nhõm, cũng không quá thất vọng.

Trong ngày hẹn, Lý Minh Thịnh luôn dịu dàng săn sóc, muốn ăn cơm, sẽ hỏi ý kiến của cô; muốn đi đâu, cũng hỏi qua cô; khi xuống xe thì giúp cô mở cửa xe; đi trên đường sẽ nắm tay cô; vào cửa thì sẽ đi trước mở cửa cho cô, nhã nhặn ưu tiên cho phụ nữ.

Khi hai người ở bên nhau thì phần lớn là cô nói chuyện, anh luôn mỉm cười lắng nghe, đương nhiên cũng sẽ hữu vấn tất đáp với cô *có hỏi có đáp*, không hề giấu giếm cô bất kì chuyện gì, chẳng giống với Lưu Tuấn Sinh trước đây, luôn không thể nắm chắc làm cô rất đau khổ.

Lý Minh Thịnh khiến lòng người an tâm, nếu là việc có thể sẽ làm được, có phép có tắc, các cụ thường nói, tìm chồng phải tìm người đáng tin, có lẽ chính là loại cảm giác này.

Cô muốn cảm giác chân thực, anh cũng đồng ý với cô, anh lấy việc kết hôn làm tiền đề để kết thân với cô, tỏ ý anh rất nghiêm túc với chuyện tình cảm này, cũng không phải có ý định chơi đùa.

Ở cùng với anh, cô không cần nghi ngờ, cũng không hề bất an không yên, Lý Minh Thịnh là người tốt, cũng là một đối tượng ưu tú, khó trách trong công ty lại có không ít đồng nghiệp nữ có cảm tình với anh, nhưng cũng chưa từng nghe thấy chuyện mờ ám gì giữa anh và các đồng nghiệp nữ, hành vi của anh lại rất chừng mực ý tứ, cũng vì vậy nên được cấp trên rất coi trọng.

Lý Minh Thịnh không có điểm nào để soi mói, mặc dù chỉ mới quen nhau nửa tháng, nhưng đã làm cho người khác nhận thấy anh đúng là một đối tượng rất tốt để kết hôn, nhưng vì sao cô lại thấy không thoải mái? Cảm giác giống như là thiếu một cái gì đó.

Tại sao Thành Hạo lại đột nhiên biến mất? Bởi vì biết cô đang hẹn hò, cho nên mới không muốn quấy rầy sao?

Thần tình yêu không có ở đây, hại cô luôn lo lắng cho anh.

Em có tâm sự?

Lý Minh Thịnh hỏi, làm cô chột bưng tính. Hả? Cái gì? Không có nha.

Hôm nay trông em hình như không được tập trung.

Có sao? Không có mà, có đôi khi em không được tự nhiên trong các cuộc hẹn, đây là thói quen xấu của em, anh đừng để ý. Cô tự bảo mình phải chuyên tâm, lúc này hai người đang ăn cơm ở nhà hàng, cô không nên phân tâm.

Lý Minh Thịnh lẳng lặng nhìn cô, lộ ra nụ cườiThực xin lỗi, đi cùng với anh rất nhàm chán, đúng không.

Ồ, anh đừng nói như vậy, nếu không em sẽ rất áy náy. Cô ép mình phải giữ vững tinh thần, tìm đề tài nói chuyện phiếm, hy vọng có thể làm không khí trở nên thân thiện một chút, không để cho Lý Minh Thịnh cảm thấy áy náy.

Chỉ có điều, cô phải nói gì đây?

Lúc này có Thành Hạo ở đây thì thật tốt, nhất định anh ta sẽ đưa ra rất nhiều ý tưởng, có anh ta ở đây, cái gì cũng không sợ.

Ồi.....Thần tình yêu của cô! Rốt cuộc là chạy đi đâu vậy?

Anh ngồi bên giường nhìn thấy nét mặt ngủ say đáng yêu, thường cô ngủ rất sâu, anh lại không có ý định đánh thức cô, bởi vì như thế nên anh mới có thể không chút kiêng dè mà ngắm nhìn cô.

Ngón tay lướt dọc theo đường nét trên gương mặt của cô, dịu dàng vuốt ve, hy vọng có thể chạm vào khuôn mặt này, nghe thấy mùi hương của cô, cảm nhận làn da mềm mại, ôm lấy cô tỉnh lại trong ban mai, điều đó có bao nhiêu là hạnh phúc.

Anh cảm nhận được bản thân đang bị một lực hút lôi kéo, càng ngày càng không thể khống chế việc đi hay ở của mình, anh có dự cảm, thời gian có thể ở lại bên người cô đã không còn nhiều.

Nhớ lại từng ly từng tý khoảng khắc ở cùng với cô, mặc dù thời gian không lâu nhưng lại cảm thấy dường như hai người đã quen nhau từ kiếp trước, anh chưa từng hạnh phúc như vậy, cũng chưa từng thoải mái như thế, cô tựa như một ốc đảo mà anh tìm ra giữa sa mạc, xoa dịu tâm hồn trống vắng của anh.

Thật may là anh có thể an tâm rời đi, ít nhất có thể yên tâm đem cô trao ột người đàn ông đáng tin, bởi vì cô chính là sự vương bận duy nhất của anh, chỉ cần cô hạnh phúc, anh có thể buông tay.

Thật ra, anh cũng không phải là thần tình yêu, anh lừa cô, sở dĩ muốn ở lại bên người cô là bởi vì anh rất cô đơn, hơn nữa cũng chỉ có cô nhìn thấy được anh.

Vì không muốn hù dọa cô ấy mà anh mới lấy cái cớ này, nói anh là thần tình yêu đến báo ơn, chỉ mong có thể ở bên người cô, cùng nhau trò chuyện, bởi vì linh hồn của anh bị giữ lại trong không gian này, rất cô độc.

Từ tận đáy lòng, anh rất cảm ơn số phận đã để cho anh gặp được Xảo Xảo, nhưng cũng hận số phận buộc anh phải rời đi, linh khí của anh càng ngày càng yếu, rất nhanh phải đi rồi, nghĩ đến điều này, anh không nén được sự bi thương, trong lòng không nỡ rời khỏi Xảo Xảo.

Người ở trên giường khẽ ngậm nga, Quan Xảo Xảo hé mở đôi mắt ngái ngủ nhập nhèm, nét mặt đáng yêu khi ngủ say chỉ còn là dĩ vãng, nhìn thấy anh ở bên giường thì không chút hoảng sợ, mà còn đáp lại bằng một nụ cười ngọt ngào đầu tiên trong ngày.

Chào buổi sáng, thần tình yêu.

Chào.

Quan Xảo Xảo duỗi lưng một cái, đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua anh lại không từ mà biệt liễn không kìm được sự tức giận.

Anh nha, ngày hôm qua lại không chào hỏi gì mà rời đi, gần đây anh cứ đi đi ở ở như vậy, biến mất không chút dấu vết, rốt cuộc là đang bận cái gì vậy? Thật ra cô cũng không muốn biết đáp án, bởi vì Thành Hạo luôn trả lời cô bằng bốn chữ Tối cao kỳ mật *chuyện cơ mật rất quan trọng, cô chỉ là muốn phàn nàn với anh một chút, thỉnh thoảng cũng muốn đổi thành cô làm nhảm với anh.

Cuộc hẹn ngày hôm qua có vui không?

Cô gật đầu. Rất vui về nha, có thêm thần tình yêu, tình cảm rất suôn sẻ, cũng là anh tinh mắt, Minh Thịnh đúng là người đàn ông tốt, vừa dịu dàng vừa biết chăm sóc.

Vậy là tốt rồi, có anh ta trôm nom cô, tôi yên tâm.

Cô vốn đang ôm chăn bông lười biếng, vừa nằm trên giường hưởng thụ vừa cùng anh tranh cãi một câu có một câu không, thế nhưng sau khi nghe thấy những lời này của Thành Hạo, đột nhiên cả người liền như một tia sáng vừa được phản chiếu rồi lại quay trở về, tâm tư vốn đang mơ màng liền trở nên thanh tỉnh.

Tại sao giọng điệu này của anh làm tôi có cảm giác giống như anh phải rời đi vậy?

Anh nhẹ nhàng gật đầu, không còn thái độ hài hước ngày à trở nên nghiêm túc. Có lẽ tôi phải rời đi.

Ồ? Nhưng anh vừa mới đến mà.

Ý của tôi là có thể tôi sẽ không thể tiếp tục đến tìm cô?

Quan Xảo Xảo ngây ngẩn của người, một lúc lâu, cô cứ ngẩn ngơ nhìn anh như vậy, không nói nên lời, như vẫn còn đang nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói của anh.

Anh nói thật sao?

Ừ.

Sẽ không tiếp tục đến gặp tôi sao?

Ừ.

Cho nên tôi sẽ không còn được gặp anh?

Ánh mắt anh khó giấu được nét buồn bã, nhẹ nhàng gật đầu.

Ngay lập tức, hốc mắt cô ửng đỏ, dòng nước mắt trong suốt cứ như vậy mà lặng lẽ trượt xuống gương mặt, khiến anh cũng giật mình.

Cô từng nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, thế nhưng khi nó vừa đến thì cô lại không thể đón nhận.

Thần tình yêu muốn rời đi, không biết vì sao, lòng của cô lại đau, lại khó chịu đến không nói nên lời như vậy.

Xảo Xảo . . . Anh muốn tự tay lau đi nước mắt của cô, nhưng mà giọt nước mắt kia lại cứ xuyên thấu qua ngón tay của anh, ngay cả việc giúp cô lau đi nước mắt anh cũng không thể làm.

Nước mắt của cô không ngừng rơi xuống. Khi thất tình cô cũng rất khó chịu, nhưng sự mất mát đó lại không hề khổ sở giống như bây giờ, Thành Hạo rời đi thì lồng ngực của cô cũng như bị lấy đi một thứ gì đấy.

Tưởng tượng cả một cuộc đời sắp tới đã không còn được gặp anh, cô cảm thấy dường như mình đã mất đi một thứ quý giá nhất trên thế gian, còn có một nỗi sợ hãi, sợ hãi khi không được thấy anh đang dần ăn mòn đấy.

Anh nhất định phải rời đi sao? Không thể xin với thủ trưởng thần tình yêu sao?

Tin tôi, nếu có thể, tôi cũng không muốn đi, nhưng thân bất do kỷ. Ngay cả chính anh cũng không chắc chắn, chỉ cảm thấy sức lực của mình càng ngày càng yếu, mà sức hút đang lôi kéo lấy anh lại càng mạnh mẽ.

Ôi, chân của anh biến mất!

Cô hoảng sợ hô to, anh cúi đầu nhìn, quả nhiên đã không nhìn thấy đôi chân, hơn nữa còn đang dần biến mất lên trên.

Đã đến giờ.

Tôi phải đi, Xảo Xảo . . .

Không, nhanh quá, chờ một chút.

Cô nhớ phải tự chăm sóc chính mình, Lý Minh Thịnh là người đàn ông tốt, tôi tin anh ta sẽ mang đến hạnh phúc cho cô.

Không được. Cô dùng sức lắc đầu, cố gắng muốn níu giữ lấy anh, nước mắt cầu xin rơi không ngừng, Thành Hạo, không được đi —Không được— Cánh môi không hề được báo trước liền bị hôn.

Anh cúi đầu hôn lên vành môi của cô, một khắc này có một dòng nước ấm áp thật sự chảy vào đôi môi của cô, cảm nhận được nụ hôn nhiệt tình của anh, cùng với những rung động như dòng điện truyền qua.

Cô nhắm mắt lại, cố sức muốn lưu giữ lại nụ hôn này, mùi vị ngọt ngào xuyên thấu tâm can của cô, trong khoảng khắc này, cô cảm nhận được tình yêu của Tả Thành Hạo, chỉ trong nháy mắt nhưng lại vĩnh hằng.

Ngay khi cô mở to mắt thì anh đã biến mất.

Anh hài hước, anh lăm nhăm, anh mỉm cười, anh dịu dàng, tất cả những gì trong quá khứ giờ chỉ là hồi ức.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mắt của cô biến thành biển

P/s: Việc “Trích giao” ấy ta cũng không rõ nữa, nhưng nếu ở Việt Nam mình thì người ta gọi là “xin keo”, dùng đồng tiền thấy 3 lần, nếu mặt dương là đồng ý, âm thì ngược lại. Chữ “giao” trong “Trích giao” nghĩa là tre, vì vậy ta nghĩ có lẽ người Trung Quốc dùng những mảnh tre để “xin keo” nên gọi là “Trích giao.”

11. Chương 6.1

Ngồi trước bàn làm việc, Quan Xảo Xảo thần thờ nhìn vào màn hình máy tính hồi lâu, cảm giác trống rỗng như không thể tìm thấy một vật gì để lấp vào.

Một nụ hôn từ biệt, mặc dù không thể chạm vào, nhưng lại khắc sâu trong tâm trí của cô, cảm nhận được nó rất chân thật.

Có phải là cô quá chậm hiểu hay không? Tả Thành Hạo nói cô ngốc, cô không phục, nhưng bây giờ, thật sự cô cảm thấy mình rất ngốc.

Ngốc đến nỗi không hề phát hiện bản thân đã yêu Tả Thành Hạo, ở cùng với anh luôn vui vẻ như vậy, cô cũng không cần phải lo lắng cách cư xử của mình có tốt hay không, có làm sai chuyện gì không, ở trước mặt anh, cô thoải mái làm chính mình, không phải giả vờ như nhu mì, tất cả đều chân thật.

Trong lúc không chú ý, lòng của cô sớm đã ở trên người anh, nhưng lại ngốc đến nỗi không nhận ra từ khi nào thì thích anh, thích nghe anh nói, cho dù là lảm nhảm không thôi, nhưng hiện tại mỗi khi nhớ đến đều mang theo sự ngọt ngào.

Nghĩ đến anh, cô thật sự rất nhớ, rất muốn gặp anh, đã qua ba ngày, nhưng Tả Thành Hạo vẫn không tiếp tục xuất hiện, có đôi khi, cô nghi ngờ đây chỉ là một trò đùa của anh, thật ra anh không hề rời đi, chỉ là cố ý trừu cô mà thôi, sau đó đợi đến khi cô tuyệt vọng thì đột nhiên chạy đến dọa cô.

Cô hy vọng như thế, chỉ cần anh lại xuất hiện, cô liền muốn nói cho anh biết, cô yêu anh.

Trời ạ, mình yêu anh ấy!

Hai tay che lấy mặt, bản thân cảm thấy hối hận, cô như vậy, không xứng có được tình yêu của Lý Minh Thịnh, anh là người tốt, cô không thể lừa gạt anh.

Từng vì tình yêu mà bị thương, nên cô hiểu được cái đau đớn này, nếu cô không thể cho Lý Minh Thịnh một trái tim toàn vẹn, cũng không thể để anh có niềm hy vọng, vì thế cô âm thầm hạ quyết tâm.

Sau giờ tan ca, cô lấy dũng khí chủ động hẹn với Lý Minh Thịnh, tìm đến một quán cà phê yên tĩnh.

Quán cà phê này chính là nơi lần đầu tiên cô nhìn thấy Tả Thành Hạo, là một nơi có thể cho cô dũng khí, cho nên cô quyết định bù đắp cho sai lầm của mình ở đây.

Hai người gọi hai phần thức ăn, hai tách cà phê, trong lúc nói chuyện, cô vẫn luôn tìm một cơ hội thích hợp để nói với Lý Minh Thịnh.

Đối mặt với nụ cười ôn hoà của Lý Minh Thịnh, cô quyết tâm lấy dũng khí lên tiếng.

Minh Thịnh, em . . . có việc muốn nói với anh.

Lý Minh Thịnh dừng lại, ngược mắt nhìn cô, ánh mắt của cô gấp gáp, mang theo sự khẩn trương rõ ràng, thực sự, kể từ lúc cô chủ động lên tiếng mời anh thì anh cũng đã cảm nhận được sự khẩn trương của cô, không cần hỏi, anh cũng có thể nhìn ra vẻ áy náy ở trong đôi mắt ấy.

Anh vẫn mỉm cười. Nói đi, anh đang nghe.

Ồi, ông trời ơi, đừng dịu dàng như thế, cô không đáng để được anh đối xử như vậy, nếu anh nghe thấy chuyện cô sắp nói ra, còn có thể mỉm cười như vậy với cô không?

Nghĩ đến việc sẽ tổn thương đến một người tốt như vậy, cô cắn chặt răng, bất cứ giá nào cũng —

Chúng ta làm bạn tốt được không?

Cuối cùng cũng khó khăn nói ra, sự khấn trương của cô đã đạt đến đỉnh điểm, chờ đợi sự kinh ngạc, chỉ trích cùng phần nộ của anh, nếu anh ấy tức giận đến nỗi đem chén đĩa hất về phía cô, cô cũng chịu.

Nhưng mà, Lý Minh Thịnh không giận tím mặt nhưng cô đã nghĩ, ngược lại vẫn bình tĩnh, chẳng qua là sau một hồi trầm mặc mới chậm rãi lên tiếng

Mặc dù chúng ta đang tìm hiểu, nhưng anh cảm nhận được tâm tư của em không đặt trên người anh, cũng cảm giác một ngày nào đó em sẽ lựa chọn cách rời đi, cho nên anh vẫn luôn chuẩn bị tâm lý, chỉ là không thể ngờ lại đến nhanh như vậy.

Cô nghe xong, đầu tiên là sửng sò, sau lại áy náy cúi đầu nói khẽ.

Em xin lỗi. Đã nói là sẽ không khóc, nhưng cuối cùng cô vẫn không thể kiềm được nước mắt.

Đồ ngốc, anh cũng không trách em. Anh cầm lấy khăn tay, ngồi đến bên cạnh cô, giúp cô lau đi nước mắt, chẳng những không trách cô mà còn an ủi, Nhất định em đã kìm nén rất lâu rồi đúng không, đấu tranh mãi mới có dũng khí nói cho anh biết.

Thật sự em không muốn làm tổn thương đến anh, thật sự không muốn . . .

Anh biết, em là một cô gái tốt, nhìn thấy em thế này, anh liền nghĩ, trong lòng em vẫn còn yêu anh ta phải không?

Vẫn chưa nâng lên ánh mắt đầy lệ, ngẩn ngơ. Ai cơ?

Bạn trai trước của em, em còn yêu anh ta, phải không?

Quan Xảo Xảo nhủ mày, bạn trai trước, Lưu Tuấn Sinh sao? Cô sớm đã đem ký ức về anh ta ném ra bên ngoài vũ trụ rồi, ngay cả nghĩ đến cũng không còn, thì ra Lý Minh Thịnh nghĩ rằng cô còn yêu Lưu Tuấn Sinh.

Cô lắc đầu nghiêm mặt nói: Không có liên quan đến anh ta, duyên phận giữa em và anh ta đã hết, đã không nghĩ tới tám trăm năm rồi.

Vậy sao? Thế nguyên nhân là gì?

Nhắc đến chuyện đau lòng, cô lại rớt nước mắt. Anh nói đúng một nửa, em . . em đã yêu người khác, nhưng đừng hiểu lầm, em không có bắt cả hai tay, mấy ngày nay em mới nhận ra mình yêu anh ấy. Cô cam đoan nhìn anh, mình không phải là loại phụ nữ tam tâm lưỡng ý *để thay lòng đổi dạ*, nếu như từ đầu đã hiểu ra bản thân muốn cái gì, nhất định cô sẽ không để mình sa vào cái vòng lẩn quẩn này, bởi vì thà rằng cô tự tử thương chính mình, cũng không muốn gây tổn thương cho người khác.

Người này anh có biết không?

Cô lắc đầu, chớp mũi cùng đôi mắt đã sưng đỏ vì khóc.

Lý Minh Thịnh thấy cô đau lòng như thế, lại áy náy thở dài, dịu dàng khuyên nhủ cô, Em nhất định là rất yêu anh ta, có phải không?

Cô gật đầu. Em xin lỗi, đều tại em không tốt, tất cả là lỗi của em.

Đồ ngốc, yêu một người không phải là cái tội, em cũng không cần cảm thấy có lỗi với anh.

Vì sao? Vì sao anh lại có thể dịu dàng với em như thế? Anh phải tức giận mới đúng chứ.

Có lẽ anh sẽ khổ sở, nhưng nhất định sẽ không giận dữ với em, em thẳng thắn với anh như vậy, cho thấy em cũng không muốn làm anh tổn thương, còn tại sao anh không giận dữ với em là bởi vì anh thích em.

Nhưng mà . . .nhưng mà em không thể đáp lại anh . . .

Tình yêu thật sự, là không cần đáp lại, cũng không cần điều kiện. Anh thích em, đó là lựa chọn của anh, nếu bởi vì em không thể yêu anh, anh liền không thích em, chán ghét em, như vậy tình cảm của anh chỉ là giả dối, nếu thẳng thắn mà nói thì đó là vì yêu bản thân mình nên mới thích em, hy vọng có được lợi ích từ em. Anh lắc đầu. Đây không phải là điều anh muốn, cái anh cần chính là người anh yêu được hạnh phúc,

chứ không phải đem cô ấy trói ở bên người anh, để rồi mỗi ngày đều nhìn thấy cô ấy đau thương buồn bã, nếu anh không thể khiến em hạnh phúc, vậy anh thà để em ở bên cạnh người có thể làm em vui vẻ.

Cô nhìn vào Lý Minh Thịnh, lời nói của anh làm cô vừa kinh ngạc lại vừa cảm động, kìm không được lại oa oa một tiếng, rốt cuộc vẫn không nén được sự ưu thương.

Bởi vì khóc quá lớn tiếng, làm những người khác liên tiếp tò mò nhìn hai người bọn họ, Lý Minh Thịnh đành phải mỉm cười xin lỗi với những người đó, lại giống như một người anh trai ôm lấy cô em đang đau lòng này, vỗ nhẹ lên lưng cô, để cô có thể mặc sức oà khóc trong lồng ngực.

Nếu em có thể yêu anh thì thật tốt. Cô nỉ non nói.

Không thể là người yêu, cũng có thể làm bạn, chỉ cần em vui vẻ, anh cũng sẽ vui vẻ.

Lý Minh Thịnh là người có lòng dạ khoan dung, tình yêu của anh không hề vụ lợi cũng không cần hồi đáp, đó không khác gì là một phương thuốc giúp xoa dịu tâm hồn đang thương tâm của cô, tuy rằng cô mất đi một người yêu tốt, nhưng lại có được một người tri kỷ.

Đúng vậy, yêu một người, không phải chính là hy vọng người ấy được hạnh phúc hay sao? Một đạo lý rất giản đơn.

Tuy rằng thời gian ngắn ngủi, nhưng sự gặp gỡ bất ngờ với thần tình yêu đã trở thành sự kì diệu nhất trong cuộc đời của cô, cũng là hồi ức tốt đẹp nhất mà cô không thể tưởng tượng nổi, nếu thời gian có thể xoay chuyển một lần nữa, cô vẫn sẽ cùng thần tình yêu xây nên một hồi ký ức như vậy.

Cô đau khổ như vậy, cho thấy cô đã rất hạnh phúc.

Đây là lời nói mà thần tình yêu cho cô, đúng vậy, thì ra những ngày cô và Thành Hạo cùng ở bên nhau lại hạnh phúc như vậy, cô chân thành cảm tạ trời xanh đã cho cô gặp được thần tình yêu, đem một hồi ký ức ngắn ngủi mà xinh đẹp khắc sâu ở trong lòng, đời này cũng sẽ không quên anh.

Ngày hôm nay khóc xong, ngày mai cô sẽ lau khô nước mắt, đều phải trân trọng mỗi một ngày quý giá.

Mỗi ngày, mặt trời lại mọc lên rồi lặn xuống, những thiên thể xoay quanh nó với quỹ đạo hàng trăm triệu năm.

Cuộc đời của con người, khi so với những thiên thể trên vũ trụ kia chỉ là một cái chớp mắt thoáng qua.

Quan Xảo Xảo mở to mắt, trời đã sáng, một ngày mới lại bắt đầu, cô nằm ở trên giường và tự hỏi hôm nay phải làm gì.

Ngày lễ của mẹ đã sắp đến, cô cần phải bàn bạc với ba, nên để mẹ có một ngày lễ thế nào, cũng phải nhắc nhở em trai và em gái không được quên chuẩn bị quà tặng.

từ chức không phải vì muốn tránh mặt Lý Minh Thịnh, cô và Lý Minh Thịnh đã trở thành bạn tốt, nhưng vì muốn thay đổi tâm tình nên cô mới xin thôi việc, không còn thuê nhà, quyết định về nhà nghỉ ngơi một chút rồi tính sau.

12. Chương 6.2

Mấy ngày nay cô đều ăn ngon ngủ kĩ, hết ngủ rồi lại ăn, ngoại trừ phụ giúp việc nhà thì phần lớn thời gian đều ngủ ngáy.

Nghỉ ngơi là việc duy nhất cô có thể làm, cô cần tự suy ngẫm về tương lai, một lần nữa sắp xếp lại tâm tình, tìm lấy sự cân bằng giữa cái được và cái mất của cuộc đời.

Cô chưa bao giờ cầu nguyện, nhưng hiện tại cô lại rất muốn, vì thế cô lặng lẽ quỳ ở trên giường, đối mặt với cửa sổ, bằng tấm lòng chân thành thì thầm lời cầu nguyện.

Thần tình yêu, tôi rất muốn gặp anh, anh ra đi quá vội vàng, hại tôi còn chưa kịp thổ lộ với anh, hiện tại tôi không có bạn trai, lần yêu đương này lại không thành công, cho nên không tính nha, nhiệm vụ của anh vẫn còn chưa xong, ân tình mà anh thiếu tôi còn chưa trả hết, như vậy là xấu lắm, có biết không? Anh đã nói sẽ phụ trách việc đem tôi gả đi mà, nhanh đến đây gặp tôi —

Phụt . . .

Xuýt, đừng cười . . .

Bất chợt, một tiếng cười cắt ngang lời cầu nguyện của cô, Quan Xảo Xảo quay đầu lại, không khỏi cứng đờ, ngoài cửa có bốn con mắt đang nhìn lên cô, không cần nói cô cũng biết đó là hai đứa em búng bình.

Mặt của cô thoáng chốc liền ửng đỏ như thủy triều lên, không nhìn được liền thét lên. Này — Ai ấy đứa nhìn lên, không lễ phép!

Chị hai đang cầu thần tình yêu, ha ha!

Chị muốn kết hôn đến phát điên rồi, ha ha —

Dám trêu chị vậy à! Muốn chết! Cô nhảy xuống từ trên giường, vung nắm tay lên, dáng vẻ như muốn đuổi giết kẻ thù, hai đứa em trai em gái vừa nhìn thấy nét mặt nổi đóa của chị, liền lập tức xoay người bỏ chạy.

Sáng sớm ngày cuối tuần, liền được mở màn bởi cuộc truy tung bình của ba chị em, người đuổi ta chạy.

Ba Quan đang ngồi trên salon ở phòng khách đọc báo, mặc dù hiện tại đã có mạng internet, nhưng ông vẫn duy trì thói quen trong mấy chục năm, một chén trà nóng, một cặp kính lão, cùng một tờ báo.

Ba, cứu mạng, chị hai điên rồi!

Ừ.

Ba, bọn chúng mới điên, xâm phạm đến sự riêng tư của con!

Ừ.

Ba đứa trẻ chạy đông trốn tây khắp căn phòng, thoáng nhảy lên sofa, rồi lại nhảy qua bàn trà, ba Quan vững vàng như núi Thái Sơn ngồi giữa salon, ông vẫn lật báo như cũ, nhàn nhã uống trà Thiết Quan m.

Mẹ Quan mang quần áo từ ngoài ban công vào phòng khách, liền tức giận mắng: Ôi ông trời của tôi! Không được nhảy loạn ở trên ghế salon, sẽ hư hết! Không được đứng trên bàn, mấy đứa ồn áo chết được —

m thanh huyền não của bọn trẻ, hơn nữa còn có tiếng mắng chửi của mẹ Quan, gần như muốn thổi tung trần nhà.

Mẹ Quan đem quần áo để xuống bên cạnh, gia nhập vào trận chiến, dáng vẻ muốn đánh người đến nơi. Ở trong Quan gia, mẹ Quan có địa vị tối cao, ai mà chọc vào bà sẽ xui xẻo, ngay đến Quan Xảo Xảo cũng không dám, bởi vì cô cũng là người mang dép lê trực tiếp giẫm lên bàn trà và salon ở phòng khách, đương nhiên cũng phải nhanh trốn đi, mẹ mà nhéo lỗ tai thì rất đau.

Cô vội vàng bỏ trốn, bởi vì gấp gáp nên không cẩn thận vấp phải chiếc thảm trải sàn trong phòng khách, đúng lúc quỵ xuống trước mặt ba, may là mẹ đã chuyển mục tiêu sang em trai, nên cô mới có thể lấy hơi, tầm mắt đưa lên, vừa vịn chạm vào trang thông báo trong tay ba, đập vào mắt là một bức ảnh chụp.

Ơ?

Cô dán mắt vào tấm hình kia, mặt chàng trai này nhìn rất quen, làm cô không thể dời đi ánh mắt.

Diện mạo, đường nét, còn có biểu cảm kia, sao lại giống thần tình yêu như vậy

Ánh mắt chuyển qua tin tức bên dưới bức hình, bên trên đặt một tiêu đề rất lớn — Kì tích, người hôn mê suốt tám tháng, sống đời thực vật đã tỉnh lại! Lại nhìn tiếp nội dung bên dưới, ba chữ Tả Thành Hạo rung động rơi vào mắt.

Cô kích động đoạt lấy tờ báo, không dám tin đọc qua nội dung, Ba Quan vốn đang bất động như núi cuối cùng cũng có phản ứng, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào con gái lớn, trong nhà này, chưa từng có người cướp báo của ông, hơn nữa còn là cô con gái nhu thuận hiểu biết này.

Ồi trời ơi . . . Quan Xảo Xảo thì thảo nói, sự chấn động trong lúc này thật sự không thể hình dung được, tim cô đang đập rất nhanh, hơi thở phập phồng dữ dội: Tả Thành Hạo . . .Tả Thành Hạo . . . tên của anh ta cũng là Tả Thành Hạo . . .

Con muốn xem sao, nhưng có thể chỉ lấy một tờ không, nhưng cái khác trả lại cho ba. Ba Quan nói.

Quan Xảo Xảo không có ý kiến, ngoài trừ phần thông báo, những tờ khác đều trả lại cho ba, sau đó lao về phòng ngủ của mình.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất để rửa mặt đánh răng, mặc một chiếc áo sơ mi nhẹ nhàng cùng quần jean, đem tờ báo cất cẩn thận vào trong túi, quyết định ra ngoài.

Ồ? Con muốn đi đâu? Mẹ Quan kinh ngạc hỏi.

Con có việc phải ra ngoài.

Ăn sáng đi đã!

Mẹ, con không ăn. Sau đó để mặc ẹ than vãn ở phía sau, cô cấp tốc ra cửa, mục tiêu chính là khoa vật lý trị liệu của bệnh viện Bác Ái được nói đến trong báo.

Tả Thành Hạo, hai mươi tám tuổi, tám tháng trước đang trên đường đi làm thì bị xe taxi đụng phải, phát hiện ở trên phố bốn mươi bốn, sau khi đưa đến bệnh viện thì hôn mê bất tỉnh, trở thành người sống đời thực vật, người thân gần như đã không còn hy vọng, cho rằng kiếp này anh cũng không thể tỉnh lại, nhưng đến đầu tháng này đã tỉnh lại như kị tích, hiện đang thực hiện phục hồi chức năng ở bệnh viện.

Đầu tháng, không phải là lúc t rời khỏi cô hay sao?

Quan Xảo Xảo ngồi trên taxi, cô lại nhìn vào ảnh chụp cùng thông tin trên mặt báo, hưng phấn và khẩn trương đến không nói nên lời.

Có thể sao? Đây là anh sao?

Cùng một gương mặt, cùng tên, tỷ lệ trùng khớp là bao nhiêu?

Đợi một chút, nếu người này thật sự là anh, vậy anh cũng không phải là thần tình yêu nha, là chuyện gì thế này? Hôn mê tám tháng . . . Trong lòng cô hoảng hốt, có thể là.....trời ạ!

Sự phỏng đoán ở trong lòng làm cô giật mình, mặc dù trái với tự nhiên, nhưng lại cảm thấy cũng không phải là không có khả năng.

Cuối cùng thì taxi cũng đến cửa bệnh viện Bác Ái, cô trả tiền, xuống xe, vừa đứng lúc nhìn thấy người bán hoa, vội rút ví tiền mua một bó, trong lòng mang theo nghi vấn cùng hy vọng bước vào bệnh viện, đi đến toà nhà khoa vật lý trị liệu.

Xin lỗi cô, cho tôi hỏi, Tả Thành Hạo tiên sinh nằm ở phòng nào vậy?

Cô y tá ngồi ở sảnh ngược mặt lên, tò mò đánh giá, Xin hỏi cô có quan hệ thế nào với Tả tiên sinh?

Tôi là bạn anh ấy, đặc biệt đến thăm.

Nhưng hiện tại Tả tiên sinh không muốn khách đến thăm!

Ồ . . .có thật không?

Rất xin lỗi, người nhà đã dặn dò, không được phép nên chúng tôi không thể báo số phòng với cô.

Cô khó nén được sự thất vọng, nếu không thăm dò được từ đây, đành phải tự tìm biện pháp.

Nếu không đem sự tình làm cho rõ ràng, cô vẫn còn hy vọng, vì thế cô cầm bó hoa, quyết định tự tìm phòng bệnh, lén đi dò hỏi, gặp phải ai cũng hỏi, nói không chừng sẽ may mắn có người biết phòng bệnh của Tả Thành Hạo.

Ông trời đúng là không phụ lòng người, cho cô gặp đúng người.

A, Tả Thành Hạo, cái cậu đẹp trai phải không? Một bà lão khoẻ mạnh đầy sức sống đáp lại, mặc dù tuổi của bà cụ đã lớn, nhưng vẫn còn mười phần khí lực, giọng nói vang vang có lực.

Quan Xảo Xảo vội gật đầu. Đúng, đúng . . . cao khoảng thế này, dáng vẻ rất tuấn tú, người lại hài hước dí dỏm.

Về mặt bà lão nghi ngờ. Hài hước dí dỏm? Không thể nào, thằng bé ấy rất âm trầm, không để ý tới ai, hung hăng lại còn không biết cười.

Ờ? Thật vậy sao?

Cháu muốn tìm cậu ta phải không, cậu ấy ở phòng 1038, nhưng mà lúc này cậu ấy thường ở trong công viên của toà nhà, bây giờ cháu đến đó nói không chừng có thể gặp được cậu ta.

Quan Xảo Xảo phấn khởi cúi mình cảm ơn bà lão, rốt cuộc cũng tìm được tin tức của Tả Thành Hạo, sau khi từ biệt với bà lão, cô nhanh chóng đi vào thang máy, sau đó dựa theo chỉ dẫn của bà lão mà tìm đến công viên bên dưới của khu vật lý trị liệu, cố gắng tìm ra bóng dáng của Tả Thành Hạo.

Bỗng dưng, cô dừng lại.

Dưới một gốc cây to, một thanh niên lặng lẽ ngồi trên xe lăn, mặc dù đang đưa lưng về phía cô, nhưng trực giác của Quan Xảo Xảo nói rằng chính là anh, là Tả Thành Hạo.

Bất giác cô nắm chặt bó hoa trước ngực, trái tim đập liên hồi, cô cũng không tiến lên ngay lập tức, mà cẩn thận bước từng bước, chậm rãi vòng qua anh, nhìn từ sau lưng cho đến nghiêng một bên mặt của anh, sau đó lại trốn ở phía sau một thân cây khác, lên nhìn khuôn mặt chính diện của anh.

Xem ra nét mặt có chút tái nhợt, cũng có chút tiều tụy, sắc mặt âm u, ánh mắt không có ánh sáng, khuôn mặt nghiêm túc, không có một nụ cười, chỉ có vẻ âm trầm khiến người khác không dám tới gần, nhưng đó thật sự là anh, là Tả Thành Hạo, tướng mạo giống y như đúc, một Tả Thành Hạo không biết cười.

Gió thổi qua ngọn cây, vài chiếc lá bị thổi rơi lên người anh, nhưng anh làm như không hề thấy, chỉ lẳng lẳng nhìn về phương xa, biểu cảm âm trầm kia, khoẻ môi lạnh nhạt, cùng với ánh mắt thờ cũng đủ làm cho người khác không dám đến gần, mà thật sự anh cũng không muốn bắt kì người nào tới gần.

Từ sau tai nạn ô tô kia, hết thảy đều thay đổi, tám tháng hôn mê, sau khi tỉnh lại, chờ đợi anh chính là sự phản bội vô tình.

Anh đóng chặt chính mình, nếu có thể lựa chọn, thà rằng anh có thể chết đi trong lần tai nạn đó, dù sao cũng sẽ dễ chịu hơn tình trạng liệt nửa người thể này.

Tám tháng trống rỗng, sau khi tỉnh lại, cảnh vật vẫn như trước, nhưng sự đời thì đổi khác, anh nhìn về phương xa, hy vọng mình cứ như vậy mà biến mất trong không khí.

Anh đau đớn nhắm chặt mắt, cảm thấy có một bóng ma thoáng bao phủ trên đầu, còn cảm thấy có người lấy tay chạm vào ngực của anh, khi anh mở to mắt thì phát hiện có một cô gái đang đứng trước mặt mình, đôi mắt sống chết theo anh, còn bàn tay đang chạm vào ngực anh chính là của cô.

Là thực thể.

Quả thực Quan Xảo Xảo không dám tin vào cảm giác trên tay mình, không thể ngờ nguyện vọng của cô đã trở thành sự thật, trước mặt cô không còn là một Tả Thành Hạo mờ mịt hư không, mà sờ được chạm được.

Cô có thể sờ đến lồng ngực của anh, có thể chạm vào bờ vai anh, cánh tay, còn có cả tóc, ôi . . . Cô gần như cảm động đến rơi nước mắt.

Cô gái này đang làm gì vậy?

Anh kinh ngạc trừng mắt nhìn đối phương, chẳng biết cô gái thiếu suy nghĩ này ở đâu ra? Giữa ban ngày ban mặt lại dám động tay động chân với anh như vậy?

Cô đang trêu anh sao?

Anh tức giận dùng sức lắc đầu chống cự, muốn hất tay của cô ra khỏi đầu anh, cô gái kì lạ này sao lại đứng trước mặt anh, anh vốn không quen cô ta.

Về mặt kính ngạc chuyển sang lạnh lùng, đôi mắt trừng lớn, cảnh cáo cô không nên chọc vào anh.

Thành Hạo?

Anh sửng sốt, không hiểu tại sao đối phương lại biết tên của anh.

Em là Xảo Xảo, có nhớ không? Trái tim Quan Xảo Xảo đập nhanh.

Xảo Xảo? Anh không biết, cũng không nhớ rõ, hiện tại anh chỉ muốn yên lặng ở một mình, căn bản không muốn gặp người khác, vì thế thờ ơ nghiêng mặt, không để ý đến cô.

Quan Xảo Xảo không khỏi ngẩn ngơ, không ngờ Tả Thành Hạo lại có thái độ lạnh nhạt như vậy.

Không, cô không tin, cô biết Tả Thành Hạo không phải là người như vậy, trong chuyện này nhất định là có nguyên nhân.

Vì vậy cô quyết không từ bỏ ý định, lần thứ hai nói chuyện với anh: Trước đây, chúng ta đã quen nhau gần ba tháng, mỗi ngày đều ở chung, cùng nhau xem phim cùng nhau nói chuyện phiếm, anh đều quên hết sao? Đem gương mặt tiến sát vào khuôn mặt của anh, rất chăm chú nhắc nhở anh.

Anh lại nghiêng đầu về bên kia, không nhìn cô.

Quan Xảo Xảo nhất định cũng không từ bỏ ý định, lại đưa mặt đến trước mặt anh. Em biết anh chính là Tả Thành Hạo, cho dù anh có hoá thành tro em cũng nhận ra, tại sao anh lại không nói gì vậy?

Tả Thành Hạo bị cô kích đến phần nộ, ánh mắt hung tợn phát ra ánh sáng nguy hiểm, làm cô sợ tới mức không di chuyển được một bước. Cô thật không hiểu, không hiểu vì sao anh lại trở nên như vậy, ánh mắt kia giống như từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy cô, chẳng lẽ anh đã quên thật?

Trong lúc cô đang kinh ngạc thì Tả Thành Hạo đã tức giận quay xe lặn, cả người như muốn chạy đi, nhưng động tác của anh lại rất vụng về, giống như một đứa trẻ vừa mới học cách dùng tay nên làm không tốt, vì vậy liền muốn ngã xuống từ trên xe lặn.

Cẩn thận!

Cô vội vàng nhào đến trước đỡ anh, nhưng lại không chịu được sức nặng của anh, cùng anh té trên mặt .

13. Chương 7.1

Tả Thành Hạo nghĩ rằng mình sẽ ngã trên nền xi măng lạnh cứng, chuẩn bị đón nhận đau đớn, thật ra đối với anh mà nói thì đây cũng chẳng là gì, bất luận là đau đớn thế nào cũng không bằng những đau khổ ở trong lòng của anh.

Nhưng mà sự đau đớn đó cũng không hề truyền đến, thay vào đó là chạm vào một cô gái mềm mại, cùng với mùi hương thơm ngát.

Lúc anh té xuống, vừa đúng lúc đè lên người Quan Xảo Xảo, cảm giác rõ ràng khuôn ngực của cô mềm mại đến nhường nào, sự việc xảy ra bất ngờ, khiến anh nhất thời có chút ngây dại.

Xảo Xảo cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện thế này, nên cũng ngây ngốc, một Tả Thành Hạo sống động đang đè lên người của cô, có sức nặng, cũng không hề nhẹ, đối với cô mà nói, có thể ôm lấy anh là chuyện có bao nhiêu là hạnh phúc, vẫn còn cách một lớp quần áo, nhưng cô có thể cảm nhận được lồng ngực, sự hô hấp cùng với độ ấm của anh.

Cô không hề giãy giụa, mà là xấu hổ nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, thẹn thùng làm đôi má ửng hồng, ánh mắt của anh thật sâu xa, lại nhìn chăm chú khiến trái tim như nai con của cô khê đập loạn.

Cô to gan vươn cánh tay chạm lên khuôn mặt của anh, chậm rãi lướt qua ngũ quan, mày rậm, đôi mắt hai mí xinh đẹp, sống mũi thẳng đứng, cùng với vành môi sắc sảo.

Vành môi này, từng kề vào đôi môi như cánh hoa của cô, một cái hôn trộm kia đã làm hại cô ngày đêm tương tư, hiện tại, cô muốn được trả lại như vậy mới công bằng, cho nên, cô tự nhiên đặt lên vành môi mềm mại của anh, thơm một cái.

Tựa như chạm phải điện, cả người Tả Thành Hạo chấn động, tròng lớn đôi mắt, không thể tưởng tượng.

Cô gái này chưa được phép lại dám hôn anh sao?

Hắn là anh nên nổi trận lôi đình, nhưng không biết vì sao lại không làm như vậy, chỉ có thể cứng người, tuy ý để cô gái này dùng đôi môi đáng chết của cô ta, hôn lên cái miệng của anh.

A Hạo — Một phụ nữ kinh ngạc hô lên, cuối cùng cũng khiến Tả Thành Hạo phục hồi lại tinh thần, giật mình vì sự phóng đảng của mình, anh lại cùng một cô gái xa lạ nằm trên mặt đất, còn để mặc cho cô ta hôn môi.

Anh vùng vẫy muốn đứng lên, nhưng lại hận anh thân bất do kỷ.

Một người phụ nữ trung niên đi tới, kinh ngạc hô nhỏ: A Hạo, có chuyện gì vậy? Các người —Thấy con trai và một cô gái nằm trên mặt đất, vẻ mặt của mẹ Tả Thành Hạo vô cùng kinh ngạc.

Quan Xảo Xảo chợt thấy người ngoài, bản thân cũng rất ngỡ ngàng, vội vàng đứng dậy dìu Tả Thành Hạo, giúp người phụ nữ trung niên kia đỡ anh ngồi lại xe lăn.

Lại thấy người phụ nữ này dùng ánh mắt tò mò nhìn cô, nên cô rất lễ phép khom người chào hỏi.

Xin chào. Không biết người phụ nữ này là thế nào của Tả Thành Hạo? Cô nghĩ thầm.

Xin hỏi cô là . . . Đối phương lên tiếng hỏi.

Cháu là Quan Xảo Xảo, là bạn của Tả Thành Hạo, không biết bác gái là . . .

Tôi là mẹ của nó.

Cô nghe xong thì ánh mắt sáng lên, vội vàng cúi đầu chào. Bác gái khỏe không ạ, hoa này là tặng A Hạo. Cô vội vàng đưa bó hoa đến, lại phát hiện vừa rồi khi ngã xuống nên bó hoa bị đè bẹp, lập tức đỏ mặt, A, thật ngại, vốn hoa này rất tốt, vừa rồi không cẩn thận đè trúng.

Bác gái Tả hiểu kì đánh giá cô gái xinh đẹp thanh tú ở trước mắt, sau đó lại nhìn thấy vẻ mặt khác thường của con trai, từ sau khi tỉnh lại, thẳng nhóc luôn âm trầm như thủy triều xuống, hoàn toàn không để ý đến mọi việc xung quanh, không ngờ hôm nay lại có phản ứng mà trước đây không hề có, bởi vậy bà rất có hứng thú với cô bé này.

Thì ra là bạn của A Hạo, còn làm phiền cháu đến thăm A Hạo, thật ngại quá. Quan Xảo Xảo vội lắc đầu, Không có, một chút cũng không phiền, cháu rất vui khi gặp anh ấy. Cô vô tình nói ra, sau lại phát hiện lời nói của mình quá thẳng thắn, nhẹn không được liền đỏ mặt.

Bác gái Tả dù sao cũng là người từng trải, liếc mắt liền nhìn thấy cô bé này rất thích A Hạo, xem ra ít nhiều gì cô bé cũng quen biết với con trai, nhưng lại chưa từng thấy qua Xảo Xảo, không biết là quen với con trai thế nào, trong lòng rất tò mò, hơn nữa từ khi thằng bé gặp chuyện, trở thành người sống đời thực vật, những cô gái từng mến mộ con trai của bà cũng từ từ biến mất, cho dù con trai đã tỉnh lại, nhưng cũng không hề thấy một cô nào đến thăm nó.

Bác gái Tả hiện ra nụ cười hiền hậu. Cảm ơn cháu, bác tin A Hạo cũng rất vui vẻ, có phải không? A Hạo.

Tả Thành Hạo liền phản ứng, cũng nghiêng mặt sang một bên, dáng vẻ hơi hột không hề cảm kích, đã khôi phục lại vẻ mặt âm trầm, vô cùng không nể tình.

Thái độ của Tả Thành Hạo trước sau như hai người khác nhau, tuy rằng Quan Xảo Xảo rất kinh ngạc, nhưng cô nhớ đến những điều báo chí vừa nói, trong đó nhất định là có nguyên nhân, nên Tả Thành Hạo mới không thể nhận ra cô, hơn nữa cá tính cũng trở nên thay đổi, cho dù hiện tại anh hung hăng như muốn

giết người, nhưng đừng tưởng rằng như vậy là có thể hù dọa được cô, rất vất vả mới gặp được anh, cô sẽ không dễ dàng buông tha.

Nhất định cô phải làm cho rõ ràng, cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra.

Khi bác gái Tả đẩy xe lăn của con trai trở về phòng bệnh thì Quan Xảo Xảo cũng chủ động ở một bên giúp đỡ, khi lên dốc cũng giúp đẩy xe lăn, sau khi vào toà nhà thì giúp bà đẩy xe vào thang máy, cứ như vậy đi theo vào phòng bệnh của Tả Thành Hạo.

Hì, nét mặt như muốn giết người của anh cũng không thể dọa được cô, bởi vì không có ai hiểu rõ hơn cô, Tả Thành Hạo là một người đàn ông hài hước lại chu đáo như thế nào.

Còn về phần, tại sao hiện tại anh trở nên thế này, rất nhanh cô sẽ tìm ra nguyên nhân hậu quả từ chỗ bác gái Tả, người đã lên nói cho cô biết, thì ra sau khi Thành Hạo bị một chiếc xe taxi đâm phải ở trên đường, trở thành người sống đời thực vật trong tám tháng, mặc dù may mắn tỉnh lại, nhưng thời gian hôn mê suốt tám tháng quá dài, nên đã tạo thành một ít di chứng ở trên người a

Khả năng vận động của nó có vấn đề, lời nói cũng khó khăn, tám tháng hôn mê đã làm cho tay chân bị thoái hoá, cho nên phải ngồi xe lăn, mỗi ngày đều phải tập vật lý trị liệu.

Hai người cùng ngồi trên băng ghế ở ngoài phòng bệnh, Bác gái Tả thở dài, trầm giọng nói tiếp: Một người khoẻ mạnh lại trở thành như thế này, cũng khó tránh mà tinh thần của thằng bé trở nên sa sút, vốn dĩ nó có một vị hôn thê đã đính hôn, nhưng trong tám tháng này đã tái giá với người khác.

Bác gái Tả lau đi dòng lệ nơi khoé mắt, mỗi lần nghĩ đến đứa con trai bảo bối duy nhất này liền đau lòng muôn phần, Chuyện vị hôn thê tái giá đã làm nó đau lòng rất nhiều, hơn nữa bây giờ lại bị liệt nửa người như vậy, không biết sau này có phục hồi được hay không, tất cả những điều này đã trở thành một đả kích rất lớn với nó, cho nên thằng bé mới thờ ơ với mọi điều như vậy — kìa? Bác gái Tả vừa mới ngẩng mặt lên liền ngây dại, bởi vì bà không ngờ lại nhìn thấy có người còn khóc đến thương tâm hơn bà.

Nước mắt sớm đã thấm ướt gương mặt của Quan Xảo Xảo, dòng nước mắt kia chẳng khác gì vòi nước bị rỉ, không ngừng nhỏ giọt, giống như người gặp phải bất hạnh chính là cô.

Thật bi thảm! So với việc bị phụ tình của Thành Hạo thì cảm giác thất tình của cô chẳng là gì? Ít nhất cô còn có tay có chân, thân thể cô lại khoẻ mạnh, nhưng còn Tả Thành Hạo, chẳng những mất đi người phụ nữ yêu thương mà còn mất đi sức khoẻ.

Nước mắt không ngừng chảy xuống khuôn mặt, như dòng nước vỡ bờ.

Thực xin lỗi, cháu, cháu nhịn không được — Cô vừa lau đi nước mắt, vừa áy náy giải thích với bác gái.

Trong lòng bác gái Tả ảm áp, không tìm được liền ôm nàng vào lòng.

Con bé ngốc, khóc cái gì, chúng ta phải vui mừng vì A Hạo còn sống, nếu so với những người còn đang sống đời thực vật, A Hạo đã rất may mắn.

Bác gái Tả thấy được an ủi rất nhiều, không ngờ cô bé này lại thương tâm vì con trai bà như thế, con bé thật sự rất quan tâm đến A

Quan Xảo Xảo vốn định an ủi người khác, nhưng bản thân lại khóc đến sùi sụt như vậy, Thành Hạo đã trải qua chuyện buồn khổ như vậy, mà còn giúp cô vượt qua những đả kích của thất tình, an ủi tâm hồn cô.

Sẽ không ai tin đoạn duyên phận kì diệu giữa cô và Thành Hạo, rõ ràng, ngay đến Thành Hạo cũng không nhớ rõ, nhưng không sao chỉ cần cô nhớ rõ mọi chuyện.

Vận mệnh đã đưa hai người đến gần nhau, nhất định là có dụng ý, lần trước Thành Hạo giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn, giúp cô tỉnh lại, bây giờ đến lượt cô hồi đáp.

Cô hạ quyết tâm, mặc kệ Thành Hạo có đồng ý hay không, trước khi anh hoàn toàn bình phục, cô sẽ không rời khỏi anh, lần này là đến phiên cô báo ơn thần tình yêu.

Cô từ trong ngực bác gái ngẩng đầu dậy, vẻ mặt kiên quyết, nói: Bác gái, để cháu giúp một tay có được không?

Sao cơ?

Cháu muốn chăm sóc Thành Hạo, một mình bác chăm nom cho Thành Hạo nhất định là rất mệt mỏi đúng không, cháu sẽ giúp gánh vác một phần, được không bác gái? Hãy cho cháu chăm sóc anh ấy.

Về mặt của bác gái Tả kinh ngạc cùng cảm động. Cháu nói thật chứ?

Cháu rất nghiêm túc, hy vọng có thể giúp anh ấy hồi phục lại.

Không được.

Tại sao?

Bác gái Tả yêu thương vuốt lên gò má của cô, còn vô cùng nghiêm túc nói cho cô biết: Tấm lòng của cháu làm bác rất cảm động, nhưng bác không thể đồng ý với cháu. Con à, quá trình vật lý trị liệu rất lâu dài, là một loại tra tấn không chỉ với người bệnh mà còn cả với người chăm nom, cháu sẽ không chịu nổi điều này, nếu bác đồng ý để cháu chăm sóc cho A Hạo, lẽ như một ngày kia cháu thấy mệt mỏi, rời đi, thì cháu cũng biết, việc đó có bao nhiêu là tàn nhẫn với A Hạo? Cháu không nghĩ tới việc này sao?

Không có. Cô trả lời không chút dự: Bác gái, bác yên tâm, cháu sẽ không rời khỏi anh ấy, trừ phi cháu chết, nếu không tuyệt đối sẽ không bỏ mặc Thành Hạo.

Câu trả lời kiên quyết dứt khoát này đã làm cảm động mẹ của Tả Thành Hạo, bà không ngờ cô gái gọi là Xảo Xảo này lại kiên quyết và nhất định như thế, chẳng những không hề rút lui mà còn thuyết phục bà.

Bác gái, người nghĩ thử xem, hiện tại A Hạo rất cần người ủng hộ, chỉ cần là việc giúp ích được cho anh ấy, cũng không thể từ bỏ, cháu không dám cam đoan bản thân có thể mang đến bao nhiêu trợ giúp, nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, chúng ta cũng không nên xem thường, có phải không? Cháu còn chưa thử, sao bác lại biết cháu không thể kiên trì tới cùng? Có thêm nhiều người ủng hộ anh ấy, không phải sẽ tốt hơn sao? Chuyện hiện tại còn không nghĩ đến, vậy thì suy nghĩ đến tương lai làm gì?

Thái độ Quan Xảo Xảo kiên định, quả nhiên đã làm dao động bác gái Tả, con bé này nói đúng, chỉ cần có một tia hy vọng cũng không thể bỏ qua, đứa trẻ này hình như không giống với những cô gái khác, nhớ đến phản ứng bất thường của con trai lúc sáng nay, đột nhiên bà có cảm giác, nói không chừng Xảo Xảo có thể thay đổi được tình trạng hiện tại của A Hạo.

Cuối cùng, bà cũng đồng ý.

Được rồi, nếu cháu đã kiên quyết, bác không đồng ý cũng không được.

Đa tạ bác gái, cháu nhất định sẽ kiên trì tới cùng, tin tưởng cháu. Cô vui vẻ tựa đầu vào vòng tay ôm ấp của bác gái, bác gái nhận lời, làm cô nín khóc mà mỉm cười, nghĩ đây là mẹ của A Hạo, cô cũng không kìm được mà làm nũng với bác gái.

Cứ chờ xem, Quan Xảo Xảo này nhất định sẽ giúp Tả Thành Hạo hồi phục, hơn nữa còn làm cho anh nhớ lại chuyện của bọn họ.

Tả Thành Hạo nằm ở trên giường, hiện tại thời gian đối với anh chẳng còn ý nghĩa gì.

Ngủ, tỉnh lại, ăn cơm, chỉ để duy trì mạng sống mà thôi, hai chân của anh không thể cử động tự do, hai tay cũng không nghe theo sự điều khiển, nói chuyện lại khó khăn, việc tay chân bị thoái hoá làm anh phải trông cậy vào xe lăn.

Trí nhớ của anh dừng lại ở tám tháng trước, khi đó anh rất độ, làm việc ở một công ty thuộc về khoa học công nghệ, công việc có lương cao làm người khác ngưỡng mộ, hơn nữa còn tuần tú lịch lâm, vì vậy luôn có duyên với phụ nữ, ngay cả con gái của giám đốc công ty cũng thích anh.

Mễ Tuyết là người bạn gái xinh đẹp rung động lòng người của anh, khi anh và Mễ Tuyết kết thân, không biết đã giết chết niềm hy vọng của biết bao người, nhưng anh yêu Mễ Tuyết không phải bởi vì cô ấy là con gái của ông chủ, mà là anh tin Mễ Tuyết cũng yêu anh.

Sau khi hai người đính hôn thì anh cảm thấy mình đúng là một người đàn ông may mắn nhất trên thế giới này, nhưng lại không ngờ một lần tai nạn đã làm thay đổi hoàn toàn cuộc đời của anh.

Trí nhớ bị trống rỗng trong suốt tám tháng, đột nhiên tỉnh lại, thế giới thay đổi, nhưng với anh mà nói, dường như chỉ là chuyện xảy ra ngày hôm qua, anh mất đi công việc, mất đi người phụ nữ yêu thương, mất đi danh dự.

Sự đả kích nghiêm trọng này, làm cho anh sau khi tỉnh lại thì như thuỷ triều rút nước, mùi vị từ trên Thiên Đường rơi xuống Địa Ngục thật đau đớn, đau đớn đến nỗi cả người anh như mất đi cảm giác.

Nếu có thể chết đi thì thật tốt, nhưng vì cha mẹ, anh không thể làm như vậy, đành phải tiếp tục sống như một cái xác không hồn. . .

Chào buổi sáng.

m thanh trong trẻo từ ngoài cửa truyền tới, khiến anh ngây ngốc khựng lại, trơ mắt nhìn một mái đầu hiện ra ở ngoài cửa, đang toét miệng cười ngọt ngào.

Quan Xảo Xảo bước tới, kéo ghế dựa ở bên giường của anh, ngồi xuống, sau đó tiếp tục mỉm cười ngây ngô với anh.

Tả Thành Hạo vô cùng kinh ngạc, cô gái này sao lại còn xuất hiện? Ngày hôm qua đã mặt dày mày dạn đi theo về phòng bệnh của anh, hôm nay lại tới, rốt cuộc là cô ta muốn gì? Lại còn mỉm cười với anh.

Chỉ một lát sau, cha và mẹ cũng vào tới, nhìn thấy Quan Xảo Xảo, chẳng những không kinh ngạc, mà hình như đã sớm biết như vậy.

Cháu đã đến rồi ư, sớm như vậy!

Chào bác gái, bác trai. Tiếng chào hỏi rất có sinh lực, Quan Xảo Xảo thấy bác trai bác gái, liền kéo ghế dựa đưa đến, thân mật mời hai người ngồi, mình là thân hậu bối, đứng là được rồi.

Cô ta . . . đến làm gì?

A? Anh còn có thể nói chuyện. Xảo Xảo vui mừng phát hiện, hôm qua khi bác gái nói với cô trong quá trình trị liệu của A Hạo còn cần phải phục hồi khả năng ngôn ngữ.

A Hạo có thể nói chuyện, chỉ là không thể nói được trôi chảy, đây là di chứng sao khi tỉnh lại.

Không sao, cháu sẽ giúp anh ấy phục hồi, theo suốt cả quá trình.

Cái gì?

Tả Thành Hạo thực kinh ngạc, cô gái này muốn giúp anh làm vật lý trị liệu sao? Vì cái gì? Anh vốn không biết cô ta! Tuy rằng anh biến thành người sống đời thực vật, hôn mê trong tám tháng, nhưng cũng không mất trí nhớ, anh nhớ rất rõ chuyện của tám tháng trước, giữa những người bạn gái của mình, không hề có người này.

A Hạo, Xảo Xảo tự nguyện muốn cùng con làm vật lý trị liệu. Bác gái nói.

Không . . . Cần.

Anh nói là cần nha, thật tốt quá.

Tả Thành Hạo trợn mắt nhìn cô, rõ ràng là anh nói không cần, chẳng qua bởi vì khả năng ngôn ngữ của anh bị hạn chế, chữ Cần thoát ra chậm, vậy mà cô dám giễu cợt anh?

Quan Xảo Xảo đã sớm chuẩn bị tâm lý rất tốt, biết rằng A Hạo sẽ không cho cô một nét mặt hoà nhã, thật không ngờ mà, một thần tình yêu hài hước mà lòng tự trọng lại mạnh như vậy, tính tình thì nóng nảy.

Bác trai Tả đến bên cạnh con trai, nắm lấy tay anh: Không phải Xảo Xảo là bạn tốt của con sao? Có con bé giúp đỡ, con sẽ có niềm tin để điều trị hơn.

Con . . . không . . . quen . . . cô ta.

Hai ông bà nghe xong đều sửng sốt, con trai không biết cô bé? Nhưng Quan Xảo Xảo nói bọn họ là bạn tốt nha.

Ánh mắt của hai ông bà hồ nghi nhìn cô nhưng cô lại phản bác không chút hoang mang: Sao lại không biết, chúng ta rất thân nha, món anh thích ăn nhất là Tam bô kê (1), nữ minh tinh yêu thích là Ny Khả Cơ Mạn, vào trung học thì tham gia đội bóng rổ, lên đại học thì theo ngành điện cơ, nư hôn đầu tiên là vào năm thứ ba, những điều này đều do anh nói cho em biết nha.

Cô nói một hơi mà mặt không đỏ hơi thở không gấp, bởi vì những điều cô nói cũng không có sai, trong gần ba tháng ở chung, mỗi ngày cô và A Hạo đều nói chuyện phiếm. Uhm, khi đó, anh còn bảo đó là Kiếp trước sau khi trở thành thần tình yêu, vì vậy đã nói với cô rất nhiều chuyện của anh, không thể ngờ hôm nay cũng có tác dụng, đối với những chuyện riêng tư của A Hạo, cô rõ như lòng bàn tay.

Quả nhiên những lời nói này đã khiến Tả Thành Hạo kinh ngạc không thôi, ha ha, có lẽ anh rất kinh ngạc khi cô biết về chuyện nư hôn đầu tiên của anh, có một buổi tối cô vì tò mò nên ép hỏi.

Thấy con trai không phản bác, bác trai và bác gái Tả hiển nhiên là tin tưởng.

Này A Hạo, có phải con đã quên chuyện gì không?

14. Chương 7.2

Phải không? Anh đã quên sao? Anh và cô . . . thật là bạn tốt?

Thật tốt quá, đã vượt qua bài kiểm tra, Quan Xảo Xảo biết rằng không thể tiếp tục xoay quanh đề tài này, cho nên liền ngắt lời: Bác gái, chúng ta bắt đầu việc điều trị đi, bác đã nói muốn dạy con matxa và kéo cơ cho hai chân của A Hạo mà, phải không?

Lời nhắc của cô, làm hai ông bà liền nhớ đến chuyện trị liệu cho con trai, quả nhiên lập tức thay đổi lực chú ý, chuyện phục hồi của con trai là vô cùng quan trọng, điều trị càng tốt thì con trai càng sớm hồi phục.

Quan Xảo Xảo xắn tay áo lên, hai tay đặt trên đùi Tả Thành Hạo, trong lòng cảm thấy rất hưng phấn.

Thật sự là quá tốt, cô có thể lộ liễu chạm vào anh, hơn nữa mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh, không ai biết rằng, có thể được ở bên cạnh người đàn ông yêu thương, đối với cô là chuyện hạnh phúc đến nhường nào.

Cô nỗ lực tiếp thu lời dạy của bác trai và bác gái để giúp A Hạo matxa, kéo cơ, trong lòng thầm thì, cô nhất định phải cố gắng giúp anh phục hồi, dù cho anh không thể phục hồi, cô cũng sẽ ở bên anh cả đời.

Có quyết tâm, cô matxa càng thêm chăm chỉ.

Tả Thành Hạo không thể cự tuyệt cô, từ trước đến nay đều do ba mẹ đến bệnh viện giúp anh làm vật lý trị liệu, sự xuất hiện của Quan Xảo Xảo làm anh không biết nên làm thế nào.

Anh vẫn làm ra gương mặt âm trầm như cũ, nghĩ đến những cô gái đã từng thích anh, hiện tại không có một người nào, không có một ai ở bên cạnh anh, ngay đến Mễ Tuyết đã từng cùng anh thề non hẹn biển, cũng đã tái giá cho người khác trong thời gian tám tháng kia.

Anh không tin sẽ có một người phụ nữ nào nguyện ý ở bên cạnh một người đàn ông bị liệt như anh, lại càng không tin Quan Xảo Xảo có thể duy trì được lâu, đợi khi cô ta mệt mỏi, không còn kiên nhẫn thì việc rời đi cũng là chuyện không sớm thì muộn, cho nên anh cũng không cần phải biết ơn cô.

Hừ, sự cảm thông nhảm chán! Cô ta muốn làm người tốt thôi tha thì mặc cô, đừng nghĩ anh sẽ cho cô sắc mặt hoà nhã.

Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày Quan Xảo Xảo đều đến phòng hộ lý của bệnh viện để báo danh, ban ngày bác trai phải đi làm, cho nên bình thường đều do bác gái chăm sóc con trai, đến tối bác trai sẽ đến thay ca, hiện tại lại có thêm một cô gái thiện lương Quan Xảo Xảo, chẳng những đỡ đàn rất nhiều sức lực với hai người, mà còn đem đến niềm an ủi và sự ủng hộ.

Đúng như những gì Xảo Xảo đã hứa hẹn, mỗi ngày đều cố gắng đến bệnh viện đúng giờ, mỗi lần xuất hiện, cô đều cho anh một nụ cười vô cùng ngọt ngào.

Chào buổi sáng, A Hạo. Đương nhiên, cô cũng gọi anh là A Hạo như bác trai và bác gái, cũng hiền nhiên, anh luôn cho cô một nét mặt lạnh nhạt.

Hôm nay ngoại trừ cái túi to trên vai của cô, thì trên tay còn có thêm một cái cặp lồng ba tầng bằng inox, cô đi đến bên giường bệnh, đem túi xách cùng cặp lồng đặt lên bà

Mùi thơm thức ăn nhẹ nhàng lan toả khắp phòng, cũng bay vào cánh mũi của anh, Quan Xảo Xảo biết anh đang chú ý tới cặp lồng mà cô mang đến, nhưng cô lại vờ như không thấy gì, vẫn đến giúp đỡ như thường ngày, có khác một điều là hôm nay chỉ có một mình cô.

Đầu tiên cô giúp anh chườm nóng hai chân của anh trong mười phút, đẩy mạnh sự tuần hoàn máu.

Trong lúc cô muốn cởi quần dài của anh thì cuối cùng Tả Thành Hạo không nhin không được mà lên tiếng: Mẹ . . .tôi . . .đâu?

Hôm nay bác gái có việc, đến giữa trưa mới tới.

Anh ngơ ngác kinh ngạc, điều này không phải là có nghĩa, cả buổi sáng chỉ có hai người, anh và cô?

Trước đây chườm nóng đều do mẹ của anh làm, hiện tại lại do cô gái này tiếp nhận, đột nhiên nhận ra có một cô gái xa lạ muốn cởi quần dài của anh, anh thấy không quen mà cũng không muốn.

Mất thấy cô gái này đang đưa tay tới lưng quần của anh, bộ dạng muốn cởi quần dài của anh giống như cởi tã cho con nít, anh lập tức lớn tiếng kháng cự.

Không được! Cô . . .không được phép . . .cởi . . .

Như vậy không được? Không cởi quần thì sao chườm nóng nha!

Tôi không cho phép, không cho phép . . .

Cô nhìn anh khó hiểu, không rõ vì sao anh lại trở nên kích động, nhìn thấy biểu cảm không được tự nhiên của anh thì cô chợt hiểu ra, thì ra là anh đang thẹn thùng nha, điều này thật là tốt, vốn dĩ cô còn lo lắng A Hạo không hề có cảm giác với cô, không ngờ anh cũng rất để ý đến cô.

Thật tốt quá, ngưng ngưng tức là anh để ý, người này vẫn còn chưa tuyệt vọng đến nỗi không để ý đến bất kì chuyện gì.

Khoé miệng của cô chậm rãi cong thành ánh trăng khuyết, hai mắt sáng rõ, híp mắt mỉm cười thân mật, khiến Tả Thành Hạo không kiềm được có chút

Có quan trọng gì, em không để ý thì anh cần gì phải để ý, anh có thể để em làm bạn gái của anh, nếu là bạn gái của mình, cũng không có gì là xấu hổ.

Anh trừng lớn mắt, bạn gái? Cô ta còn nói muốn anh đem cô trở thành bạn gái?

Mặc kệ sự giãy giụa và cự tuyệt của anh, cô vẫn cứng rắn cởi quần dài của anh, dù thế nào đi nữa thì anh cũng không có khả năng chống cự, leo lên giường, đem chiếc quần dài được may bằng chất liệu mềm mại cởi ra, lộ ra một đôi chân đàn ông thon dài mà tái nhợt.

Chết tiệt! Thậm chí cô ta không hề để ý đến sự chống đối của anh, cởi quần dài của anh, còn làm ngơ với những lời mắng chửi của anh, luôn mang theo khuôn mặt tươi cười, đem túi nóng chườm lên hai chân của anh.

Căn bản Tả Thành Hạo không có khả năng gây khó dễ với cô, quần dài cũng đã cởi, anh còn có thể làm gì? Đáng hận nhất chính là cô gái này vốn không sợ vẻ hung hăng của anh, còn luôn mỉm cười nói chuyện phiếm với anh.

Luôn ăn cơm ở bệnh viện, hẳn là anh rất ngán đúng không? Hôm nay cho anh thay đổi khẩu vị, em chuẩn bị cho anh một bữa sáng dinh dưỡng đó, chờ sau khi chườm nóng và matxa xong, anh có thể nằm thử bữa sáng do em làm.

Không ăn!

Sao lại lãng phí thức ăn như vậy, là bạn gái tự tay làm cho anh nha.

Cô không phải . . . bạn gái . . . của tôi!

Ai nha, vậy là không được, anh đã từng hôn em, không thể vô trách nhiệm như vậy.

Anh trừng mắt nhìn cô ?. Tôi . . . không có? Là cô . . . tự mình hôn tôi . . .

Không phải em đang nói đến cái lần của mấy ngày hôm trước, mà là trước kia, anh đã từng hôn em. Cô ngước mặt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, nghiêm túc nói: Anh không chỉ hôn môi em, còn vào phòng của em, ngủ qua giường của em, mỗi một câu em nói đều là sự thật, nếu em lừa anh, ra đường sẽ bị xe đụng, trở thành người sống đời thực vật

Cô thậm chí đã thề độc với anh ư?! Điều này thật sự khiến anh ngây ngốc, không dám tin nhìn vào ánh mắt chân thật bạo dạn của cô.

Anh từng hôn cô? Cùng ngủ trên giường của cô? Anh và cô . . . từng có loại quan hệ này sao?

Anh nha, khi đó mỗi ngày đều đến tìm em, muốn đuổi cũng đuổi không được, vậy mà đợi đến khi em thích anh thì anh lại muốn đem em vứt bỏ, anh có lương tâm không vậy? Sao lại có thể quên đi sạch sẽ như thế.

Có sao?

Anh á khẩu không nói gì, miệng mở rộng cả nửa ngày cũng không nói nên lời, cả người ngây dại, ngay đến vẻ mặt hung hăng cũng không thể biểu hiện ra ngoài, bởi vì cô đã thề độc, nên làm anh không thể nào hoài nghi, nhưng mà . . . thực sự anh không hề có ấn tượng, chẳng lẽ anh đã quên?

Quan Xảo Xảo cũng không lừa anh, cô chỉ cố tình nói mờ ám, biết rằng anh đang nghĩ theo một hướng khác, nhưng cô cũng không nói gì, ngược lại cô còn nường theo đó.

Lời này quả nhiên rất hữu hiệu, nhìn xem, anh đã quên vùng vẫy, vì vậy mà cô có thể thuận lợi chườm nóng cho anh, vừa lại mát xa hai chân của anh, cuối cùng cũng hoàn thành xong bước điều trị đầu tiên trong ngày.

Cô mở chiếc cặp lồng ở trên bàn ra, lập tức mùi hương lan toả bốn phía, sau đó hiền dịu bê đến trước mặt anh, lộ ra nụ cười ngọt ngào chết người.

Nào, ăn cơm thôi.

Anh vẫn trừng mắt như cũ, nhưng đã không còn đáng vẻ hung hăng, mà là có chút không biết phải làm thế nào.

Tôi tự . . . ăn.

Anh nha, tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời, điều trị thật tốt, nhanh nhanh hồi phục, bởi vì em còn chờ được gả cho anh nha.

Câu nói sau cùng, tựa như một viên đạn được bắn ra, làm anh trở mắt đứng hình, miệng mở rộng cả nửa ngày cũng không nói ra lời, cô liền lợi dụng cơ hội đưa cơm vào trong miệng

Ngoan, ăn cơm nào.

(1) Tam Bôi kê là món ăn nổi tiếng và truyền thống của Giang Tây, bởi vì khi nấu không dùng nước sôi, chỉ dùng một chén rượu gạo, một chén mỡ heo, một chén xì dầu, nên được gọi là Tam Bôi Kê.

15. Chương 8.1

Trong quá trình điều trị, ngoại trừ việc giúp Tả Thành Hạo chườm nóng và matxa, Quan Xảo Xảo còn muốn cùng anh đi đến lớp học về các kiến thức điều trị, khoá học về vật lý trị liệu và phục hồi chức năng diễn ra mỗi ngày một tiếng, Quan Xảo Xảo còn cùng anh trải qua toàn bộ quá trình chữa bệnh như điều trị bằng điện và nhiệt, luyện tập di chuyển các đốt ngón tay, sức lực của cơ cùng với sự chịu đựng.

Dù sao thì cô cũng chỉ là một cô gái, bằng sức lực của cô mà phải chống đỡ với sức nặng của một người đàn ông đã là quá sức, huống chi là cùng đi trong cả quá trình.

Trong lúc chuyên gia phục hồi chức năng hướng dẫn, cô giúp A Hạo mang giày sắt vào, khích lệ anh bước đi nhờ vào hai song sắt hai bên, luyện tập từng bước từng bước một.

Không chỉ có anh ướt đầm mồ hôi, mà cô cũng như vậy, nhưng mà từ đầu đến cuối, cô cũng không hề kêu khổ một tiếng, khuôn mặt luôn mỉm cười, mỗi ngày nhìn thấy anh đi được một bước, cô còn hưng phấn hơn cả anh.

Thật không hiểu cô ta vui mừng cái gì? Chẳng khác gì người ngu ngốc, Tả Thành Hạo cau mày như cũ, nhưng về mặt đã không còn âm trầm như trước, bắt đầu dĩ anh mới ngoan ngoãn tham gia quá trình phục hồi chức năng, nếu không cô gái này sẽ luôn làm phiền anh, hơn nữa, không những mỗi ngày Quan Xảo Xảo đều ép buộc anh phải điều trị đến một nhào, thì cứ mở miệng ra là bla bla bla, lảm nhảm không thôi, ngay đến lỗ tai của anh cũng không được>

“Chúng ta chơi trò suy nghĩ ngược đi, được không?”

“Không cần.”

“Anh có biết người nào sẽ không táo bón không?”

“ . . . ” Rõ ràng là nói không cần, cô ta có nghe không vậy?

“Nói nhanh đi, anh phải luyện tập nói chuyện thì càng ngày mới nói trôi chảy được chứ, đây là cách phục hồi vừa tốt vừa để giải trí nha.”

“Nhàm chán.”

“Chính vì sợ anh sẽ nhàm chán nên mới muốn chơi mà, vừa động não vừa tán gẫu.”

“ . . . ” Cô gái này ồn ào chết được, anh ngồi trên xe lăn, phơi nắng trong công viên xanh của bệnh viện, trước đây anh có thể yên lặng mà ở lại nơi này, nhưng sau khi cô gái này xuất hiện, anh đã không thể tìm lại sự thanh tĩnh trước kia, hơn nữa, xung quanh còn không hiểu vì sao lại xuất hiện thêm một đồng người.

“Người nào không táo bón? Người bình thường sao?” Một ông lão ngồi trên xe lăn, đang được truyền dịch tò mò đoán.

“Ông nội, người bình thường sao có thể tính là đáp án, đây là trò nghĩ ngược mà.” Ông lão bị đứa cháu gái đang học tiểu học nhắc nhở thì ha ha cười.

“Đoán sai cũng không sao, cố gắng đoán nha.” Xảo Xảo vui vẻ cổ vũ mọi người, cười nói với những người khác.

Mọi người đoán cả buổi nhưng đều đoán không ra, cuối cùng Xảo Xảo công bố đáp án.

“Đáp án là một người có đường ruột thông suốt.”

“Wow, haha, có lý.”

Có lý cái gì? Nhàm chán.

Tả Thành Hạo không cười cũng không để ý, mặt ngoài thì không chút tình cảm, nhưng đôi tai vẫn vảnh lên lắng nghe.

“Tiếp theo tiếp theo, con gián sợ nhất là gì?”

Sợ cái gì? Đương nhiên là sợ thuốc diệt côn trùng, trong lòng anh nghĩ, tuy rằng nét mặt khinh thường, nhưng vẫn nhìn không được mà đoán một chút.

“Thuốc diệt côn trùng.” Một cô nàng xinh đẹp chân bó thạch cao lớn tiếng nói.

“Đồ ngốc, đương nhiên không thể là thuốc diệt côn trùng, đây là nghĩ ngược nha, nếu đoán thuốc diệt côn trùng, cho thấy đầu của em như một quả dưa không thể xoay chiều.” Bạn trai của cô nàng ở một bên trên chọc, làm cho cô muốn vươn tay đánh cậu ta, những người khác cũng cười theo.

“ . . . ” Nét mặt Tả Thành Hạo không chút thay đổi, nghĩ thầm, nguy hiểm thật, quả nhiên im lặng là vàng.

Mọi người lại đoán một hồi, ngay đến ba chữ Châu Tinh Trì cũng đã ra, đơn giản bởi vì Châu Tinh Trì từng giết chết “Tiểu Cường” *con gián đầy* ở trong phim, đương nhiên cũng khó tránh bị mọi người lôi ra, trong lúc cười đùa âm ỉ, cuối cùng Xảo Xảo cũng công bố đáp án.

“Câu trả lời chính xác là [Dép lê], bởi vì chỉ cần con gián xuất hiện, phản ứng của phần lớn mọi người là lấy dép lê đập chết nó.”

Lời này vừa nói ra, liền lập tức nổm thanh kháng nghị, nghi ngờ đáp án này quá thiếu sót.

“Ai nói, tôi chưa bao giờ dùng dép lê.”

“Tôi đều dùng thuốc diệt gián.”

“Tôi đều phóng sinh.”

“Cái rắc gì, nào có ai phóng sinh gián, là do thói quen sinh hoạt của người không tốt thôi?”

Ở hiện trường, tiếng cười đùa chửi rủa không ngừng vang lên, cũng không biết là đang thảo luận cái gì? Tả Thành Hạo nhìn mọi người, không biết bắt đầu từ khi nào thì mọi người lại tụ tập cùng một chỗ mà tán dóc nói chuyện phiếm, giống như đều quen biết với Xảo Xảo, cô gái này lại nhàn rỗi không có việc gì, đem bệnh viện trở thành nhà ở, đem người bệnh trở thành hàng xóm mà la cà , ngay đến bác sĩ hộ lý đều biết cô, mà bởi vì có liên hệ đến cô, nên những người bệnh khác cũng biết anh.

“A Hạo.”

Anh ngơ ngác, nhìn về bên cạnh có một ông lão hơn bảy mươi tuổi, không những thân mật gọi anh một tiếng A Hạo, mà còn nháy mắt ra hiệu với anh, nhỏ giọng nói: “Bạn gái của cháu đúng là không tệ, cưới vợ là phải cưới người thế này, cháu rất có phúc nha.”

“ . . . ” Anh không biết nên nói cái gì, ông cụ đã muốn nhận định Xảo Xảo là bạn gái của anh, hơn nữa không chỉ có ông cụ, mà ngay đến chuyên gia phục hồi chức năng cùng với hộ lý y sĩ đều bảo anh phải nhanh nhanh hồi phục, lấy Xảo Xảo về nhà, xem bọn họ là một đôi tình nhân.

Tuy rằng bình thường anh luôn bày ra nét mặt tàn khốc, cố ý không nhìn đến cô, nhưng khi cô không chú ý thì anh lại nhìn không được mà lén nhìn, cố gắng hồi tưởng lại những ký ức có liên quan đến cô, cô nói anh đã từng hôn cô, còn ngủ qua giường của cô . . . Đáng ghét, không thể nhớ dù là một chi tiết nhỏ, mà anh lại cảm thấy có phần tiết nuối vì điều đó.

Ánh mắt không tự chủ được mà đặt lên cánh môi đỏ bồng của cô, nhìn xem cái miệng nhỏ nhắn đã từng được anh nếm qua, ký ức duy nhất mà anh nhớ rõ là cái lần bị té xuống xe lăn, anh đè lên thân thể mềm mại của cô, còn cô lại dâng tặng nụ hôn của mình, anh nhớ rõ hương vị kia, cũng nhớ rõ sự đầy đặn của cô . . . Đáng chết! Anh đang suy nghĩ gì vậy? Cảm thấy trong cơ thể có cái gì đó đang rục rịch.

Sau khi phơi nắng là đến thời gian A Hạo được châm cứu trị liệu, sau khi cùng “Hàng xóm” cáo từ, Quan Xảo Xảo giúp A Hạo đẩy xe lăn về phòng bệnh.

Cô vừa giúp anh lên giường, vừa khuyên bảo. “A Hạo, thật ra anh nên nói chuyện nhiều một chút, những người đó đều rất thú vị, cùng mọi người nói chuyện phiếm cũng là một cách điều trị nha, anh không thể cứ lảm lì như vậy.”

Câu trả lời của anh là một tiếng hừ lạnh, Quan Xảo Xảo không khỏi nhú lại đôi mi thanh tú, trách mắng anh.

“Anh nha, nên đi soi gương đi, lúc nào cũng xụ mặt, sẽ khiến người ta sợ mà chạy mất.”

“Hừ, cô mới là cần đi soi gương, nhìn xem bộ dạng tiêu tụy của mình.”

Khi anh nói những lời này cũng không có suy nghĩ nhiều, không ngờ bàn tay vốn đang giúp di chuyển hai chân của anh lên giường bỗng nhiên dừng lại.

Anh ngược mắt nhìn cô, phát hiện cô đang ngơ ngác nhìn vào anh.

Làm gì vậy? Tại sao cô lại bất động?

Đôi mắt luôn luôn thích cười kia bỗng nhiên đỏ hoe, hai dòng nước mắt trong suốt treo nơi khoé mắt, không hề báo trước liền trượt xuống gương mặt, khiến cả người anh cứng lại.

“Anh chê em xấu.” Cô khóc>

Hồ hấp của anh liền tắc nghẽn. “Tôi không có.”

“Có, anh chê em tiều tụy.”

“Tiều tụy cũng không giống với xấu.”

“Anh chê em xấu.” Khoé miệng của cô cong xuống, đáng vẻ trông vô cùng tủi thân, nước mắt rơi từng giọt từng giọt, như muốn nước tràn thành lụt.

Tả Thành Hạo bị nét mặt này của cô hù dọa, bình thường không sợ anh là người xấu tính lạnh lùng, bây giờ lại vì một câu nói rằng cô tiều tụy mà khóc đến đau lòng.

Anh đâu có ghét cô xấu, trong mắt anh, cô là một cô bé xinh xắn biết bao! Nhưng cô lại không biết bản thân có bao nhiêu là mê người, mỗi ngày dùng ngón tay nhỏ nhắn trắng muốt kia matxa hai chân cho anh, trong lúc cô dìu anh thì đem cả cơ thể của mình áp lên người anh, dùng mùi hương tươi mát thanh khiết của cơ thể mà kích thích anh, một lòng vì anh, miệng thì lúc nào cũng nói phải giả cho anh, dù sao anh cũng là đàn ông, tâm cũng làm từ máu thịt, sao lại không thể bị ảnh hưởng?

Nhưng điều làm anh cảm động nhất chính là thành ý của cô, mỗi ngày đều cùng anh làm điều trị, hậu hạ anh ba bữa cơm, cũng không hề kêu mệt, không nói khổ, mặc dù thân thể của anh tàn phế, nhưng mắt không mù, tai cũng không điếc, mẹ từng nói cho cô biết, cha có ý gửi tiền lương cho Xảo Xảo, nhưng cô kiên trì không lấy, nói là mình cam tâm tình nguyện, điều này anh cũng biết.

“Đừng khóc.”

“Anh chê em xấu, sao anh có thể chê em xấu? Nếu anh chê cái khác cũng không sao, nhưng không thể chê em xấu, em không chịu, không chịu —” Nói xong lại khóc đến thương tâm như một đứa trẻ, lại còn tùy hứng.

Nhìn nước mắt của cô, chợt có một sự thôi thúc trong anh, kéo gần khoảng cách với cô, đem đôi môi che lên cái miệng đang khóc lóc không ngừng của cô.

Hành động này quả nhiên có tác dụng ngay lập tức, một cái hôn môi nhợt nhạt liền làm cô ngất dại, còn ngừng khóc, hai mắt nhắm lệ ngơ ngẩn nhìn anh.

“Đừng khóc nữa?” Vẻ mặt anh căng thẳng, đây là lần đầu tiên, anh chủ động thể hiện tình cảm với cô, một cái hôn môi đã thay mặt cho tâm ý của anh, anh không có ghét cô, mà ngược lại, anh còn rất thích cô.

“Em còn muốn.” Cô nói, không những ngừng khóc, mà hai tay còn nắm chặt quần áo của anh, giống như không được cho đủ kẹo đường, liền không hề ngượng ngùng mà đòi hỏi.

“Em còn muốn?”

Tựa như một cô nhóc đáng thương gật đầu. “Một cái không đủ.”

Được rồi, cho thì cho.

Anh hôn cô, cho cô một cái hôn thật sâu, để cho cô chôn sâu vào trong nhiệt tình của anh, giao ra môi lưỡi cùng nhau dây dưa trên đầu.

“A!” Thân mình Tả Thành Hạo đột nhiên nghiêng ngã, mất đi thăng bằng muốn té, làm vẻ mặt vui đùa âm ỉ của cô bị dọa đến biến sắc, không chút nghĩ ngợi mà lao đến dìu anh.

“Cẩn thận —A Hạo, anh không sao chứ?”

Cánh tay vươn tới, cả người của cô không hề được báo trước mà bị ôm vào trong ngực, hơi thở nóng bỏng phe phẩy ở bên tai.

“Bị anh bắt được rồi, em là cô bé bướng bỉnh, dám khiêu khích anh thì nên chuẩn bị tâm lý bị trừng phạt.”

“Anh gạt em. “Cô hồn dỗi kháng cự, không ngờ người này còn ranh mãnh giả vờ ngã, làm cô sợ tới mức trái tim muốn nhảy ra ngoài.

“Hai chân anh tàn, nhưng não không có tàn.”

Anh ôm cô, hai người vui đùa âm ỉ, so với tính tình u ám buồn rầu lúc trước, anh đã trở nên vui tươi, thường mỉm cười, hơn nữa còn lấy hai chân của mình ra nói giỡn, tất cả là nhờ vào cô gái thiện lương này.

Xảo Xảo tựa như thiên thần bảo hộ của anh, cứu anh từ trong vũng bùn tuyệt vọng, từ trong màn sương mơ hồ anh đã nhìn thấy tình yêu chân thành vô tư của Xảo Xảo đối với anh, chính tình yêu đó đã cứu giúp anh.

“Đừng có hôn ở đây nha, sẽ bị người khác nhìn thấy.” Cô cúi đầu quở trách, trách anh sao lại to gan dám lên thềm cô một cái trong phòng điều trị, nơi này còn có người bệnh cùng người nhà đang luyện tập.

“Được rồi, trước tiên thiếu đi, trở về phòng anh sẽ đòi lại.”

Gương mặt trẻ con của cô ửng hồng, thẹn thùng nhưng cũng ngọt ngào, hưởng thụ sự yêu thương cũng dục vọng của anh với mình, cảm nhận trái tim của cả hai càng ngày càng gắn bó.

Sau khi làm xong bài tập đi bộ, bọn họ trở lại phòng bệnh, quả nhiên anh cũng thực hiện lời hứa của mình muốn trừng phạt cô, tìn kiếm nộ hôn của cô, cái miệng nhỏ nhắn không đủ, còn muốn cắn lên chiếc cổ của cô, trêu đúng chỗ tê dại làm cô phải bật cười, trong lúc cô tiếp tục chườm nóng cho anh thì bàn tay của ai kia càng không có quy cũ, nhớ ngày đó khi muốn cởi quần dài của anh thì không biết người nào liều chết không thuận?

Cô thật vui mừng khi phát hiện quá trình trị liệu cho A Hạo đang dần có tiến triển, cũng không biết có phải vì liên quan đến việc hôn môi hay không, nhưng anh nói chuyện càng ngày càng trôi chảy, thần sắc cũng tốt hơn, ngay đến bác sĩ hộ lý cùng chuyên gia phục hồi cũng rất kinh ngạc vì sự tiến bộ của anh.

“Được rồi, tiếp tục nói chuyện trước kia của chúng ta đi.”

Để tìm về kí ức quen nhau của anh và Xảo Xảo, anh luôn lắng nghe từng chút từng chút chuyện trước đây mà Xảo Xảo kể lại, khi nói đến Lưu Tuấn Sinh, anh nhú mày.

“Tên đàn ông kém cỏi.”

“Đúng nha, rất là kém cỏi, nhưng cũng bởi vì liên quan đến anh ta, cho nên anh đã đến, giúp em vượt qua những ngày tháng tan nát cõi lòng đó, là anh cứu giúp em.”

Cô đem quá trình quen biết của bọn họ nói với A Hạo, bởi vì đây đều là sự thật, chẳng qua lúc đó A Hạo là linh hồn xuất đi, cô chưa nói, mà cũng không dám nói, nếu không A Hạo sẽ xem cô là người bệnh thần kinh thì thảm, trước khi A Hạo nhớ lại, cô sẽ giữ kín bí mật này.

May là A Hạo chỉ nghĩ đây là những chuyện xảy ra trước khi anh hôn mê, chỉ cần anh tin tưởng, cắt xén một chút cũng được.

Bàn tay to lớn xoa lên mặt của cô, khiến cô không khỏi giương mắt nhìn vào đôi mắt trong suốt của A Hạo, chỉ thấy anh nghiêm túc nói với cô: “Tin tưởng anh, em gặp phải kẻ bệnh thần kinh.”

Cô không khỏi sửng sốt, ngơ ngác nhìn anh hồi lâu, thấy cô không có phản ứng, Tả Thành Hạo nghĩ thâm nguy rồi, không biết có làm cô tổn thương hay không, lúng túng lên tiếng.

16. Chương 8.2

“Thực xin lỗi, anh còn tưởng rằng như thế rất buồn cười.”

Đột nhiên cô vùi đầu vào trong lòng của anh, khiến anh kinh ngạc không hiểu gì, nhưng vẫn vội vàng ôm lấy cô.

“Xảo Xảo?”

“Giống.”

“Cái gì?”

Người ở trong lòng ngửa mặt lên. “Khi đó, anh cũng nói với em như vậy, muốn chọc em cười, kết quả là đem em chọc khóc.”

“A? Là như thế sao?”

Cô nhin không được bật cười. “Em rất vui, anh chính là anh, đến cách nói đùa cũng như vậy, em là yêu điểm này của anh, câu gặp phải kẻ thần kinh thế này, cả thế giới cũng chỉ có anh nghĩ ra.”

“Anh không có nói sai nha, người đàn ông kia không chỉ không biết quý trọng em, mà còn chơi cái trò hai mặt, không phải bệnh thần kinh chứ là gì?”

“Được rồi, em gặp phải bệnh thần kinh.”

“Trong đời người khó tránh gặp phải những kẻ thần kinh, nhìn ra là tốt rồi.”

“Anh cũng vậy nha, người phụ nữ kia đã tái giá cho người khác, cũng xem như là anh gặp phải bệnh thần kinh đi.”

Thực sự, có tình yêu của Xảo Xảo xoa dịu, anh đã sớm thoát khỏi chuyện bị thương, nhưng mà anh vẫn cố ý xoa nhẹ lên ngực, làm ra dáng vẻ đau lòng.

“Anh không còn cách nào, lòng anh đau quá . . .”

Quan Xảo Xảo lại ngơ ngẩn, vốn dĩ chỉ nói đùa, không ngờ anh lại có phản ứng này, còn là đau lòng vì người khác? Lời nói này cũng làm cô đau đớn, ngay lập tức nước mắt như muốn trào ra.

“Gạt em thôi, đồ ngốc.” Anh lại ôm cô, vui vẻ cười nói.

“Em giận thật đó, em cảnh cáo anh, không cho phép anh còn nghĩ tới cô ta, không cho phép —” môi thơm bị khoá kín.

Xảo Xảo thật đáng yêu, khi ghen lại thẳng thắn như vậy, đáng vẻ lúc tức giận làm người ta yêu thương, anh có bao nhiêu là may mắn mới có thể yêu cô bé này, mà cô nhóc cũng yêu anh.

Vành môi nóng bỏng trơn trượt thâm nhập vào cánh môi thơm tho, dùng tình cảm ấm nóng cùng với sự mãnh liệt, dịu dàng giầy vò cái lưỡi dính hương ngọt ngào, bàn tay trượt vào trong quần áo của cô, lòng bàn tay như ngọn lửa đang bùng cháy, nóng hổi phủ lên da thịt bóng loáng của cô.

Quan Xảo Xảo nằm ở trong lòng ngực của anh, chìm đắm trong sóng triều mãnh liệt của anh, cô thích anh dùng sức hôn mình, càng yêu thích khi anh không hề kìm nén dục vọng của mình, bởi vì cô biết nếu như vậy anh sẽ phục hồi nhanh hơn, cho nên cô mới đón ý nói đùa theo anh, thoải mái anh.

Từ sớm cô đã đặt quan hệ với anh, mặc kệ tương lai người đàn ông này trở nên thế nào, cô cũng muốn làm vợ của anh, cùng anh đến già, nắm tay cả đời.

Bàn tay giống như một luồng điện lướt trên da thịt của cô, cô cảm thấy nút khoá áo ngực của mình bị đẩy ra, bàn tay của anh thay cho vị trí của áo lót, bao phủ lên khuôn ngực mềm mại mượt mà của cô.

“A Hạo . . .”

Giọng nói nỉ non của cô làm cho dục vọng của anh càng tăng cao, đôi môi đang hôn mút đi xuống hơi trì hoãn, kéo cao quần áo của cô, vùi vào hai bầu ngực của cô, môi hôn qua lại trên sự mềm mại tròn trịa căng đầy của cô.

Hô hấp của cô dồn dập, khuôn ngực phập phồng lên xuống lại thêm gần sát vào cái miệng của anh, cảm nhận anh khi thì dịu dàng, khi thì cuồng dã cắn mút.

Không biết bọn họ đã hôn bao nhiêu lần, mỗi một lần cô lại cảm thấy anh càng thêm linh hoạt, tuy rằng anh không thể chân chính chạm vào cô, nhưng sự vuốt ve như vậy đã làm cô không thể chịu nổi, cả người gần như muốn tan ra.

Đột nhiên, anh dừng lại.

Xảo Xảo vốn bị anh hôn đến rối loạn, phát hiện anh ngừng tay, không khỏi khó hiểu mở mắt, trên gương mặt vẫn còn nhiễm đỏ bởi tình dục, phát hiện anh đang ngơ ngẩn nhìn chằm chằm vào mình.

“Làm sao vậy?”

“Ở phía dưới của anh có phản ứng . . . “

Đôi mắt đẹp mơ màng, sau khi hiểu ra ý tứ của anh, ánh mắt liền sáng rõ. “Thật sự?”

“Ừ.”

Hôn mê tám tháng, khiến cho rất nhiều chức năng ở trong cơ thể của anh phải được phục hồi, ngoài trừ hai chân không thể đi lại, đương nhiên cũng ảnh hưởng tới khả năng tình dục của anh, cho nên đối với Xảo Xảo, anh chỉ có thể hôn môi và vuốt ve, nhưng hiện tại anh cảm thấy có một sức nóng hừng hực đang dần sống lại.

Xảo Xảo nghe xong vừa sợ vừa mừng lại có chút bán tính bán nghi. “Anh thật sự . . .”

“Không tin em có thể ‘chứng thực’.”

Câu nói mạnh dạn này làm cô càng thêm đỏ mặt, nhưng vì khát vọng tha thiết của anh, cô làm theo, e thẹn đi chứng thực, chạm vào dục vọng đang nóng bừng ở phía dưới người của anh, quả nhiên là đã “thức tỉnh”.

Sự vuốt ve của cô, càng làm cho dục hoả trong đôi mắt anh tăng cao, khiến cho gương mặt tuấn tú cũng ửng hồng vì nhiệt huyết tăng vọt.

Ngay từ đầu cô còn ngượng ngùng sợ sệt, thế nhưng khi phát hiện mình có thể giữ lấy dục vọng của anh ở trong tay thì từ sâu trong đáy lòng của cô rất vui vẻ, nụ cười càng thêm quyến rũ động lòng người, lại hoá thành dáng vẻ của con mèo hoang nhỏ với ý định muốn khiêu khích người.

Anh nhìn ra sự đắc ý của cô, cô nhóc bướng bỉnh này muốn chơi với lửa.

“Cẩn thận, chơi với lửa có ngày chết cháy, anh ăn em.”

Cô chẳng những không sợ, mà còn ghé miệng vào vành tai của anh, lời nói khiêu khích mười phần.

“Có gan thì phóng ngựa đến đây.”

Đôi mắt anh loé sáng, bàn tay vốn đang bao phủ lên khuôn ngực của cô chợt tăng thêm sức lực, hung hăng hôn cô, muốn cởi hết quần áo của cô, lấy hành động để chứng minh rằng anh dám.

Cô khẽ thấp giọng hô lên, không ngờ một người đàn ông ngày thường bình tĩnh, như thế nào lại thật sự muốn phóng ngựa lao đến? Đây dù sao cũng là phòng bệnh, hôn môi gần gũi, giở trò này nọ còn có thể, nhưng cũng không phải là một nơi thích hợp để mây mưa, hơn nữa vạn nhất hộ lý tiến vào thì thảm.

“Không được đâu, đừng ở chỗ này, sẽ có người vào.”

“Cầu xin tha thứ.”

“Được được được, em cầu xin tha thứ, là em không đúng, không nên khiêu khích anh, em nhận lỗi với anh.”

“Thế này còn được, nhưng mà không muốn cứ như vậy mà tha cho em.” Anh còn muốn cởi sạch cô, tiếc rẽ khi phải phanh xe, làm cô bật cười quở trách anh.

“Mau dừng tay, chẳng lẽ anh muốn để người khác nhìn thấy bà xã tương lai của anh khoả thân hay sao?”

Anh đương nhiên là không muốn, nhưng mà, nghĩ thâm có đạo lý, thân thể của cô chỉ có anh được nhìn, nếu bị người khác trông thấy, anh sẽ vô cùng không vui.

Cố gắng đè nén dục hoả vừa mới sống lại, không thể không dừng lại hàng động công chiến, đành phải bày ra vẻ mặt chưa thoả mãn.

“Trước tiên bỏ qua cho em lần này, lần sao nhất định phải tìm cơ hội ăn em.”

Trái tim cô ngọt ngào, đỏ mặt khẽ nói: “Dù sao người ta cũng hạ quyết tâm phải gả cho anh, còn sợ không có cơ hội sao? Anh nhanh khoẻ lên, đến lúc đó . . . Mặc anh muốn thế nào với em cũng được.” Nói xong, ngay cả chính cô cũng ngượng ngùng vùi mặt vào trong lồng ngực của anh.

Tả Thành Hạo ôm cô thật chặt, lại hôn cô một lúc lâu, cảm thấy thân mình mệt mỏi, liền nằm lên giường, còn cô sau khi sửa sang lại quần áo, liền giúp cánh tay của anh nằm ngay ngắn ở bên người.

“Ngủ một chút đi?” Cô vuốt lên gương mặt của anh, phát hiện râu ria vừa mới cạo nay lại mọc lên, phải giúp anh cạo râu thôi.

“Ồ lại cạnh anh.” Anh nói.

Cô nhìn anh tròng mền, nhỏ giọng nỉ non ở bên tai: “Em sẽ ở cạnh anh cả đời.”

17. Chương 9.1

Một ngày trời trong nắng ấm, thời tiết quang đãng, vì sợ Tả Thành Hạo ở mãi trong bệnh viện sẽ nhàm chán, sau khi thương lượng với bác trai bác gái, cũng đã có sự đồng ý của bác sĩ, cuối cùng Quan Xảo Xảo đã có thể đưa Tả Thành Hạo Xuất môn nhất du. *ra ngoài đi dạo.

Em muốn đưa anh đi đâu?

Một nơi có thể làm anh nhớ lại chúng ta đã từng quen biết.

Anh biết, nhưng đó rốt cuộc là nơi nào?

Anh đi rồi sẽ biết.

Quan Xảo Xảo và bác gái Tả cùng giúp Tả Thành Hạo đẩy xe lăn ra bệnh viện, bác gái Tả ở một bên mỉm cười nhẹ nhàng, trong lòng Tả Thành Hạo cảm thấy rất kỳ quái, đột nhiên bùng tỉnh.

Mẹ, mẹ có biết Xảo Xảo muốn đưa con đi đâu không?

Mẹ cũng không biết Xảo Xảo muốn dẫn con đi đâu đâu.

Bộ dạng mỉm cười của mẹ, vốn không giống người không biết.

Đừng hỏi bác gái, người đã đồng ý giữ bí mật cho em.

Trong lòng Tả Thành Hạo càng cảm thấy không yên. Mọi người hợp lại với nhau để xếp đặt con?

Em là có ý tốt nha, sợ anh ở bệnh viện lâu mà buồn chán, nên mới mang anh ra ngoài khuây khoả.

Cần phải thần bí như vậy sao?

Xảo Xảo và bác gái Tả không hẹn mà cùng trả lời. Cần.

Tả Thành Hạo nhếch mi, gật gật đầu. Được rồi. Con cũngn, cuối cùng là nơi nào? Tại sao lại phải thần bí như vậy, không thể nói trước với con.

Sau khi xe lăn được đẩy ra khỏi toà nhà khoa vật lý trị liệu, bọn họ chờ ở cửa, không lâu sau một chiếc xe du lịch chạy đến, tài xế là bác trai Tả, hôm nay là thứ bảy, ông đặc biệt lái xe đến chở con trai.

Thật ra quá trình điều trị của Tả Thành Hạo đã tiến triển rất tốt, hai chân đã có thể đứng thẳng bước đi chậm chậm, chỉ cần dìu anh một chút; hơn nữa khi có cơ hội, anh cũng cố gắng dựa vào chính sức của mình mà bước đi, cho nên khi bác trai Tả muốn bông anh trực tiếp lên xe thì anh cự tuyệt, khăng khăng muốn dựa vào chính mình bước đi, còn Xảo Xảo thì ở một bên để anh tựa vào.

Cảnh tượng này ở trong mắt của hai người già, vừa cảm động vừa vui mừng.

Sau mấy tháng trước, hiện tại con trai là thật sự vui tươi lạc quan có quyết tâm, thậm chí đã khôi phục lại sự hài hước trước kia, còn khua môi múa mép hoặc là nói đùa với bọn họ.

Đợi khi mọi người ngồi lên xe, xe lăn được cất ở phía sau cốp xe, bác trai Tả nhanh chóng đưa mọi người rời khỏi bệnh viện.

Có thể rời khỏi bệnh viện thật sự là một chuyện làm người khác rất vui mừng, Tả Thành Hạo hít lấy không khí bên ngoài từ cửa kính của xe, cảm thấy thoải mái vui vẻ, bên cạnh còn có một Xảo Xảo bé nhỏ luôn dựa sát vào anh, ba mẹ ở trước mặt cũng vừa nói vừa cười, thỉnh thoảng mẹ quay đầu lại, nhìn thấy tình cảm của bọn họ tốt đẹp như một đôi vợ chồng sơn, cũng lộ ra ý cười ngằm hiểu.

Khoảng chừng hai mươi phút, xe chạy vào bãi đỗ của một toà cao ốc, Tả Thành Hạo cảm thấy kì lạ, nghĩ thầm đây rốt cuộc là nơi nào? Quay đầu nhìn vào nụ cười thần bí của mẹ và Xảo Xảo, như thế nào cũng không chịu nói.

Sau khi đã vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm, cửa xe mở ra, bác trai Tả khiêng xe lăn xuống để con trai ngồi, trong lòng Tả Thành Hạo càng ngày càng có linh cảm bất an.

Đây là nơi nào?

Đi lên sẽ biết.

Quan Xảo Xảo đỡ hẳn ngồi lên xe lăn, sau đó cười nói với bác trai bác gái Tả: Bác trai bác gái, cứ yên tâm giao A Hạo cho cháu đi.

Đến giờ, chúng ta sẽ đến đón các con.

Được.

Tả Thành Hạo sững sốt, nhìn thấy ba mẹ dường như muốn rời đi, không khỏi buồn bực hỏi: Hai người phải đi?

Công ty của ba con cần tăng ca, mẹ cũng phải đi làm, con và Xảo Xảo cứ thoải mái một ngày, nhưng nhớ rõ phải lễ phép đấy. Nói xong, hai ông bà ngồi lên xe, cứ như vậy mà để lại con trai, phất tay áo với bọn họ một cái, xe nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ.

Phải lễ phép? Là nơi nào mà cần phải lễ phép?

Tả Thành Hạo càng nghĩ càng không đúng, Xảo Xảo giúp anh đẩy xe lăn vào thang máy của toà nhà, nhấn tầng mười một, cửa thang máy khép lại.

Quan Xảo Xảo đã sớm lên kế hoạch này từ lâu, từ đầu đến cuối, cô vô cùng hưng phấn, chờ cửa thang máy mở ra, cô lại giúp Tả Thành Hạo đẩy xe lăn ra khỏi thang máy, trực tiếp đi thẳng tới căn hộ có biển số nhà của mình.

Tả Thành Hạo đột nhiên tỉnh ngộ. Đây là nhà em?

Ai nha, thật không vui mà, vốn định cho anh một chút kinh hỉ.

Kinh hỉ? Không, đây là kinh hách *kinh hãi*, sao Quan Xảo Xảo lại có thể đưa anh đến nhà cô ấy!

Không nói hai lời, anh liền lập tức tự mình đẩy xe lăn chuyển hướng chạy trốn.

Này, anh làm gì vậy?

Anh phải đi về!

Sao được? Đến nhà của em rồi nha!

Cũng vì tới nên anh mới trốn!

Đương nhiên Quan Xảo Xảo không chịu để anh đi, cố chết ở phía sau giữ chặt lấy chiếc xe lăn của anh. Vì sao anh phải trốn?

Vì sao? Tả Thành Hạo nhìn cô quá đỗi dẫn, cắn hận chỉ vào chính mình. Bởi vì anh, anh ngồi xe lăn!

Vậy thì có liên quan gì?

Đương nhiên có liên quan, bộ dạng chẳng ra sao này của anh sao có thể đi gặp người nhà của em?

Sao lại không thể, em không quan tâm, người thân của em cũng sẽ không để ý đến!

Nhưng mà anh để ý!

Nói thế nào anh cũng không chịu, cố chết đẩy xe rời đi, Xảo Xảo cũng liều mạng lôi kéo chiếc xe lăn không để anh đi, hai người không những giằng co ngay trên hành lang, mà còn trình diễn một hồi kéo cưa.

HỪ — người này đúng là con rùa rụt cổ!

Quan Xảo Xảo cũng không phải là một ngọn đèn không có dầu *làm chuyện vô ích*, cô đã sớm biết tính tình của A Hạo một khi đã cứng rắn vùng lên thì sẽ trở nên bướng bỉnh đến thế nào! Nhưng mà cô không sợ, cũng không vì thấy anh như thế mà khó chịu, chẳng phải nàng dâu khi gặp cha mẹ chồng cũng như vậy!

Lúc này vừa khéo có người bước ra từ thang máy, may mắn thế nào lại đúng là em trai Quan, nhìn thấy chị hai lôi kéo một người đang ngồi xe lăn, không khỏi ngẩn ngơ.

Chị, chị đang làm gì ở đây?

Quan Xảo Xảo vội ra lệnh cho em trai: Mau tới giúp chị, đừng để cho anh ấy chạy thoát!

Em trai Quan không hề phản đối, lập tức bước đến giúp chị, hai người hợp lực đẩy mạnh xe lăn của Tả Thành Hạo vào trong nhà.

Mau! Mau khoá cửa lại!

Không thành vấn đề!

Hai chị em rất ăn ý, một người khoá cửa, một người giữ không để cho Tả Thành Hạo chạy trốn, còn Tả Thành Hạo, người bị cưỡng chế bắt có cả khuôn mặt đều tái nhợt, lúc này em gái Quan cũng từ trong phòng đi ra.

Đang ồn ào cái gì vậy?

Em trai Quan kéo hai tay áo lên cao, đáng vẻ hung tợn như muốn làm thịt người, chất vấn Tả Thành Hạo: Thằng cha này, muốn đến nơi này của chúng tôi để trộm đồ phải không?

Một chương đánh lên bả vai của em trai: Nói hươu nói vượn cái gì đấy? Anh ấy là Tả Thành Hạo, còn không gọi anh Tả?

Em trai Quan ngẩn ngơ, quái lạ nhìn chị hai. Anh ta không phải là trộm? Vậy vừa rồi sao chị còn khấn trương như vậy, nói đừng để cho anh ta chạy thoát?

Thật sự là anh ấy muốn trốn, nhưng chị không cho trốn.

Chị, anh này là ai? Em gái Quan vừa bướng bỉnh vừa tò mò đánh giá vị anh trai tuần tú đang ngồi xe lăn ở trước mắt, giọng nói không chút quang co lòng vòng, sở hữu tư thái của lớp trẻ đương thời.

Lúc này ba Quan cũng từ trong WC đi ra, trên tay còn cầm tờ báo giết thời gian trong lúc ngồi bồn cầu, còn mẹ Quan thì vừa bưng thức ăn từ nhà bếp bước ra, vừa lớn giọng hô: Xảo Xảo, con đưa bạn đến chơi sao? Mau mời người ta ngồi đi.

Em trai Quan không ngăn được miệng liền thay mặt đáp: Mẹ, người ta có chỗ ngồi của mình rồi.

Cả người Tả Thành Hạo đều cứng ngắt.

Chị, chị nói muốn dẫn bạn tới, chính là anh ta sao? Vì sao nhìn anh ta có vẻ căng thẳng như vậy? Em gái Quan thú vị nhìn chằm chằm vào người ta.

Ba Quan tay cầm báo liếc mắt một cái, mặc dù nhìn thấy con gái dẫn về một người bạn ngồi xe lăn, nhưng vẻ mặt của ông cũng không hề biến dạng, vẫn lộ ra nụ cười rộng rãi ngày thường: Có bạn đến chơi nha, mau đón tiếp người ta.

Ba, mẹ, anh ấy là bạn trai của con, gọi là Tả Thành Hạo.

Hiện trường bỗng nhiên im lặng, mọi người đều bất động, ba Quan đang đứng cầm báo, mẹ Quan cầm đĩa hong khô giữa không trung, em trai cùng em gái Quan cũng ngây ngốc đứng, toàn bộ tầm mắt của cả bộ lạc ở bên trái Tả Thành Hạo cứng ngắt, biểu cảm ngơ ngác.

Anh không ngờ Xảo Xảo lại nói thẳng ra miệng như vậy, làm cho anh ngay đến cơ hội tìm chỗ trốn cũng không có, anh lúng túng khi nhận thấy tầm mắt kinh ngạc của cả Quan gia đều tập trung trên người của mình, tâm tình cũng rơi đến mức thấp nhất.

Bọn họ sẽ nghĩ thế nào? Bạn trai của con gái lại là người ngồi trên xe lăn? Chắc hẳn sẽ không vui? Nhất định sẽ phản đối? Anh đã chuẩn bị tâm lý hứng chịu ánh mắt khác thường, bọn họ nhất định sẽ không chào đón việc anh đến thăm.

Là bạn trai của chị sao?

Chị, hai người quen nhau khi nào?

Trông rất đẹp trai.

Nhanh, gọi người ta cùng ăn cơm.

Sao?

Anh ngây ngốc ngạc nhiên không thôi, không thể ngờ người Quan gia chẳng những không lộ ra ánh mắt chán ghét, mà cũng không hề nhạc nhiên, ngoại trừ vẻ ngẩn người khi vừa bắt đầu, sau lại lập tức khôi phục bình thường, còn cùng anh tán gẫu chuyện gia đình.

Tả Thành Hạo rất kinh ngạc, bọn họ không thấy anh đang ngồi xe lăn sao? Con gái đưa đến một người bạn trai ngồi xe lăn, bọn họ không phản đối sao?

Vì sao anh lại ngồi xe lăn? Em gái Quan không chút xấu hổ mà trực tiếp hỏi.

Tả Thành Hạo ngơ ngác nhìn em gái Quan đang ngồi ở bên phải của anh, sau khi đã giới thiệu anh với mọi người, Xảo Xảo liền vội vàng đi đến nhà bếp giúp mẹ, đem một mình anh vớt trên ghế salon ở phòng khách.

Anh . . . từng gặp phải tai nạn giao thông.

Ồ? Cho nên hai chân anh bị gãy xương, có phải không?

Tả Thành Hạo nhìn vào vẻ mặt tò mò của em trai Quan đang ngồi ở bên anh, cũng trực tiếp hỏi thẳng không chút ngập ngừng.

So với điều đó thì thảm hại hơn . . . Anh trở thành người sống đời thực vật . . .

A? Hai người đồng thời kêu lên kinh ngạc.

A cái gì mà a, hai đứa còn ngồi đây làm gì? Còn không đi bê chén đĩa. Quan Xảo Xảo đem canh bưng ra, bày ra uy phong của chị cả, ra mệnh lệnh với hai đứa em thích ăn biếng lười.

Em đang bận giúp chị tiếp đãi khách nha. Em gái Quan nói.

Đúng rồi, bọn em là đang cùng anh ấy nói chuyện phiếm, như vậy anh ấy mới có cảm giác thoải mái như ở nhà, có phải không? Em trai Quan cũng phụ họa theo, ba chữ có phải không cuối cùng dù là để hỏi người khác, nhưng dáng vẻ thì như bắt buộc người ta đồng ý.

Tả Thành Hạo ngồi trên salon cười khỏ, nghe hai đứa em trai em gái này hát đôi, hơn nữa còn là xoay quanh vấn đề đôi chân làm anh khó xử, nhưng lời nói từ trong miệng bọn họ, lại hoàn toàn không mang theo ý tứ khinh thường, giống như chỉ đang hỏi những việc bình thường như nhà anh ở nơi nào, đồng thời cũng có chút hiếu kỳ.

Ba Quan và mẹ Quan lại càng tuyệt, đối với anh, người được con gái dẫn về, lại không có bất kỳ ý kiến gì, còn muốn anh cứ tùy ý, xem như nhà mình là được.

Anh là con trai độc nhất, cho nên chưa từng hưởng thụ không khí gia đình khi có nhiều anh chị em như vậy, gia đình họ Quan và gia đình của anh hoàn toàn khác nhau, ngôi nhà này luôn náo nhiệt, cũng rất tùy hứng, muốn nói thì nói, không hề kiêng dè.

18. Chương 9.2

Ngay từ đầu anh rất căng thẳng, nhưng lại phát hiện bản thân rất nhanh đã thích ứng với bầu không khí thoải mái này, nếu bọn họ xem anh chỉ là một người khách, có lẽ sẽ làm anh không được tự nhiên, nhưng người trong Quan gia lại nói chuyện với anh chẳng khác gì người nhà, không kiêng kị điều gì.

Ôi? Anh sống đời thực vật trong tám tháng sao? Không thể nào?!

Cho nên hiện tại anh là đang trong quá trình điều trị sao?

Cho nên anh cũng không phải là người tàn phế.

Thì ra chị hai là chăm sóc anh, khó trách, em cứ nghĩ chị ấy phát bệnh thần kinh, bỏ việc để đi làm công cho bệnh viện ____ Cốp! m thanh bị gõ đầu vang lên.

Dám nói chị bị điên, muốn chết.

Trên bàn cơm vô cùng náo nhiệt, mọi người bảy mồm tám lưỡi phát biểu, nói đến những chuyện linh tinh sau lại hỏi anh cảm tưởng khi làm người sống đời thực vật, khiến Tả Thành Hạo vừa buồn cười vừa muốn khóc.

Những người trong ngôi nhà này thật thú vị, thoáng một lát là anh liền yêu mến, khi đối diện với bọn họ, chưa khi nào anh thoải mái như vậy, bởi vì người Quan gia không hề làm ra vẻ, anh cũng tận mắt nhìn thấy một nét mặt khác của Xảo Xảo khi ở nhà, thì ra cô còn có cái uy của chị cả.

Mẹ Quan ân cần gấp thức ăn cho anh, muốn anh ăn nhiều một chút, hơn nữa bà còn là một người mẹ không yên tĩnh, ăn được vài ngụm, liền đứng lên đi làm việc nhà khác, giống như một con ong mật bận rộn bay đi khắp nơi.

Không biết tại sao, đột nhiên anh lại có cảm giác quen thuộc, giống như đã từng quen biết, dường như anh đã từng trải qua không khí này.

Xảo Xảo nói muốn đưa anh đến một nơi mà hai người từng quen nhau, điều này có ý là anh đã từng tới Quan gia, nhưng vì sao người Quan gia lại giống như là lần đầu nhìn thấy anh?

Em trai Quan gấp một khúc lap xưởng, đang định đưa vào miệng thì dừng lại, nhìn ra bên ngoài, tựa như nhớ đến cái gì liền quay đầu nhìn chằm chằm vào Tả Thành Hạo.

Làm sao vậy? Tả Thành Hạo cũng nghi hoặc nhìn em trai Quan.

Mạo muội hỏi một câu, Cái kia của anh còn có thể dùng sao?

Da mặt của Tả Thành hạo cứng lại.

Em muốn chết hả ____ Quan Xảo Xảo nghe xong thì chịu không nổi mà thét lên.

Ha ha ha ____ Em gái Quan cười đến sặc s

Nắm tay của ba Quan tựa như muốn đâm vào bao cát liền đập xuống trên đầu của con trai, vang lên có tiếng.

Đau quá à!

Sao lại có thể hỏi người ta vấn đề như vậy?

Con là quan tâm đến hạnh phúc của chị hai_____ôi! Lần này nắm tay của mọi người cùng nhau đập xuống.

Ba Quan mắng con trai, sau đó áy náy nói với Tả Thành Hạo: Thật có lỗi, đứa con trai này của bác, miệng không thể cắn được.

Lời nói vừa dứt, mẹ Quan tựa như một con ong mật bận rộn lớn giọng hô lên từ trong phòng _____

Ông xã, quần lót tôi đặt trên bàn trang điểm đâu? Sao lại không thấy?

Đang mặc trên người của tôi.

Cái gì?!

Cầm đi giặc rồi.

Hự!

Trên trán phủ đầy hắc tuyến, cứng ngắc, khó xử, dở khóc dở cười, đó là cảm giác lúc này của Tả Thành Hạo, vừa rồi là ai mắng con mình, miệng không thể cắn đây?

Đây là người Quan gia, nói chuyện không hề kiêng kỵ, ăn cơm cũng ồn ào như đi chợ.

Không biết vì sao, anh rất buồn cười, vô cùng buồn cười, mà anh cũng đã cười rất thoải mái, hôm nay, kể từ khi anh nằm viện, đã trải qua một ngày vừa khó quên vừa vui vẻ như vậy.

Anh yêu Xảo Xảo, cũng yêu nụ cười đáng yêu của cô cùng với những người thân đầy sức sống này.

Buổi tối, sau khi rời khỏi Quan gia để trở về bệnh viện, Xảo Xảo giúp đỡ ở bên người Tả Thành Hạo, chăm sóc anh tắm rửa, matxa, cùng với chườm nóng, trước khi A Hạo đi ngủ, cô sẽ nói với anh những chuyện thú vị của em trai, sự tinh em gái, cùng với rất nhiều chuyện buồn cười của người thân.

Anh rất hâm mộ khi em có được những người thân thú vị như vậy. Anh cười nói.

Anh còn chưa thấy bọn em cãi nhau, ầm ĩ như trời long đất lở.

Anh là con trai độc nhất, rất ước ao sẽ có cơ hội được nếm thử cảm giác tranh cãi ầm ĩ giữa anh chị em.

Cô cầm lấy bàn tay của anh, đặt lên gương mặt của mình, nũng nịu nói: Sau khi chúng ta kết hôn, họ đều là người thân của anh.

Lời nói này làm lòng anh ấm áp, bàn tay đang đặt trên khuôn mặt của cô luồn vào trong sợi tóc, đỡ lấy chiếc gáy dần hướng về phía mình, in lên một nụ hôn thâm tình.

Sau một hồi mơn trớn ngọt ngào nồng ấm, anh nhớ tới sự nghi hoặc ở trong lòng, lợi dụng lúc này mà hỏi cô.

Em nói anh đã từng đến nhà em?

Đúng vậy.

Vậy tại sao người nhà của em lại giống như lần đầu tiên nhìn thấy anh?

A.

Trong khoảng thời gian ngắn, cô liên ngâm đại, không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

Thời điểm anh đến nhà cô, chính là một linh hồn, người thân không thấy được anh, đương nhiên cũng không biết, nhưng phải nói chuyện này thế nào đây? Cô có thể không trả lời vấn đề này không?

Anh có khát nước không? Em đi lấy nước nóng cho anh.

Bàn tay to lớn khoá chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, đem cô kéo trở về.

Xảo Xảo, em đang giấu giếm anh điều gì?

K

Vậy thì sao em không trả lời anh?

Nếu như có thể thì cô đã sớm trả lời, A Hạo cứ nằm ở bên dưới mà bức bách, cô biết mình không thể tiếp tục trốn tránh vấn đề này, dứt khoát hỏi lại anh.

Lần này tới nhà của em, anh có cảm giác quen thuộc không?

Anh nghĩ ngợi, rồi gật đầu, điều này làm ánh mắt của cô sáng ngời, vội ngồi ở bên giường, vui mừng hỏi: Thật sự? Vậy anh có nhớ lại điều gì không?

Tả Thành Hạo suy tư, nói cho cô biết cảm giác của mình, Không khí trong gia đình của em, giống như từ rất lâu trước kia anh đã từng cảm nhận, hơn nữa khi anh nhìn cảnh vật xung quanh trong ngôi nhà lại có cảm giác như đã gặp qua.

Cô liên tiếp gục gặt đầu: Đúng vậy, đúng vậy, hơn nữa anh còn đi tảo mộ tế tổ với cả nhà.

Thật sao? Khi nào vậy?

Đương nhiên là vào tiết thanh minh, anh còn nói chuyện phiếm với ông cố nội của em — a, nguy rồi.

Tả Thành Hạo nhún mày, Anh nói chuyện với ông cố nội của em? Chẳng phải ông cố nội đã qua đời rồi sao?

Nhất thời, cô á khẩu không nói nên lời, con người xoay chuyển, đổi đề tài: Có muốn ăn táo không? Em đi gọt táo cho anh ăn nha.

Xảo Xảo. Bàn tay lại kéo cô trở về, không cho phép cô mượn cớ trốn tránh, thậm chí một tay trực tiếp vòng lấy thắt lưng của cô, còn tay kia thì bắt cô phải nhìn thẳng vào chính mình, không cho phép cô được trốn. Rốt cuộc là em đang giấu anh điều gì? Vì sao lại không nói thật?

Cô kháng nghị, Những lời em nói đều là thật, chẳng qua . . . có một vài thứ anh sẽ không tin tưởng.

Em không nói, làm sao biết anh không tin?

Bởi vì nếu đổi lại là em, em cũng sẽ không tin người bình thường đều sẽ không tin.

Lời nói này của cô, càng làm cho anh sinh lòng hiếu kỳ, đến cùng là chuyện gì mà nếu nói ra thì ngay đến người bình thường cũng sẽ không tin?

Em nói thử xem.

Cô cầu xin tha thứ, nói; A Hạo, cũng trễ rồi, anh nên nghỉ ngơi trước, được không?

Không được.

Trời muộn thế này, anh không sợ em về nhà một mình sẽ nguy hiểm sao?

Anh muốn em đêm nay ở lại với anh, cùng ngủ trên giường, sau đó nói cho anh biết sự thật. Anh kiên trì, bởi vì thỉnh thoảng Xảo Xảo cũng ở lại qua đêm với anh, nơi này có quần áo tắm giặt của cô, nên cô cũng không cần gấp gáp trở về.

Tả Thành Hạo rất kiên trì, nói thế nào cũng không thả cô đi, đem thân thể mềm mại của cô dán chặt lên trước ngực của anh, dùng giọng nói vừa nóng hổi vừa ngọt ngào khẽ lướt bên vành tai của cô, uy hiếp cô phải ứng thuận.

Nếu em không nói, đêm nay anh sẽ không cho em ngủ.

Cô nghe xong, hai má liền đỏ bừng, ngay cả vành tai cũng nóng lên, hiểu ra ý tứ của anh, nhiều lần, A Hạo đều dùng kỹ xảo vuốt ve thuần thực, làm cô không chịu nổi, gần như muốn ngân nga thành tiếng, nhưng vì ở trong bệnh viện nên lại không thể lớn tiếng, ở điểm này, cô rất là sợ anh.

Cô vốn chưa nghĩ đến bước ngoặt cuối cùng này, nhất quyết không nói, nhưng mà A Hạo vừa cố chấp, lại vừa khó đối phó, cô chạy không được, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng đành đánh cuộc một phen.

Được, trước khi em nói, anh phải đáp ứng một việc, phải hoàn toàn tin tưởng em.

Đương nhiên là anh tin em.

Thề đi.

Có nghiêm trọng như vậy_____ Nhìn thấy vẻ mặt suy sụp của cô, anh lập tức đổi giọng: Được, anh th.

Thề không xem em là người bệnh thần kinh.

Anh nhúm mày, cảm thấy có chút buồn cười, nhưng mà vẫn làm theo cô. Được, anh thề không xem em là người bệnh thần kinh, cho dù là em nói cái gì, em cũng là người anh yêu nhất.

Quan Xảo Xảo nhìn anh, sau khi xác định anh là thật sự ứng thuận, mới hít thở thật sâu hạ quyết tâm, sau đó, cô bắt đầu đem đầu đuôi ngọn nguồn chân tướng nói với A Hạo.

19. Chương 10.1

Trong phòng bệnh, tĩnh lặng không có tiếng động.

Sau khi nghe xong Xảo Xảo kể lại nơi hai người bọn họ quen nhau, cả quá trình với thân phận thần tình yêu thì phản ứng của Tả Thành Hạo đúng là không có một phản ứng nào.

Nói anh không có phản ứng, cũng không phải là không thấy được phản ứng, biểu cảm của anh không có phản ứng, nhưng ánh mắt lại có phản ứng.

Anh nhìn chăm chăm vào cô, lâu rất lâu cũng không nói gì, không biết là sợ đến ngây người, hay vẫn đang tự hỏi xem đầu của cô có vấn đề gì hay không?

Tóm lại, dù anh không có phản ứng nhưng cũng đã làm tổn thương cô.

Đột nhiên Quan Xảo Xảo muốn xuống giường rời đi, hành động bất chợt này của cô cuối cùng cũng khiến anh phục hồi tinh thần, liền phản xạ muốn đem cô trở về.

Buông ra!

Em đi đâu?

Em phải về nhà!

Đã trễ thế này mà em còn muốn về nhà sao? Không được!

Em mặc kệ phải về nhà!

Vì sao?

Cô thở hổn hển trừng mắt nhìn anh, Căn bản là anh không tin lời của em.

Anh không có! Anh vẫn chưa nói cái gì nha!

Miệng anh thì chưa nói, nhưng nét mặt của anh đã nói hết!

Giọng nói của anh tắc nghẽn, không hề phủ nhận, cũng không thanh minh, càng khiến cho cô tức giận làm hốc mắt đỏ lên, vùng vẫy muốn thoát khỏi ngực của anh.

Xảo Xảo —

Em đi, anh không cần phải sợ bị người thần kinh quẩn lầy, em rời khỏi anh!

Đương nhiên điều này là nhằm nhí, nếu anh thật sự muốn để cô đi thì đâu phải làm như vậy, nên vội vàng dụ dỗ: Anh không phải là không tin, chỉ là anh cần thời gian để thích ứng.

Không được! Anh không thấy biểu cảm vừa rồi của anh đâu, chính là đáng sợ bị em hù dọa, em sớm biết anh sẽ có phản ứng thế này, cho nên mới không muốn nói, bởi vì em không có biện pháp chứng minh, anh coi như là em chưa nói đi!

Cô giận dữ vùng vẫy, nước mắt tròn xoe từng giọt từng giọt rơi xuống, trong cơn tức giận, dùng sức thoát ra khỏi lồng ngực của anh, nhảy xuống giường, muốn rời đi.

Cô không muốn để ý đến anh, đã thề sẽ tin tưởng cô, lại không làm được, phản ứng ngậy ngốc vì bị hù dọa của anh đã đã thương trái tim của cô, anh ấy nhất định nghĩ cô bị điên, đó chỉ là những lời nói dối, được thêu dệt lên với ý đồ muốn tiếp cận anh, để chứng minh sự trong sạch của mình, cô chỉ có thể rời đi.

Cô vừa chạm vào tay nắm cửa, đột nhiên bị hai cánh tay chặt chẽ ôm lấy từ phía sau, rơi vào vòng tay liều chết không buông của A Hạo.

Đừng đi —

Buông ra, anh — anh — a! Đột nhiên, cả người cô kinh ngạc không thôi, lời nói trách mắng sã thoát ra khỏi miệng, liền biến thành kinh hãi. Anh có thể đứng?

Bản thân Tả Thành Hạo cũng rất kinh ngạc, anh chỉ một mực muốn đuổi theo Xảo Xảo, vốn không nghĩ nhiều, vì không để Xảo Xảo rời đi, anh bắt chặt ôm chặt lấy cô, cho đến lúc này anh cũng mới phát hiện mình có thể đứng.

Anh cúi đầu nhìn xuống hai chân của mình, đúng là đứng thẳng, hơn nữa từ trên giường đến đây ít nhất cũng có khoảng bốn bước chân, chứng tỏ không những anh có thể đứng, mà còn có thể đi.

Anh đi được rồi sao? Ngay cả chính anh cũng không thể tin.

A Hạo, anh đã đi, anh đã đi!

Đứng rồi, anh đã bước đi.

Bọn họ sớm đã quên hai người vừa mới cãi nhau, vui mừng mà ôm lấy nhau, cả hai người đều vui mừng đến rơm nước mắt, bởi vì bọn họ không thể ngờ kì tích lại một lần nữa xuất hiện, con đường điều trị vất vả cuối cùng cũng có hi vọng, trong lòng hai người là kích động, cảm động, kinh hãi, hưng phấn xen lẫn với nước mắt.

Còn cãi nhau cái gì? Đối với hai người mà nói, đêm nay tương ứng với sự vĩnh hằng suốt đời.

Để anh lại đi thử xem.

Cẩn thận nha. Cô muốn dìu A Hạo, nhưng mà anh cự tuyệt, kiên quyết muốn dựa vào hai chân của mình mà bước đi, chỉ để Xảo Xảo nắm lấy tay anh, chậm chậm di chuyển.

Tuy rằng mỗi một bước chân như mang theo một khối sắt nặng tựa ngàn cân, nhưng anh lại cảm nhận được hai chân của mình có cảm giác, có cảm giác bước trên mặt đất, anh đi được năm bước, mồ hôi đã ước đầm, thở hổn hển, nhưng tâm trạng hưng phấn làm anh không biết gì là mệt.

Lúc này có tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, một lát sau cửa được mở ra, là hộ lý trực ban.

Thực xin lỗi, hai người lớn tiếng quá, phòng bệnh cách vách đều kháng nghị — Ồ? Cô hộ lý ngơ ngẩn trừng mắt nhìn Tả Thành Hạo, giống như lần đầu tiên thấy anh cao lớn như vậy

Miss Lâm, A Hạo có thể đi!

Ôi trời! Không thể nào?! Cậu đứng được! Cô hộ lý cũng không kìm nổi sự kinh ngạc mà hô lên, quên mất mình là đang đến bảo người ta im lặng, vui mừng bước đến, không thể tưởng tượng nổi, nhìn chằm chằm vào hai chân của Tả Thành Hạo.

Ba người vui mừng ôm lấy nhau, Xảo Xảo và A Hạo còn vui vẻ thơm một cái vào hai má của cô hộ lý, cô hộ lý cũng đỏ cả mặt, vội vàng đi thông báo với bác sĩ, đương nhiên, Xảo Xảo cũng lập tức gọi điện thoại cho bác trai và bác gái Tả báo cho bọn họ biết tin tốt lành này, hai ông bà khi nghe xong liền lập tức chạy tới bệnh viện.

Một đêm này, kỳ tích mà ông trời ban xuống đã khiến rất nhiều người cảm động, có lẽ thần tình yêu thật sự đã phụ hộ, anh và Xảo Xảo gặp nhau như thế nào, cũng không còn quan trọng, quan trọng chính là bọn họ đã có được nhau.

Tả Thành Hạo đã không cần tới giày sắt và song sắt để luyện tập bước đi, tuy rằng hai chân đã có thể đứng thẳng và bước đi, nhưng vẫn phải tiếp tục tập luyện cơ lực và sự chịu đựng, đã không cần đến dụng cụ trợ giúp, như vậy hai chân của anh mới sớm bình phục, giảm đi gánh nặng cho nhiều người.

Nghे nói bạn trai của con gái đã có thể bước đi, ba Quan và mẹ Quan cùng với em trai em gái Quan bưng bình cũng đến bệnh viện chúc mừng, đặc biệt ngày Tả Thành Hạo xuất viện vô cùng náo nhiệt.

Tả Thành Hạo đã không cần phải luôn ở lại phòng bệnh của bệnh viện, có thể trở về nhà tiếp tục điều trị, chỉ cần đến ngày quy định thì đến bệnh viện để kiểm tra là được.

Tả gia và Quan gia cũng vì vậy mà quen thuộc và gần gũi hơn, hai ông bà Tả gia vốn rất yêu thích Xảo Xảo vừa thiện lượng vừa là đứa trẻ xinh đẹp, nếu cô có thể trở thành con dâu của mình, nhất định là nhờ vào phúc khí mà bọn họ và con trai đã tu từ kiếp trước; hai ông bà bên Quan gia cũng có tư tưởng tiến bộ, giáo dục con cái dựa theo chính sách rất cởi mở, chỉ cần trong lúc kết thân, không làm chuyện xấu, không giấu giếm cha mẹ, bọn họ sẽ không phản đối.

Dưới sự trợ giúp của Xảo Xảo, Tả Thành Hạo chăm chỉ tập luyện, anh hy vọng sẽ nhanh chóng hồi phục, không chỉ vì Xảo Xảo, mà còn vì niềm tin có một ngày anh sẽ hồi tỉnh, sẽ rời cha mẹ, hai người đã vì tiền thuốc men cho anh mà cực khổ rất nhiều.

Anh hy vọng sẽ nhanh chóng tìm được công việc, chân chính làm một người đàn ông trụ cột cho gia đình, không thể để ba mẹ vất vả kiếm tiền như vậy, cũng muốn báo đáp tình yêu sâu sắc không bao giờ thay đổi của Xảo Xảo với anh, vì muốn mang đến một tương lai hạnh phúc cho Xảo Xảo, anh nhất định phải nhanh nhanh hồi phục hoàn toàn.

Trong lúc này, anh vẫn thường xuyên ra vào Quan gia, ba Quan và mẹ Quan sớm đã xem anh là người nhà, em trai và em gái Quan cũng thật sự thân quen với anh, thậm chí hai nhà còn cùng đi du lịch, thỉnh thoảng Xảo Xảo sẽ tới Tả gia ở lại qua đêm, hoặc anh sẽ đến Quan gia ngủ lại, như một đôi vợ chồng son chỉ còn chưa kí tên vào giấy hôn thú nữa thôi.

Đương nhiên vẫn còn một tâm nguyên chưa làm được, cũng chính là chuyện Tả Thành Hạo đã đáp ứng với Xảo Xảo.

Anh không chỉ cho cô hạnh phúc, mà còn muốn thỏa mãn người phụ nữ mà anh yêu thương.

Rất nhanh, nửa năm trôi qua.

Tả Thành Hạo sắp xếp lịch nghỉ phép hai ngày một đêm ở Dân Túc, mang người bạn gái mà anh yêu thương đi đến khung cảnh nông trường yên tĩnh ở Dân Túc sơn trang.

Mặc dù mùa đông lạnh lẽo, nhưng phong cảnh vẫn tuyệt đẹp như cũ, tình nhân ở trong phòng có thể nhìn thấy ánh sao bên ngoài cửa sổ, khi Tả Thành Hạo tắm nước nóng vừa xong, từ phòng tắm đi ra, điều đầu tiên anh nhìn thấy chính là Quan Xảo Xảo đang mặc áo tắm của khách sạn ngồi trên giường, thẹn thùng cuộn mình trong chăn bông, lộ ra khuôn mặt trái xoan, căng thẳng nhìn anh.

Anh . . . anh tắm xong rồi à.

Dáng vẻ thẹn thùng xinh đẹp kia, giống như cô dâu trong đêm tân hôn, có mong chờ, cũng có khẩn trương.

Ánh mắt của anh trở nên thâm thúy mà nồng nhiệt, buông khăn mặt đi về phía cô.

Xảo Xảo không dám nhìn anh, cầm điều khiển từ xa không ngừng chuyển kênh, tự nói với mình không được căng thẳng, sau nửa năm điều trị, A Hạo đã hoàn toàn khỏe mạnh, xuất hiện ở trước mặt của cô với dáng vẻ trai tráng anh tuấn như trước kia, vẫn tuấn tú mê người vậy, hơn nữa anh còn mặc áo tắm sau khi vừa tắm xong, tóc ngắn rối bời càng toả ra vẻ gợi cảm ngang ngạnh của anh, nhìn qua đúng là khiến người ta sôi trào nhiệt huyết, trái tim đập loạn thành thịch.

Bàn tay to lớn nắm giữa bàn tay nhỏ bé của cô, đem điều khiển từ xa lấy đi, tắt TV, cô quay đầu lại, đón nhận ánh mắt thâm tình khát khao của anh đang đốt lên hai dòng dục hoả, làm toàn thân của cô nóng lên.

Anh đóng công tắc của chiếc đèn điện ở đầu giường, thoảng chốc trong phòng u ám, chỉ còn lại ánh sao trên bầu trời, ánh sáng tinh tế màu trắng bạc xuyên qua khung cửa sổ thuỷ tinh.

Cô biết anh muốn làm gì, bởi vì cô đã chờ mong điều này từ lâu, cuối cùng cũng đến ngày này, nhu thuận để mặc anh hôn môi, lúc này ngoại trừ tiếng tim đập, còn có tiếng hít thở đan xen với âm thanh đôi môi trên đùa lẫn nhau.

Cô nằm xuống, cảm nhận bàn tay của anh đẩy áo tắm ở trên người cô ra, làm hiện ra làn da tuyệt đẹp có chút lạnh lẽo.

Nhờ vào ánh sao bên ngoài cửa sổ, bóng dáng A Hạo cởi bỏ áo tắm, dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của cô, đôi ngực cường tráng hiện ra trước mắt, lồ mờ có thể nhìn thấy được đường nét trên cơ thể của anh.

Cho dù bọn họ đã quen thuộc hơi thở lẫn cơ thể của nhau, nhưng vẫn có sự chờ mong đối phương như vậy, tựa như lần đầu tiên chạm vào nhau, tim đập thành thịch.

Cơ thể của anh sớm đã nóng lên, đặt lên đường cong mềm mại mà hơi lạnh của cô, như cứng rắn tìm kiếm sự mềm mại, mới có thể hoàn toàn kết hợp, không hề có một khe hở.

Một tiếng thờ dài mở màn cho tình cảm mãnh liệt, nụ hôn nóng bỏng khắc lên chiếc cổ mẫn cảm của cô.

A Hạo . . .

Anh yêu em, cả đời. Vài lời yêu ngắn ngủi, nhưng lại là lời thề chân thành của anh.

Khuôn miệng của cô nở nụ cười, trong lòng rung động, bởi vì bọn họ đã tìm ra người nắm giữ tình cảm không thể thay đổi, cùng nhau vượt qua những khổ đau trong cuộc đời, cùng trải qua niềm vui hạnh phúc, để đến đêm nay, dưới ánh sao viên mãn mà gắn liền với

Trong lúc kích tình, anh dịu dàng hôn xuống, làm mỗi tác trên da thịt của cô đều vì sự trơn bóng của anh mà nhân đôi niềm vui mừng mẫn cảm, như muốn bốc cháy lên.

Cô cảm nhận được sự cuồng dã của anh, khiến cô không thể khống chế mà triền miên, không hề kìm nén mà để mặc cho dục vọng dẫn dắt hai người đi đến thể giới vui hoan.

Bàn tay vuốt ve di chuyển trên da thịt bóng loáng của cô, sau khi tuần sát qua mỗi một tất đất lồi lõm vừa mê người vừa ngọt ngào, liền đi xuống dò xét mảnh đất hoang trên quý giữa hai chân của cô, thông thả mà dịu dàng chiều ý cô, làm cô ướt át đủ để chấp nhận dục vọng đang tăng cao của anh.

Anh quý trọng cô, khát khao cô, hết sức chiều ý của cô, sau khi làm cô đạt tới đỉnh cao vui thú thì mới bằng lòng phóng thích dục vọng của mình, tiến vào thật sâu trong cơ thể của cô, cuồng dã muốn cô, triền miên rồi lại triền miên, đưa nhau đến tầng mây vui sướng.

Trôi qua triền miên sâu sắc.

20. Chương 10.2 - End

Đây là sự kinh hỉ mà ông trời mang đến, mùa đông ở Đài Loan mà muốn nhìn thấy tuyết chỉ có thể lên núi cao, có khi còn phải nhờ vào vận may, không thể ngờ bọn họ lại may mắn nhìn thấy tuyết đầu mùa.

Từng hạt bông tuyết nhẹ bay, tựa như một thế giới khác, bọn họ dùng chăn lông bọc lấy thân mình, cùng ngồi trên ghế salon trước cửa sổ, thưởng thức cảnh tuyết khó gặp này, thậm chí khẽ cười mở cửa sổ, đưa tay đón lấy từng bông tuyết tinh linh trên bầu trời.

Đẹp quá A Hạo. Cô hưng phấn như một đứa trẻ, làm anh không nhịn được mà vòng tay ôm siết lấy cô thật chặt, yêu thương ôm lấy dáng vẻ đáng yêu ngây thơ của cô.

Không khí lạnh ngoài cửa sổ làm hơi thở của cô biến thành khói, cô lại luôn miệng thổi ra một làn khói giống như một đứa trẻ, hi hi ha ha cười đùa.

Cẩn thận bị cảm lạnh.

Sẽ không, có anh ôm em, em cảm thấy rất ấm áp.

Vậy sao? Có muốn trở lại trên giường hay không, hâm lại một chút ẩm áp Tay của anh lại không theo quy cũ mà chạy loạn ở trên người của cô, làm cô không khỏi run rẩy một hồi, quay đầu lại, vừa xấu hổ vừa giận dữ liếc mắt nhìn anh.

Làm gì vậy?

Anh nhỏ giọng rót vào vành tai của cô.

Sao? Anh còn muốn? Không phải vừa mới chấm dứt sao?

Nó cũng cần được phục hồi.

Cô yêu kiều phì cười một tiếng, nụ cười duyên bị lời nói đầy chọc cười biểu lộ hoàn toàn vẻ nhu tình như nước của một cô gái, không thể ngờ đàn ông một khi đã thức tỉnh là liền như hổ như sói.

Nụ cười của cô dễ thương gợi cảm như một con mèo hoang, khi xoay người, hai tay cũng trườn lên bả vai rộng lớn của anh.

Mặc cho quân hưởng thụ.

Đôi mắt của anh đỏ lên, đóng lại cửa sổ, ôm lấy cô trở về chiếc giường lớn, nhiệt tình nhanh chóng thiêu đốt, kéo dài một đêm triền miên khó quên này.

Mỗi một năm lại có một lần lễ tình nhân, đôi mắt nhìn lại, thật là chương mắt —À không, là ngọt ngào mới đúng.

Tả Thành Hạo đứng bên cạnh chiếc tủ kính bày hàng của một cửa tiệm ở trên đường, cánh ăn mặc của anh có thể so sánh với minh tinh, một thân hình vô cùng nam tính, nhưng lại có thêm một chút trầm ổn, không biết có bao nhiêu phụ nữ lướt qua trên phố đã trộm nhìn anh.

Anh một tay dứt túi quần, một tay cầm di động, có vẻ là đang xem thời gian, vào lúc này liền có một giọng nói quen thuộc ngạc nhiên gọi anh.

A Hạo?

Tả Thành Hạo ngẩng đầu lên, tầm mắt chạm vào một người phụ nữ ở trước mặt, ngay khi nhìn thấy đối phương anh cũng thật sự bất ngờ.

Không thể ngờ sau hai năm lại có thể vô tình gặp lại ở trên đường, Mễ Tuyết, vị hôn thê trước kia của anh.

Cô xinh đẹp thời thượng, trên tay cầm chiếc ví mang nhãn hiệu nổi tiếng, quần áo trang sức ở trên người cũng là hàng hiệu, vẫn đẹp đẽ quý phái như trước, nhưng dường như trên gương mặt lại có thêm sự tối tăm.

Tả Thành Hạo nhìn cô, khoé môi cong lên một nụ cười nhẹ.

Đã lâu không gặp.

Nhìn thấy Tả Thành Hạo mỉm cười, cả người Mễ Tuyết vừa run lại vừa sợ, hơn nữa còn có phần kinh ngạc.

Thật sự là anh, em còn tưởng nhận lầm người, anh ... anh không phải . . .

Anh biết Mễ Tuyết định nói điều gì, vẫn duy trì nụ cười lịch sự.

Anh đã hồi phục.

A, Thật sao? Ôi trời, em không hề biết . . . Cô đánh giá anh từ trên xuống, không thể tưởng tượng rằng anh có thể bình phục, hơn nữa lại còn đẹp trai như vậy, không, càng đẹp hơn so với trước, giống như có thêm một phần quyến rũ của người đàn ông thành thực.

Cô nhớ bản thân đã từng đính hôn với một người đàn ông đẹp trai như vậy, không tìm được mà cảm thấy hối tiếc, phải chỉ mọi chuyện xoay chuyển trở lại, uhm, nhưng lại lo lắng anh có còn giận cô hay không.

A Hạo, anh . . . còn giận em sao?

Tức giận? Vì điều gì?

Bởi vì em . . .em nghĩ đời này anh cũng sẽ không tỉnh lại, lúc ấy em rất hoảng sợ, bất lực, em sợ, cho nên em . . .

Em là đang nói đến chuyện từ hôn? Không sao, bất kể là ai khi gặp chuyện này, đều sẽ rất khiếp sợ, anh không trách em, đây chỉ là chuyện thường tình ở con người.

Mẽ Tuyết từ lo lắng chuyển sang vui mừng: Anh không trách em, thật sao?

Mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình.

Mẽ Tuyết nghe xong lời này, vẻ vui mừng ở trên mặt liền biến mất, ngược lại còn rất bi thương.

A Hạo, em . . .em thực sự hối hận khi tái giá với người khác.

Tại sao? Nghe nói là em nhanh chóng đính hôn, lại nhanh chóng kết hôn.

Cô lắc đầu, Em không nên lập gia đình sớm như vậy, lúc trước cứ nghĩ anh ta rất tốt, chịu khó theo đuổi em, hơn nữa lúc ấy tai nạn xe đã làm anh trở thành người sống đời thực vật, em bị đả kích quá lớn, anh ta thấy em buồn khổ nên thừa cơ hội mà sấn tới, nên em mới gả cho anh ta.

Lời nói uất ức như vậy, anh phải hiểu thế nào, cho dù là người ta đuổi theo cô nhưng cũng do cô nguyện ý kết giao với người ta, lại trách được ai? Anh có thể nói gì?

Đây là duyên phận, em gặp được anh ta, anh ta cũng yêu em, không phải tốt lắm sao? Hơn nữa, anh thấy em cũng rất tốt.

Nói đến đây, Mẽ Tuyết khó nén sự căm phẫn, những uất ức tích lũy ở trong lòng cuối cùng cũng không giấu được nữa, lại hội ngộ với người yêu cũ, cô nhịn không được liền than khóc với A Hạo như trước đây.

Đó vốn là nghiệt duyên, anh ta luôn miệng nói yêu em, còn thề non hẹn biển với em, kết hôn chưa đến ba tháng liền đi ăn vụng, em chính là bị anh ta lừa, anh ta lấy em chỉ vì gia thế nhà em, A Hạo, em thật hối hận đã gả cho anh ta. Nói xong liền che mặt khóc.

Tả Thành Hạo nghe thấy rất bất ngờ, anh vẫn cho rằng Mẽ Tuyết được gả đi rất tốt đẹp, vốn nghĩ chỉ cần cô hạnh phúc, anh sẽ thật tâm mà chúc phúc, không ngờ hôn nhân của cô lại biến thành cục diện thế này.

Aizz, chỉ có thể nói tạo hoá trêu ngươi, anh thở dài, nhẹ giọng an ủi. Em đừng buồn.

A Hạo — Mẽ Tuyết lao về phía lồng ngực của anh, cứ như vậy mà dựa sát vào ngực anh khóc lóc, tuy rằng Tả Thành Hạo cảm thấy không được ổn, nhưng nghĩ đến trước đây bọn họ cũng từng có một khoảng thời gian tốt đẹp, không đành lòng đẩy cô ra, nên đành an ủi, khuyên nhủ cô một hồi, hy vọng Mẽ Tuyết có thể nghĩ thoáng một chút, cuộc hôn nhân nào không gặp phải khó khăn, chỉ hy vọng cô có thể khai thông với chồng.

Mẽ Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên, khẩn cầu nói: A Hạo, em rất hối hận đã rời khỏi anh, hiện tại em mới phát hiện, thật ra em vẫn luôn yêu anh, trái tim luôn nghĩ về anh.

Anh ngơ ngẩn nhìn Mẽ Tuyết, không thể ngờ chuyện cho đến bây giờ mà cô vẫn còn có thể nói những lời đó với mình.

Cô yêu anh? Thế nào là tình yêu?

Thời điểm anh cần cô nhất, cô rơi vào vòng tay ôm ấp của một người đàn ông khác, yêu một người, không phải chính là không rời không bỏ hay sao? Lúc này mới nói yêu anh, không phải rất buồn cười sao?

Tức giận? Không, anh tuyệt đối không tức giận, ngược lại, anh lịch sự cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng đẩy ra, giữ một khoảng cách.

Bởi vì em rất đau lòng, nên mới nói ra những lời này, bây giờ em đã kết hôn, cần phải biết tiết chế.

A Hạo, chỉ cần anh đồng ý, em nguyện ý ly hôn với anh ta, trở lại bên cạnh anh, em biết anh rất yêu em, không phải sao? Anh từng nói qua, trên đời này người anh yêu nhất là em.

Cuối cùng Tả Thành Hạo cũng thấy rõ người phụ nữ này, anh từng nghĩ nếu không phải là cô thì anh không cưới một người phụ nữ nào khác, nhưng cô lại nũng nịu đến không chịu nổi như vậy, vì uất ức nên muốn

tìm một gốc cây khác để nương tựa, e rằng cô chỉ vừa mắt với vẻ ngoài bóng loáng gọn gàng của anh, thật sự là buồn cười, tình yêu của cô lại dễ dàng thay đổi như vậy, không chịu nổi những thử thách như vậy, chỉ sợ ngay cả chính cô ta cũng không hiểu được, thật ra người mà cô thật sự yêu chính là cô ta.

A? A Hạo, bạn của anh sao? Quan Xảo Xảo đi ra từ trong cửa hàng, cầm túi lớn túi nhỏ, nhìn thấy A Hạo đang chờ ở bên ngoài, bên cạnh còn có một người phụ nữ khác, không kìm được hiếu kỳ mà đánh giá đôi phương.

Mua có tốt không?

Đúng nha, em mua rất nhiều, bội thu nha, toàn bộ đều được chiết khấu phần trăm.

Đưa anh. Anh cầm lấy toàn bộ túi lớn túi nhỏ trong hai tay của cô, Mễ Tuyết ở bên cạnh thấy thế, không khỏi kinh ngạc.

A Hạo, đây là ai?

A, đúng rồi. Tả Thành Hạo ôm chầm lấy Xảo Xảo, mỉm cười nhìn cô giới thiệu: Đây là bà xã của anh.

Chỉ cần nghĩ cũng biết, hai chữ bà xã này đương nhiên làm Mễ Tuyết kinh hãi đến không nói nên lời, cô trăm triệu lần cũng không tưởng được, Tả Thành Hạo chẳng những hồi phục, mà còn trở nên đẹp hơn, hơn nữa còn đã kết hôn.

Cô là . . . Xảo Xảo tò mò nhìn người phụ nữ xinh đẹp này.

Cô ấy là Mễ Tuyết. Tả Thành Hạo mỉm cười trả lời.

Quan Xảo Xảo lập tức tỉnh ngộ, Cô ấy chính là người thần — Lời nói đến một nửa liền dừng lại. Thiếu chút nữa đem hai chữ Thần kinh thoát ra khỏi miệng.

Về mặt Mễ Tuyết nghi hoặc, thần cái gì? Thần nữ sao? Cô lại dấy lên niềm hy vọng.

Được rồi, chính là cô ấy.

Xảo Xảo vội vàng gật đầu. Ừ, đã hiểu. Quay đầu mỉm cười với Mễ Tuyết. Nghe nói cô kết hôn, chúc hôn nhân của cô hạnh phúc mỹ mãn.

Đi thôi, bà xã, còn phải đi đón ba mẹ nữa.

Đúng rồi, đã đặt nhà hàng, hiện tại đi là kịp lúc, đi thôi. Sau khi nói lời tạm biệt với Mễ Tuyết, hai vợ chồng bọn họ liền ân ái rời đi, cũng không quay đầu lại.

Cô ấy vừa nói cái gì với anh? Xảo Xảo tò mò hỏi.

Khoé miệng Tả Thành Hạo cong lên. Không có gì, cô ấy chỉ là rất kinh ngạc khi thấy anh bình phục.

Ánh mắt của cô ấy khi nhìn anh rất tha thiết nha, hơn nữa trong khoé mắt còn có IVậy thì sao, chỉ có nước mắt của bà xã anh mới có thể làm anh mềm lòng, chuyện của những người phụ nữ khác không liên quan đến anh.

Xảo Xảo cười duyên, càng dựa sát vào anh. Ai bảo chồng em rất đẹp nha, ngay đến người yêu cũ cũng muốn quay lại.

Tả Thành Hạo nhú mày. Đừng nhắc đến cô ấy, anh sẽ tức giận, em biết rõ trong lòng anh chỉ có em.

Quan Xảo Xảo le lưỡi, cái gì cũng không nói, thơm lên khuôn mặt của anh, như là một câu nhận lỗi, làm mất đi vẻ mặt nhăn nhó của anh. Thật sự là cô cố ý nói như vậy để ồn ào với anh.

Hiện tại cô rất hạnh phúc, trở thành bà Tả, là điều không hề đáng tiếc trong cuộc đời của cô, đây là ân tình lớn nhất mà thần tình yêu báo đáp cho cô.

Bỗng nhiên, đôi mắt Tả Thành Hạo sáng ngời, đột ngột thay đổi phương hướng, kéo cô đi qua con đường đến góc phố đối diện.

Này? A hạo, anh muốn đi đâu?

Anh nhìn thấy một người bạn cũ.

Người bạn cũ? Ai vậy?

Quan Xảo Xảo tò mò nhìn xung quanh tìm kiếm, muốn biết người bạn cũ ở trong miệng của anh là ai?

Tiểu Hắc!

Tả Thành Hạo kêu lên, cách đó không xa có một con chó hoang toàn thân đen mun, đầu tiên là ngậy ngốc nhìn Tả Thành Hạo, sau đó liền hưng phấn chạy về phía anh, vui vẻ phe phẩy cái đuôi, đôi mắt đen thập phần sáng ngời, còn lộ ra dáng vẻ ngốc nghếch khờ khạo.

Ha ha, Tiểu Hắc, đã lâu không gặp! Người còn nhớ rõ ta sao!

Gâu gâu — Tiểu Hắc kêu lên hai tiếng, giống như là đáp lại anh, tùy ý để anh sờ vào đầu của mình, đầu lưỡi thè ra, bộ dạng rất vui vẻ.

Quan Xảo Xảo bật cười, thì ra người bạn cũ của A Hạo là một con chó đen, thiệt là

Tiểu Hắc, đến đây đi, theo ta về nhà.

Ồ? A Hạo, anh muốn dẫn con chó này về nhà sao?

Anh muốn nhận nuôi nó, được không, bà xã? Anh ôm Tiểu Hắc, hoàn toàn không chê nó bẩn, mà anh còn nói, Tiểu Hắc còn quý giá hơn những loài chó thuần chủng đắt giá.

Đương nhiên là được, em không có ý kiến, anh thích là tốt rồi, chỉ là em rất tò mò, anh và vị bạn cũ này làm thế nào mà quen nhau?

Nó và em rất giống nhau, duy nhất có thể nhìn thấy anh, là người bạn giúp anh vượt qua những ngày cô đơn.

A, thì ra là thế, nó là — Khoan đã! Mắt đẹp tròn to, nhanh chóng bình tĩnh, khiếp sợ nhìn A Hạo. Anh nhớ ra rồi?

Tả Thành Hạo sáng rõ như ánh mặt trời, lại mang theo nụ cười bướng bỉnh đặc thù, không phải là không trả lời, mà nụ cười anh tuần kia đã nói ra đáp án.

Trời ạ! Khi nào thì anh nhớ ra? Quan Xảo Xảo thét lên chói tai, hưng phấn ôm lấy chồng, cũng không màng đến con chó lưu lạc kia có bẩn hay không, tâm tình lúc này của cô vô cùng hưng phấn vui mừng.

Anh nhớ lại từng chút từng chút một, không muốn nói cho em biết là muốn cho em một sự bất ngờ.

Anh thật là hư! Không nói sớm với người ta một chút.

Anh thích nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn đáng yêu của em.

Bọn họ không quan tâm đến ánh mắt khác thường của những người đi đường, hai người cùng một con chó lưu lạc ôm lấy nhau, sau đó cùng nhau đi đến bãi đỗ xe, sau này trong nhà sẽ có Tiểu Hắc là một thành viên mới, sau khi Tiểu Hắc chính thức trở thành một phần tử trong gia tộc, nó sẽ không phải tiếp tục làm một con chó lưu lạc, đây cũng là một cách anh trả ơn với Tiểu Hắc.

Ven đường một bé gái với đôi mắt trong suốt nhanh nhạy, hưng phấn chỉ vào Tả Thành Hạo

A, mẹ, đúng là anh trai kia nha.

Anh đó thì sao?

Chính là cái anh nhảy tới nhảy lui trong quán STARBUCKS ngày đó, mẹ người xem, anh ấy còn ôm một con chó.

Người phụ nữ nhìn theo hướng tay mũm mĩm của con gái, lúc này, bà nhìn thấy đối phương, là một chàng trai rất anh tuấn, đang ôm một cô gái cùng một con chó.

Nếu nhìn thấy được đối phương, xem ra không phải là quỳ.

Người phụ nữ mỉm cười, sờ sờ đầu con gái.

Con nhìn lầm rồi, đây không phải là cái anh ở STARBUCKS.

Con không nhìn lầm, đúng là anh ấy.

Được được, là anh ta là anh ta, đi thôi, ba và em đang chờ chúng ta.

Tiểu Viên Viên bị mẹ dẫn đi, vừa đi vừa quay đầu lại, dọc trên đường đi cũng không ngừng nói.

Đúng là anh ấy nha, chính là anh trai kia — nhưng lại có một ông cụ mỉm cười đi theo sau bọn họ, bên cạnh còn có hai bà cụ . . .

Giọng nói trôi xa, Tiểu Viên Viên bị mẹ kéo đi, chìm vào trong dòng người, còn vị anh trai Tả Thành Hạo kia thì ôm ấp người vợ Xảo Xảo yêu thương, mang theo người bạn cũ Tiểu Hắc của anh cùng tiến vào tầng hầm đỗ xe của toà nhà.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-tinh-yeu-bao-on>